IX. évfolyam, 27. szám

1953. július 2.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

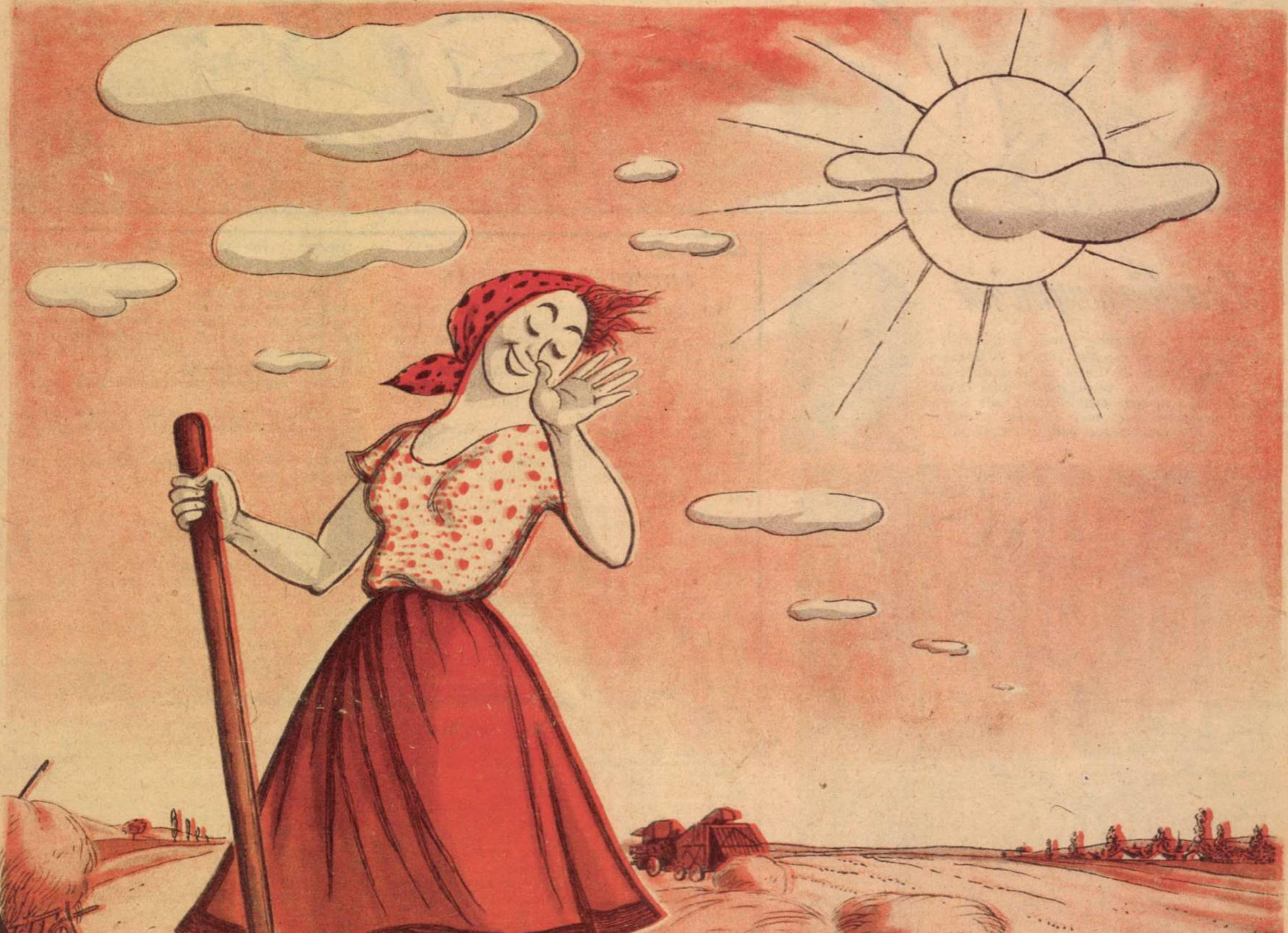

AHOL SZEMVESZTESÉG NÉLKÜL ARATNAK . . .

Hörcsög: Végünk van! Még egy pofára valót sem hagytak nekünk

HÁBORÚS ÁMOKFUTÓK

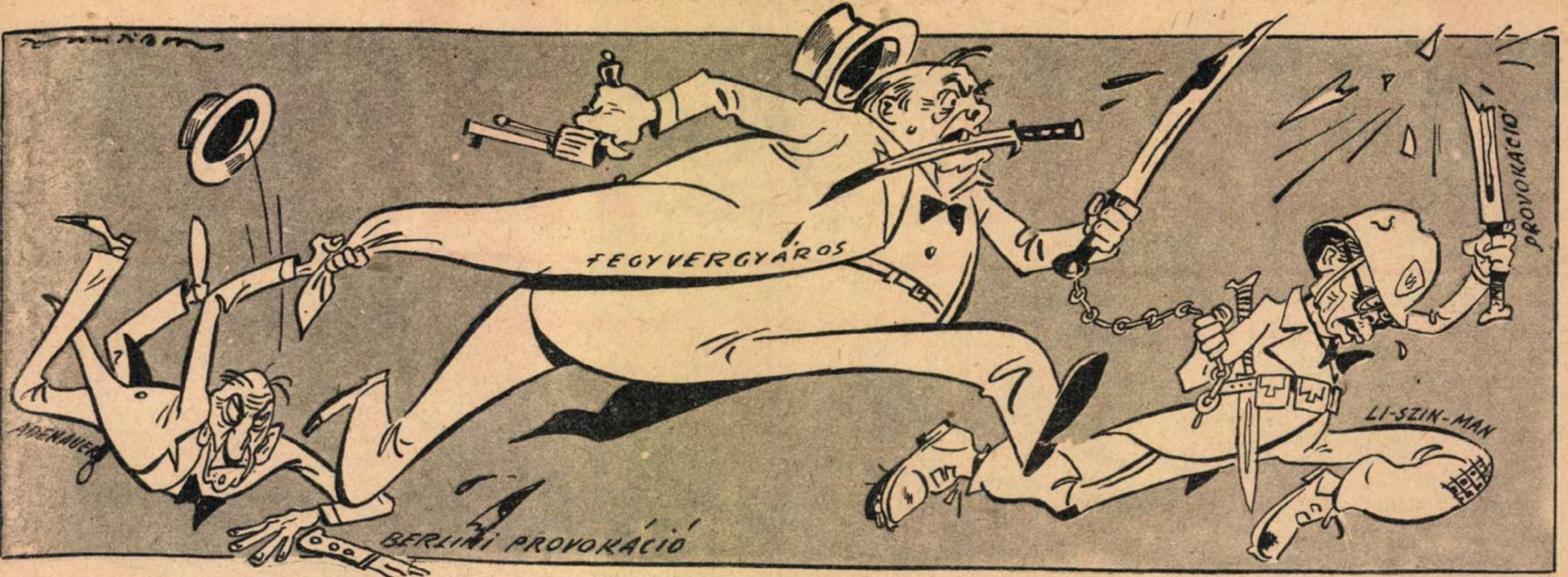

A „vasfüggöny" mögött

Jean Effel-t, a világhírű francia karikaturistát, a béke ügyét szolgáló rajzaiért a Béke Világtanács aranyéremmel tüntette ki. Ebből az alkalomból közöljük „Húzzuk fel a vasfüggönyt" című rajzát, amely leleplezi a nyugati imperialistákat, akik a vasfüggöny meséjével igyekeznek eltakarni a dolgozók szeme elől a szocializmust építő országok békés és boldog életét.

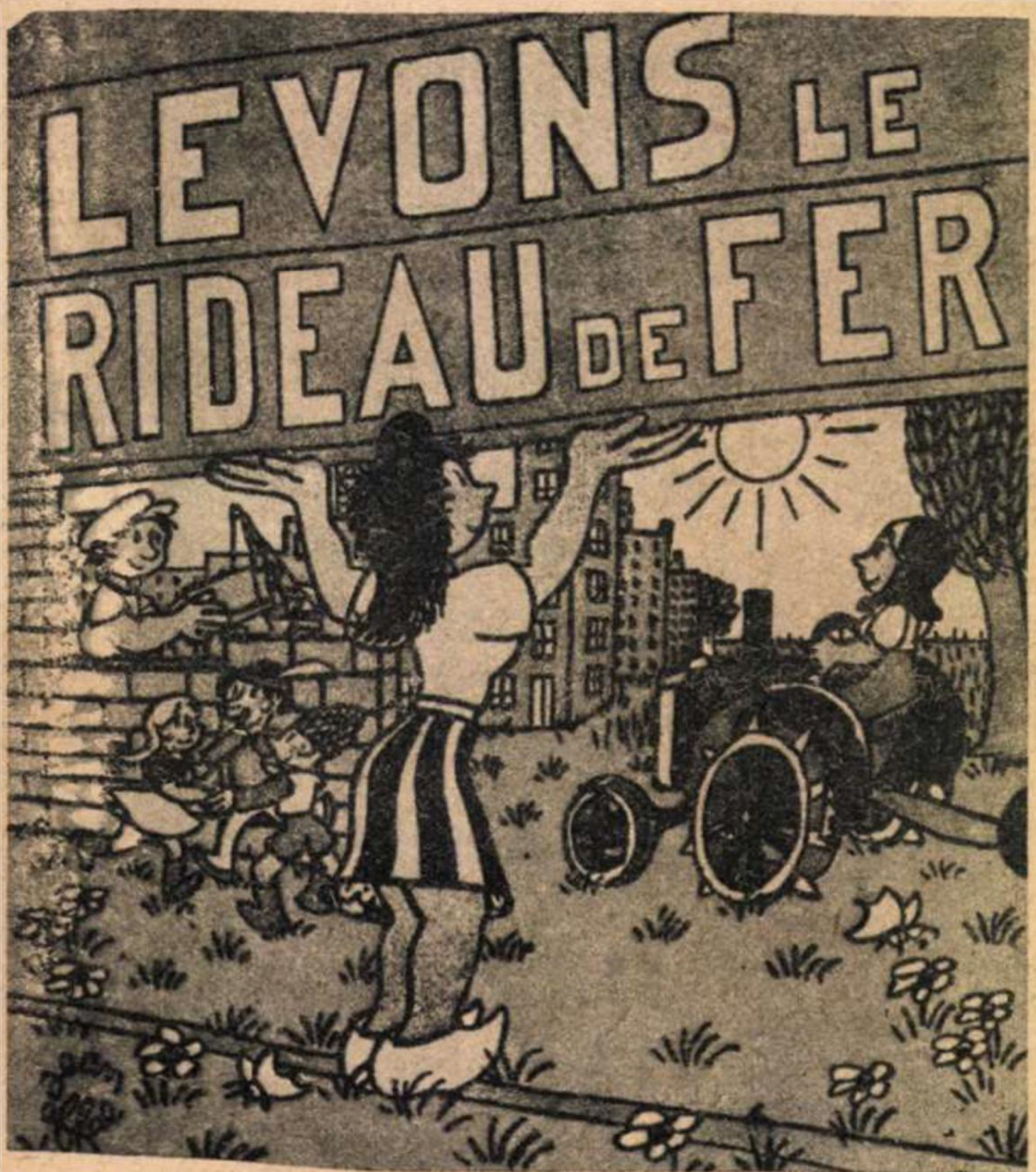
LEVONS LE RIDEAU DE FER

Gádor Béla:

FRONTÁTVONULÁS

Barcinkai Dezsőt, szegényt úgy ismertem meg, hogy éppen egy vízzel telt poharat vágtam a falhoz, amikor először belépett a szobámba. A poharat sikerült kikerülnie, de a víz végigömlött a ruháján. Jóságosan mosolygott és bemutatkozott. Közölte, hogy idehelyezték a Falimpaxhoz és mától kezdve itt fog dolgozni az osztályomon. Elnézést kértem az udvariatlan fogadtatásért:

— Ma kissé ideges vagyok, — mondtam, — tudod, kérlek, frontátvonulás van. Ilyesmi előfordul. Nem irigyellek, kissé rumlis helyre jöttél...

— Mivel foglalkozik az osztályotok tulajdonképpen? — kérdezte.

— Elég szép feladatkörünk van. Kőszáli sasokat szállítunk a Tésztagyárnak... Érdekes munka, de komplikált.

— Ne haragudj a tudatlanságomért — mondta, miközben jóságos mosollyal simogatta őszbecsavarodott üstökét — vidékről jöttem és még nem ismerem ezeket a dolgokat. Fakitermelésnél dolgoztam a Bakonyban... Miért komplikált ez a munka?

— Mert senki sem ért a sasokhoz és állandóan kifogásolják a szállított sasok minőségét. Most például azért vágtam a falhoz a poharat, mert ránktelefonáltak, hogy a legutóbb szállított sasok csőre hajlott volt...

Dehiszen a sasnak görbe csőre van, ezt nem értem...

— Nem olyan egyszerű a dolog. A saskérdéssel még senki sem foglalkozott behatóan. Még nincs megállapítva, milyennek kell lennie egy sasnak.

— Hát bocsáss meg... A sas olyan, amilyen. Nem?

— Persze, persze — mondtam türelmetlenül, mert már idegesített ez az értetlenség. — A sas valóban olyan, amilyen. De nem biztos, hogy olyannak kell lennie... De majd megtanulod, majd belejössz... Tanulmányozd át ezeket az iratokat...

Atnyújtottam neki egy aktacsomagot. Néhány perc múlva Barcinkai riadtan futott be a szobámba, mert nagy csörömpölést hallott. Ugyanis földhöz vágtam a telefont. Jóságos tekintete kérdően meredt rám.

— Most a sasok körmét kifogásolják, — ordítottam. — Azt mondják, túlkemény... Hogy az a hét...

Gyorsan arrébb tolta a tintatartót, hogy ne legyen kezem ügyében s galamblelkének egész melegével mondta:

— Ne izgasd fel magad... Ha reklamáció jön, mindig én megyek majd a telefonhoz... Írásbeli kifogásokra is én válaszolok. Ezt bízd nyugodtan rám. Nekem hajókötélből vannak az idegeim, nemhiába dolgoztam öt éve fakitermelésnél .. Te talán már egy kissé ideges vagy...

— Nem vagyok ideges. Frontátvonulás van.

— Az mi?

— Olyan meteorológiai dolog. Hirtelen időváltozás, légnyomáskülönbség, etcetera. Ezt megérzik az idegek.

— No, — mondta és harsányat kacagott, — ezt a Bakonyban nem ismerik...

*

Barcinkai, a hajókötélidegzetű, valóban levette vállamról a terheket. Négy hét alatt valóságos sasügyi szakértővé vált. Jóságos tekintete, nyugodt hangja és galamblelke mindenkit leszerelt. Én is nyugodtabb lettem és híztam vagy egy kilót. Tegnap azonban figyelmes lettem valamire. Barcinkai nyugodt, őszbecsavarodott bakonyi üstöke mintha zilálttá vált volna. Jóságos tekintetében is megjelent valami gyanús csillogás.

— Kérlek, most kaptunk egy levelet, hogy a sasok, amiket küldtünk, komoran gubbasztanak a ketrecükben. Nincs bennük semmi derű, semmi optimizmus... Hát ez már sok! Nem?

Rágyujtott egy cigarettára s megfigyeltem, hogy ujjai kissé reszkettek. Néhányszor körülsétált a szobában s konstatálta, milyen szerencse, hogy hajókötélből vannak az idegei, nemhiába volt öt évig fakitermelésnél a Bakonyban. .

Tíz perc múlva csörömpölést hallottam a szobájából. Gyakorlott fülem rögtön meghallotta, hogy a telefont vágta a földhöz. Atrohantam.

— Most azt mondják, — üvöltötte kiguvadt szemekkel, — hogy két sas a nyitott ablakon kirepült, és ezért mi vagyunk felelősek, mert nem írtuk be a fuvarlevélbe, hogy a sas repülő madár...

Elhúztam kezeügyéből a vizeskorsót és így szóltam:

— Kissé ideges vagy, de nem csoda. Frontátvonulás van...

— Gondolod? — kérdezte és hálásan rámmosolygott. — Valóban, már reggel óta érzem...

Van ilyen raktárnok is...

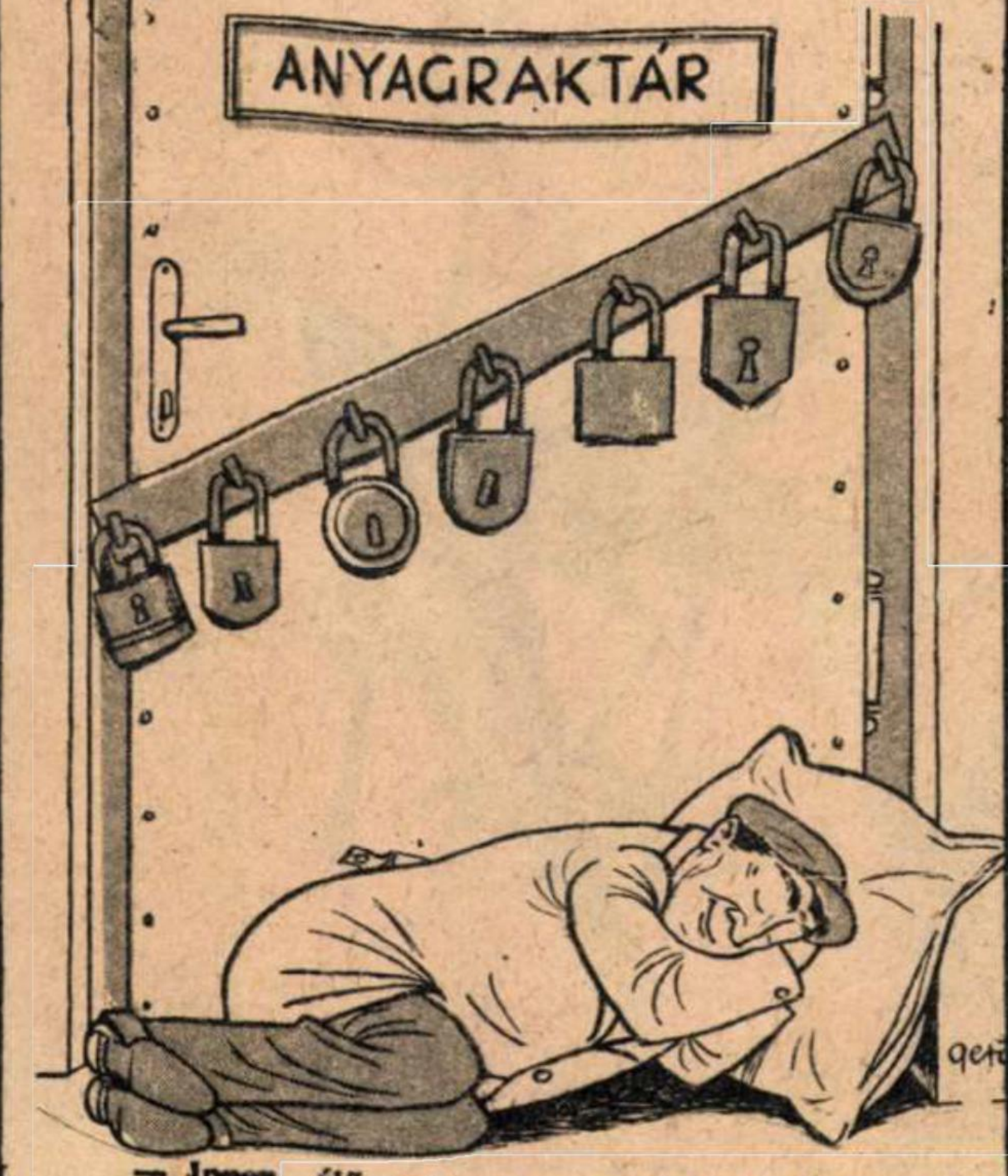

— Innen élő ember ki nem visz egy gramm anyagot!

Beszélgetés Kovács gazda zsebében

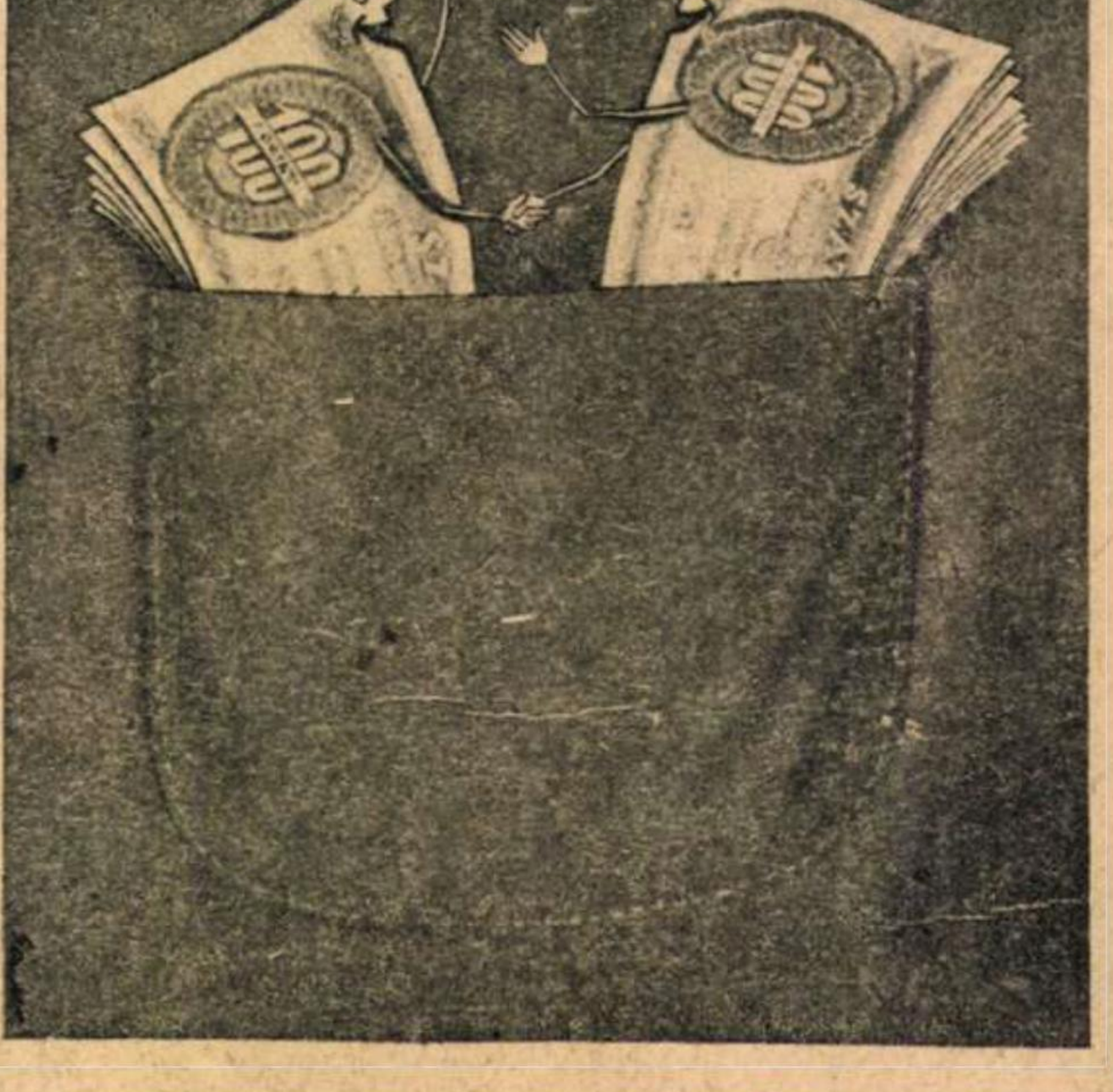

— Nahát kedves rokon, maga hogy kerül ide?!
— Én a búza árából. Hát maga?
— Én a gyorsbeadási prémiumból!

A kamrában

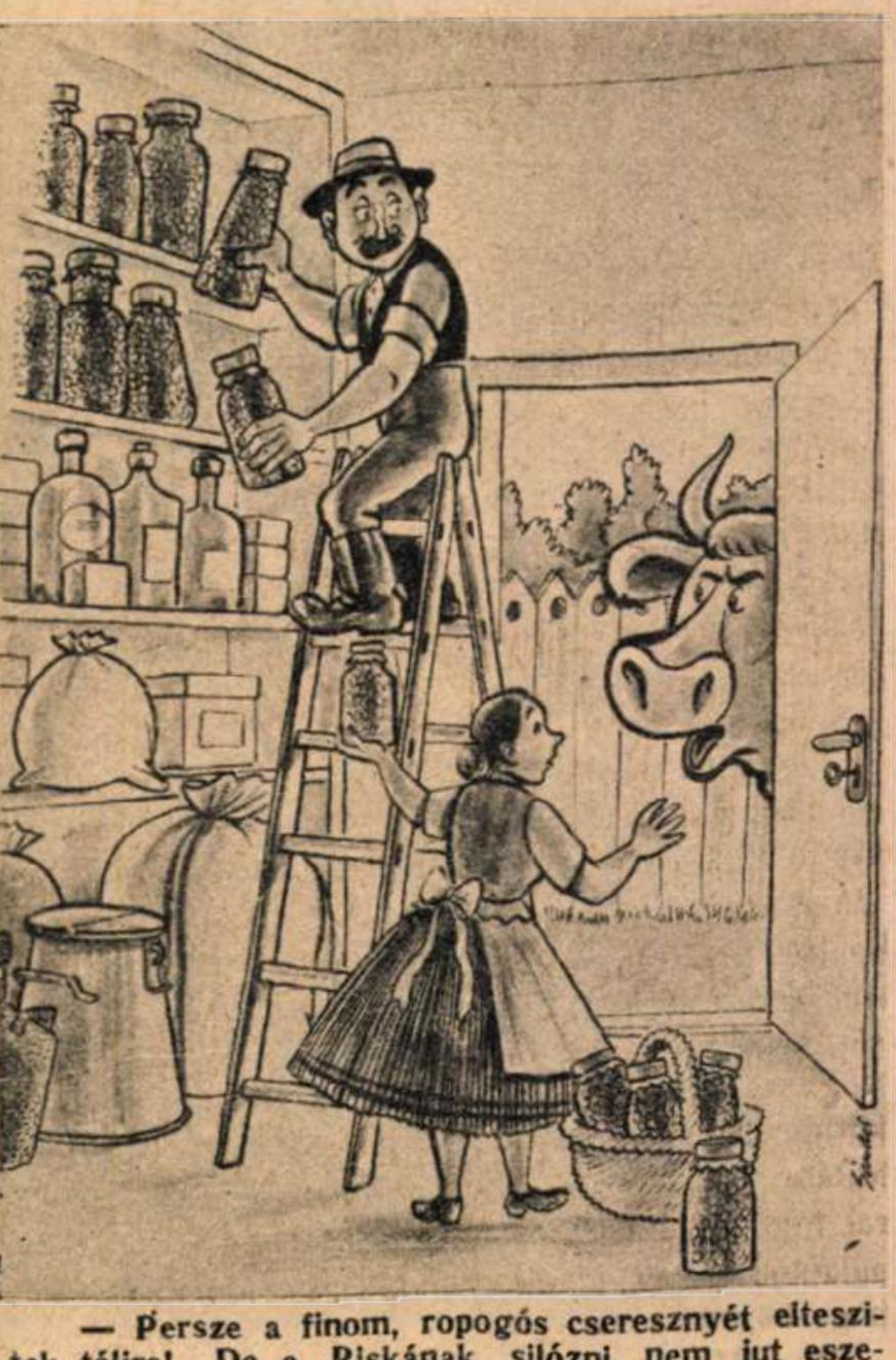

— Persze a finom, ropogós cseresznyét elteszitek télire! De a Riskának silózni, nem jut eszetekbe!

A béke harcosai

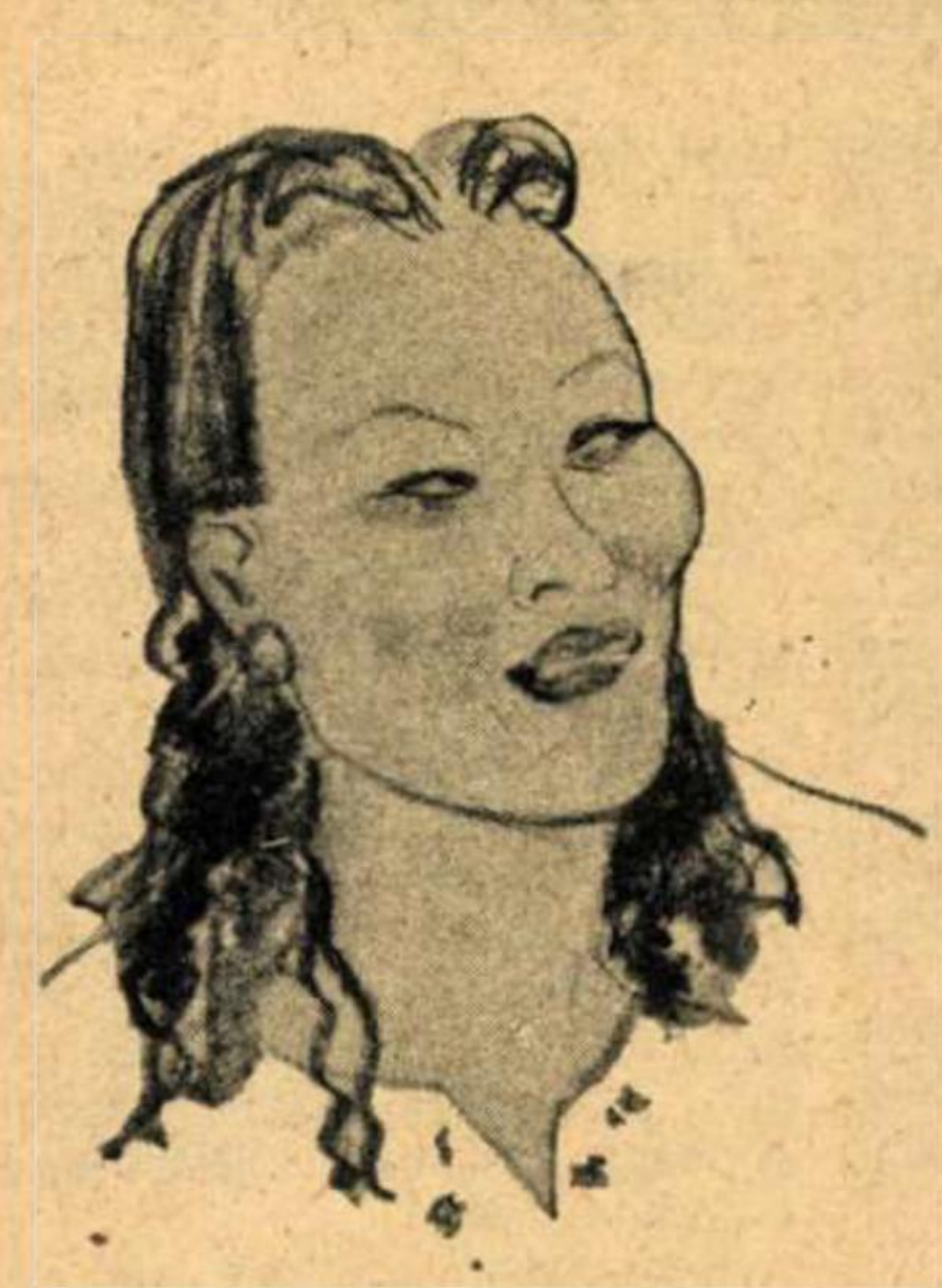

CANDELARIA RODRIGUEZ
(KUBA)

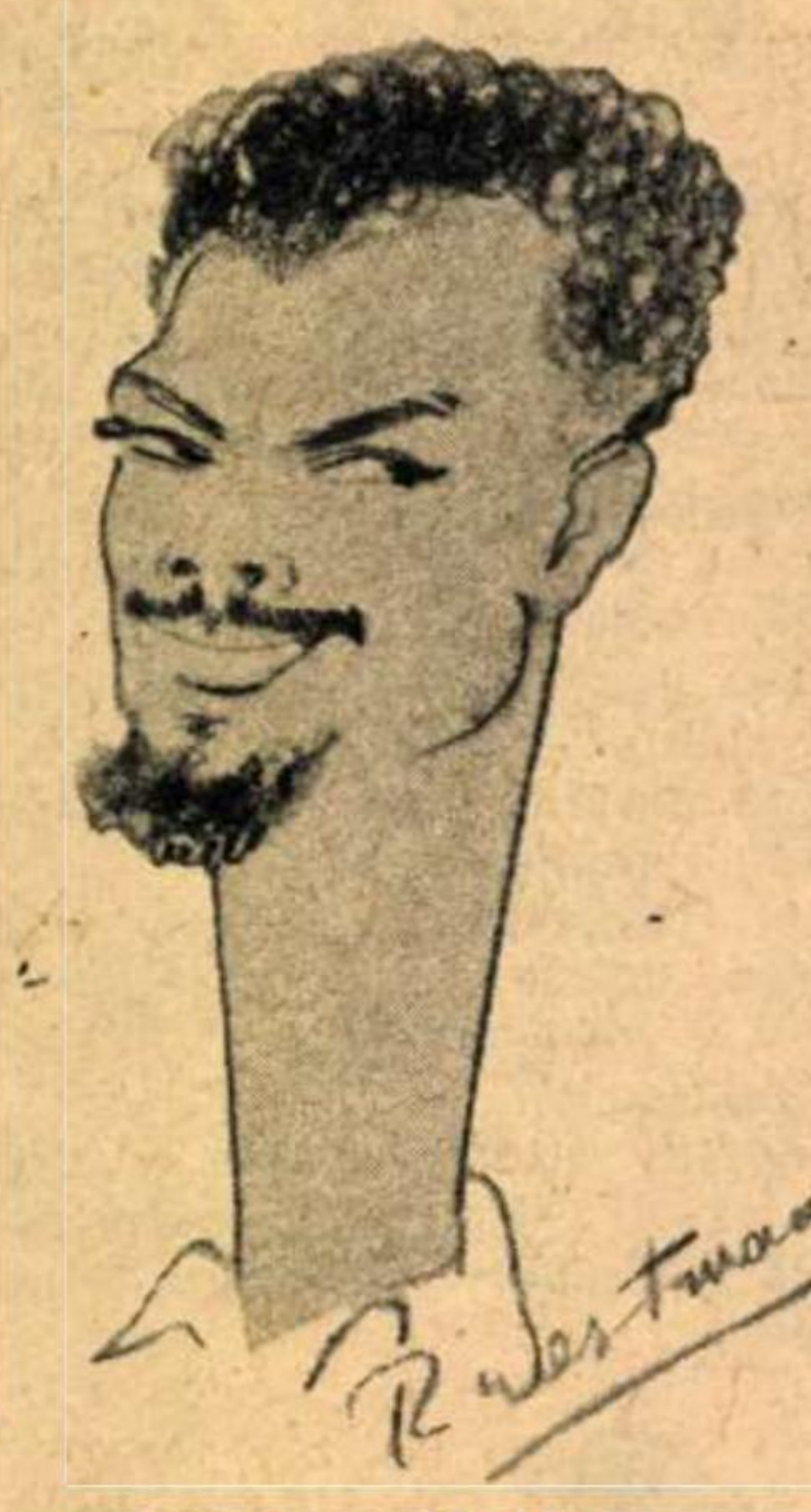

RORY WESTMAAS
(BRIT GUYANA)

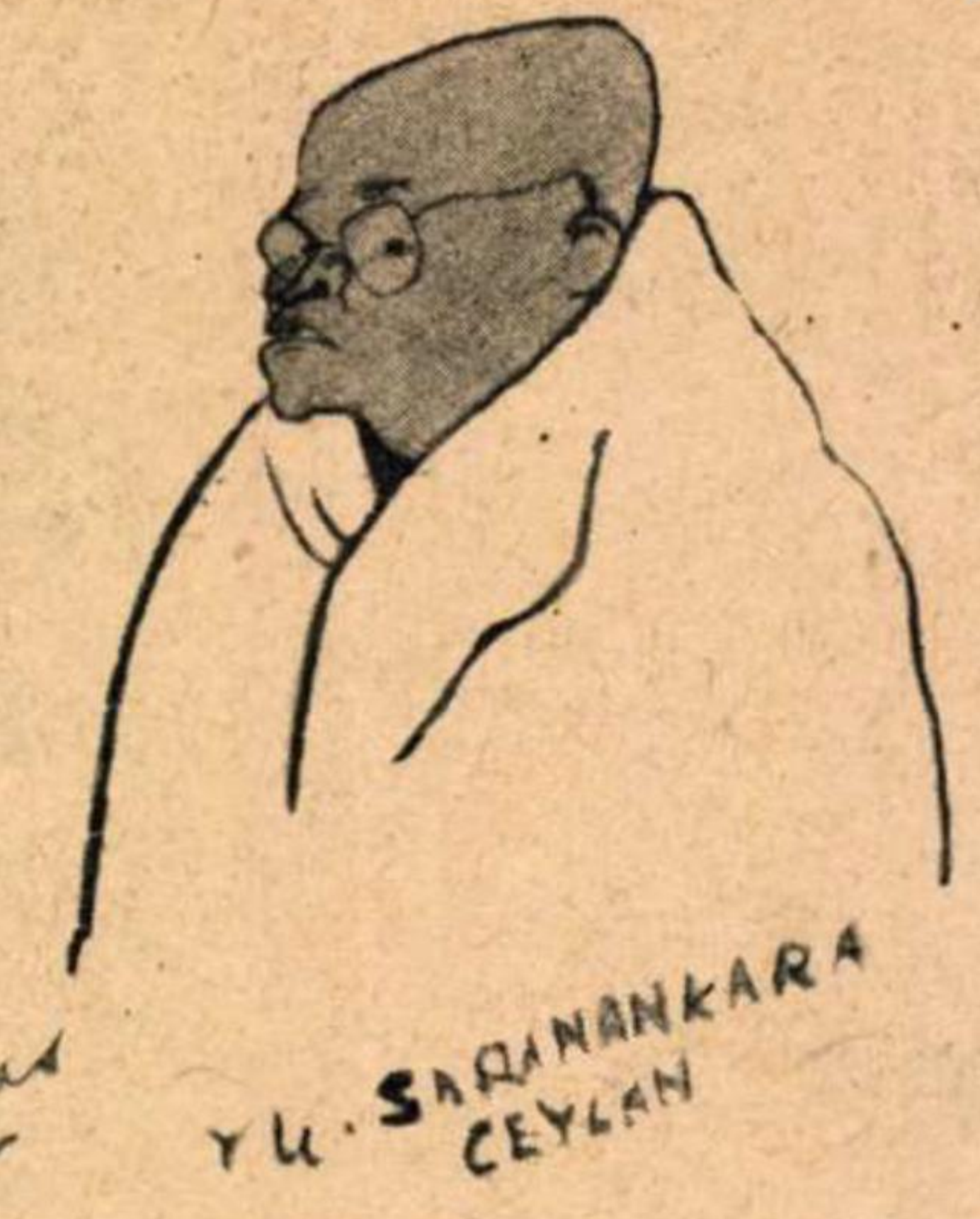

U. SARANANKARA THERE
(CEYLON)

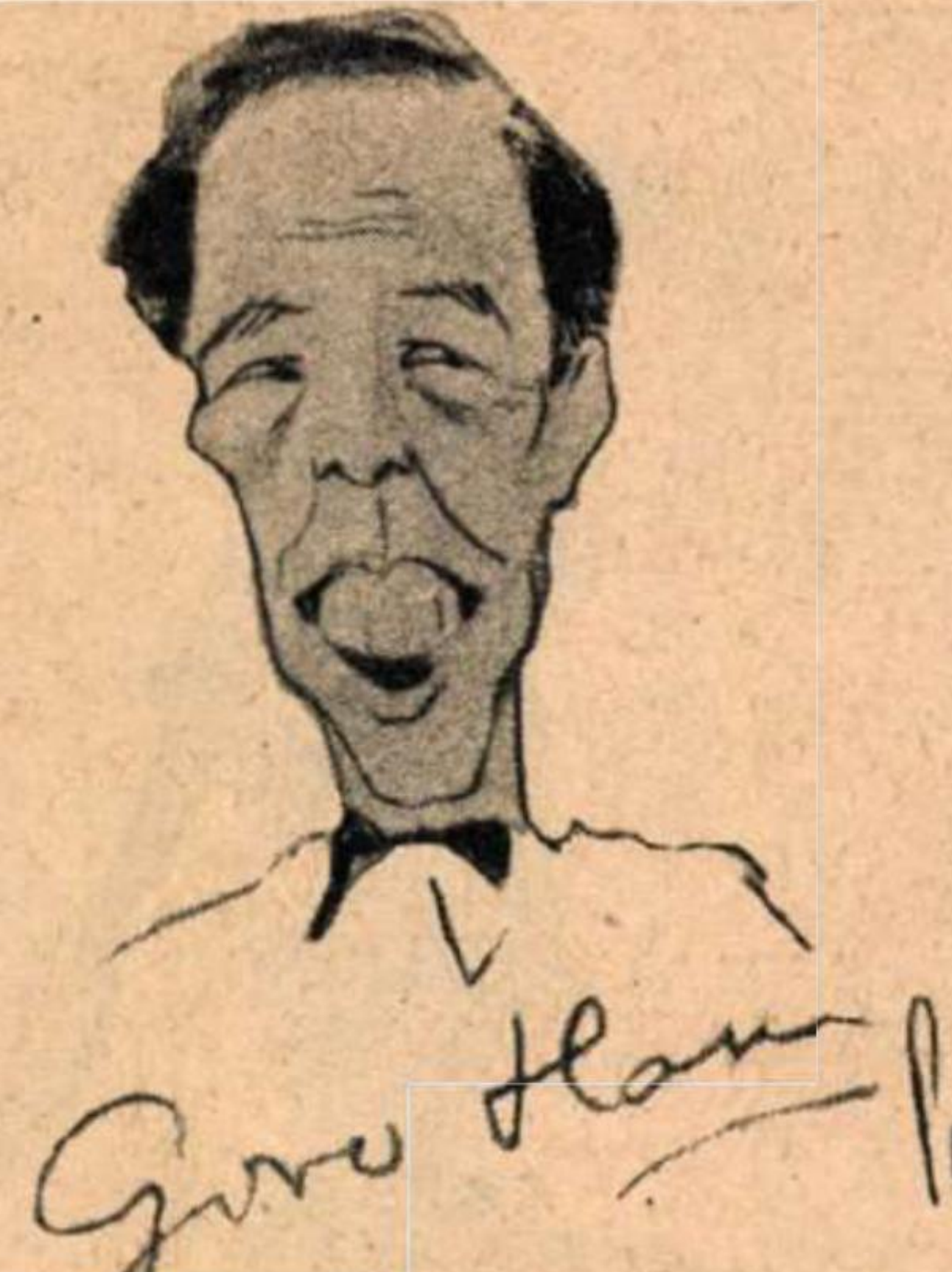

GORO HANI (JAPÁN)

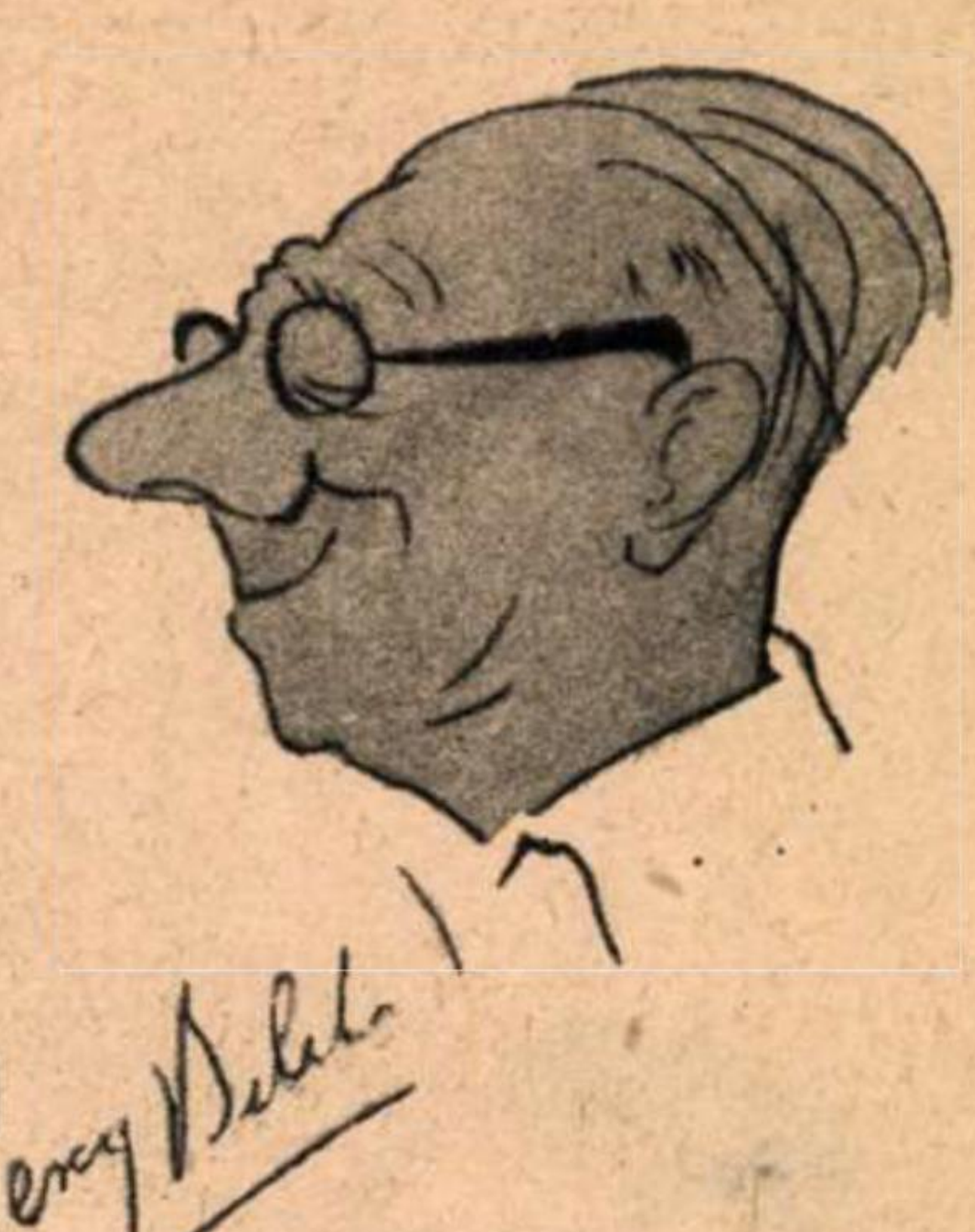

PERCY BELCHER (ANGLIA)

(Edma rajzai)

Darvas Szilárd:

LEVÉL GYORSASÁG-ÜGYBEN

Rendben van, szerkesztő elvtárs, én megértem, hogy a humoreszk, amelynek témáját egy megtörtént eset kapcsán maga adta nekem, borzasztó sürgős. Persze, hogy tudom, mi az újságírás, bizony igaz: a jó lapot a frisseség jellemzi, az is tény, hogy az ilyen „hozott anyagból" könnyebb humoreszket szabni, mintha az ember a fantáziájára bízza magát. Persze anyagja válogatja, az a legutóbbi például elég gyenge minőség, ha kétszer felveszi az olvasó, elszakad rajta, amellett gyorsan gyűrődik és én még nem igen láttam olyan humoreszket, amelyik idővel kilógta volna magát.

No, de nem is erről van szó, hanem arról a bizonyos gyorsaságról, amely ön szerint nem boszorkányság. Hadd idézzem azt a rendkívüli szellemességet, amely immár a könyökömön jön ki, mert nem maga az egyetlen, aki a határidőre vonatkozólag effajta párbeszédet folytat velem:

— És mikorra kell ez a kis írás? (Ezt én kérdem.)

— Tegnapra. (Ezt ön mondja.)

Amely határidő az írói elmélyülésnek — valljuk be — bő teret enged. Minden attól függ, hogy milyen gyorsan tud az író elmélyülni... az egész beosztás kérdése... éppen van tíz szabad perce, kapja magát és mélyüljön el gyorsan. Azt is tudom, hogy egy ilyen kis „semmiséget" én a kisujjamból kirázok, sajnálom, hogy az olvasók nem láthatják azt a gyakori és felejthetetlen jelenetet, amint éppen rázok, rázok és a kisujjamból csak úgy jön a humoreszk.

Szóval ez mind rendben van és ne aggódjon, a megbeszélt határidő után legfeljebb két nappal megkapja majd a cikket, de hadd tegyek szóvá valamit. Ide figyeljen: a napokban elvásott a levéltárcám, vedleni kezdte a bőrt, mármint a külsőt, kész lepra volt csak ránézni is. No, szerencsére megyek a Lenin-körúton és a szemem egy üzlet feliratára esik: éppen valami bőriparral foglalkozó kisipari szövetkezetet pillantok meg. Mondanom se kell, hogy rögtön bementem.

Ez afféle kis szövetkezet volt, összesen ketten szövetkeztek benne, az egyik rögtön el is vállalta a tárca megjavítását, ki is töltött egy jó hosszú fuvarlevelet, az árral se volt baj, de a határidő egy kicsit meghökkentett.

Azt mondta: jöjjek érte három hét múlva.

Hiába mondtam neki, hogy egy ilyen vacak kis tárcát (aminél én esküszöm, jobbat írok), ő a kisujjából ki tud rázni percek alatt. Még csak el se mosolyodott, komor maradt, mint a bronchitisz — hogy a sematizmust kerülve ne vakbélgyulladást mondjak. Pedig ez a tárca szalonképes állapotban valóban már tegnap kellett nekem, de próbáltam volna csak ilyesmit mondani, talán még a fejemhez is vágja.

Az igazság kedvéért meg kell mondanom, hogy a három hetet sikerült lealkudnom kettőre, de nincs mindig ilyen szerencsém. A Patyolatnál például egyszer hat hetet sóztak az egyik öltönyömre, a tisztaság ellen elkövetett, legfeljebb nyolc napon belül gyógyuló könnyű testi sértésért. Sajnos, fellebbeztem és az ottani kuria a hat hetet nyomban két hónapra súlyosbította. Mire újra találkoztam az öltönyömmel, egy megtört öreg ruha meredt rám.

Kisipari cipő termelésénél is hiába hivatkozom arra, hogy másnap lapzárta van, ott bezzeg elmélyülnek a témában, jó néhány héten belül meg nem ússza az ember. Viszont azt a cipőt meg is lehet nézni, meglátszik rajta az előállításához társadalmilag szükséges munka mennyisége.

Sorolhatnék még egy-két példát annak bizonyítására, hogy mi írók jóformán egyedül állunk az alkotási sebesség terén s épp ezért volna egy szerény kérésem. Valamit kéne tenni, hogy a különböző szövetkezetek is egy kicsit gyorsabban reagáljanak a cipőnkre, ruhánkra, levéltárcánkra és egyéb izgalmas eseményeinkre.

Ezzel egyidejűleg a megbeszélt humoreszkre vonatkozóan újabb egy hét haladékot kérek, mert görcs van a kisujjamban és csak nagyon óvatosan tudom rázni.

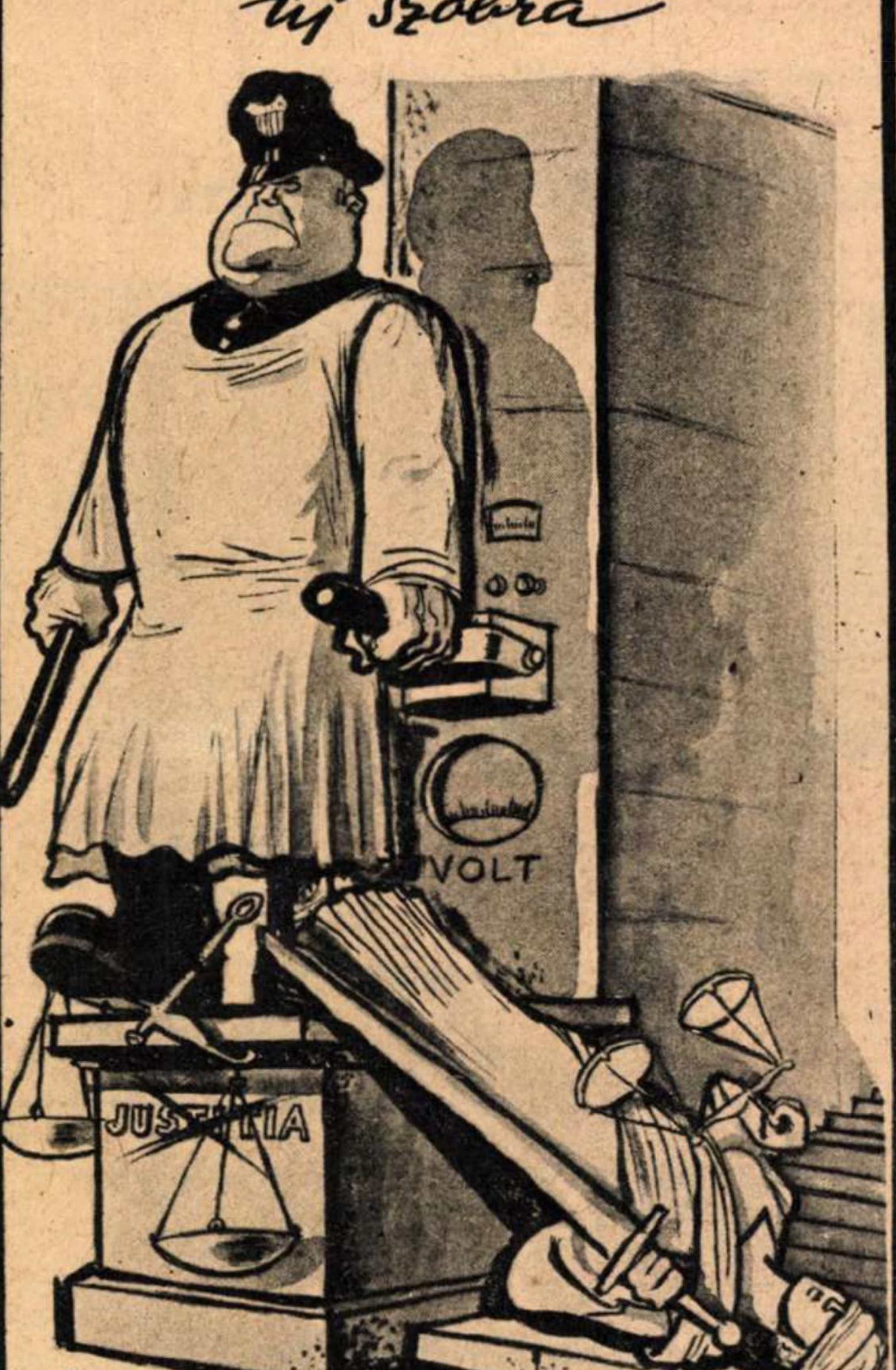

AZ AMERIKAI IGAZSÁG
új szobra

Önkritika . . .

(Jegyzőkönyvi kivonat a III/C. osztály vizsga utáni osztálygyűléséről)

Tisztelt Taggyűlés, kedves Elvtársak!

Nem az a szándékom, hozzászólásommal, hogy az előttem beszélő elvtársak, kétségkívül jól felépített, elvi szempontból is helyesen megformált kritikája alól kibújjak, sőt . . . az önbírálat hibákat kíméletlenül feltáró fegyverével kívánom magyarázatát adni annak a matematika tanárom által elkövetett maradiságnak, melynek következtében megbuktam . . .

Elvtársaim! Nem akarom, hogy valaha, valaki is szememre hányhassa azt, hogy én Kovács tanár elvtársat távollétében maradinak neveztem, De hogy opportunista és osztályellenség, ez azt hiszem nyilvánvaló.

Azonban függetlenül mindettől, sajnálatos ellenvéleményt kell nyilvánítanom az előttem szóló Beretvás elvtársam felé. Ő személyes ellentétektől fűtve, hanyagsággal vádol.

Nos, Beretvás elvtárs, és tisztelt Taggyűlés, ez igaz, mert hanyagság és elítélhető szájtátiság volt tőlem, hogy nem lepleztem le idejében Beretvás elvtárs jellemtelen és elvtársiatlan magatartását, melyet irántam tanúsított. Igen, Beretvás elvtárs, amikor elkértem tételeidet, akkor azzal az átlátszó ürüggyel nem adtad ide, hogy — és itt idézem szavaid: „dolgozzál magad is, mert csak úgy tanulhatsz . . ."

— Elvtársaim! Beretvás, kit nem nevezek többet elvtársamnak, mert nem méltó rá — megtagadta az elvtársi segítséget, tehát javasolom, hogy következő napirendi pontnak az ő kizárásának kérdését vessük fel.

Végül pedig szeretnék rámutatni Kerekes elvtárs javaslatának gyengéjére, amelyet a taggyűlés elég könnyelműen egyhangúlag elfogadott. Kerekes elvtárs szerint a faliújságra „Osztályunk szégyene" felirattal a fényképemet kellene elhelyezni. Ez a javaslat annyira személyes jellegű, hogy én egyhangommal tiltakozom ellene. Szerénységem és elvtársi öntudatom tiltja, hogy ilyen olcsó eszközökkel törekedjek a népszerűségre. Fényképem helyett beszélnek tetteim. Majd írok egy cikket a képem helyébe, a tanulmányi fegyelemről. Azt hiszem, ennyi elég lesz . . .

KÁLDOR ISTVÁN

Ahol a segélyt osztják

50 millió dolláros pótsegélyt folyósítanak az amerikaiak Nyugat-Berlin „gazdasági megerősítésére".

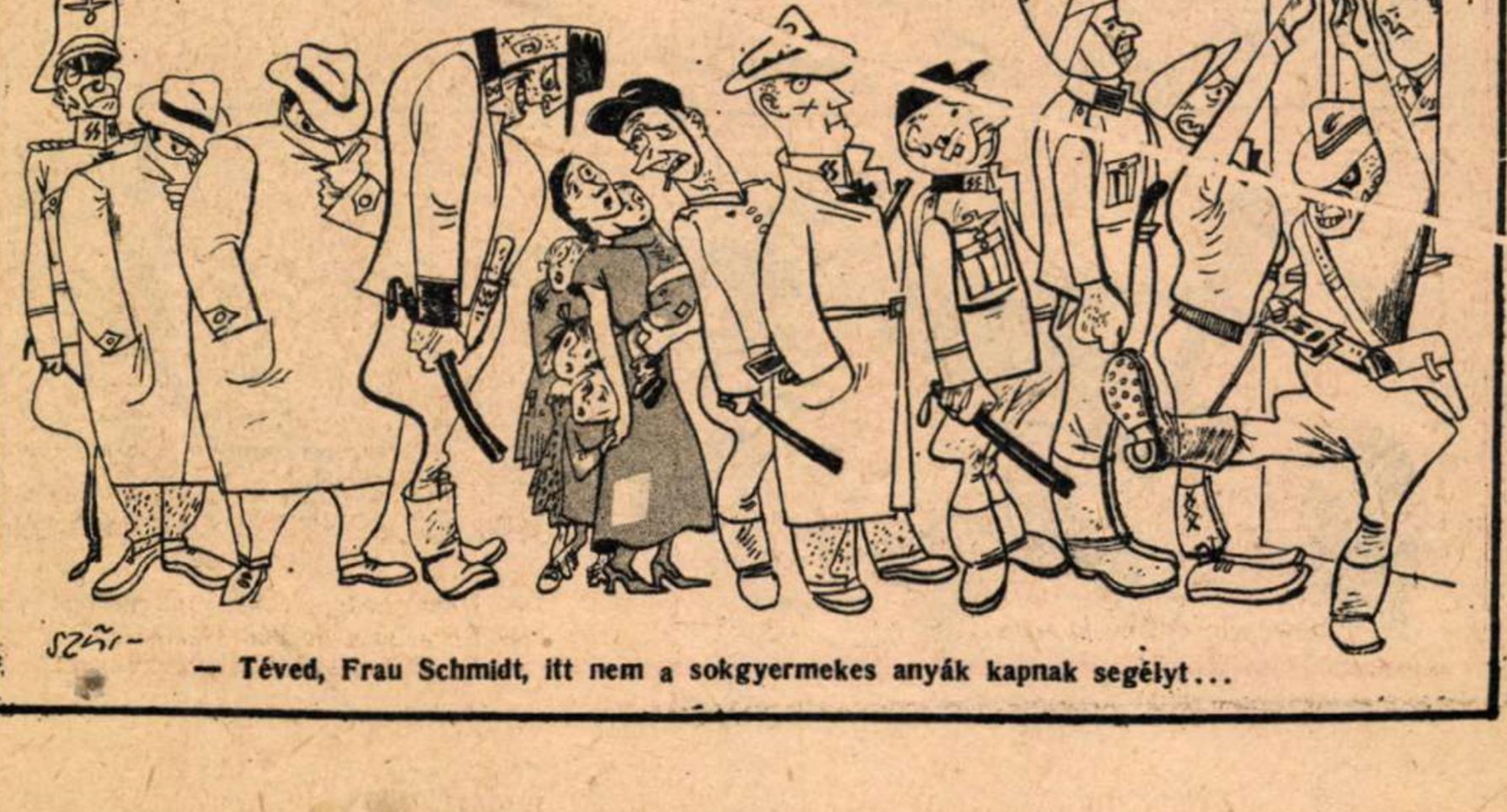

— Téved, Frau Schmidt, itt nem a sokgyermekes anyák kapnak segélyt . . .

HIÁBA MINDEN . . .

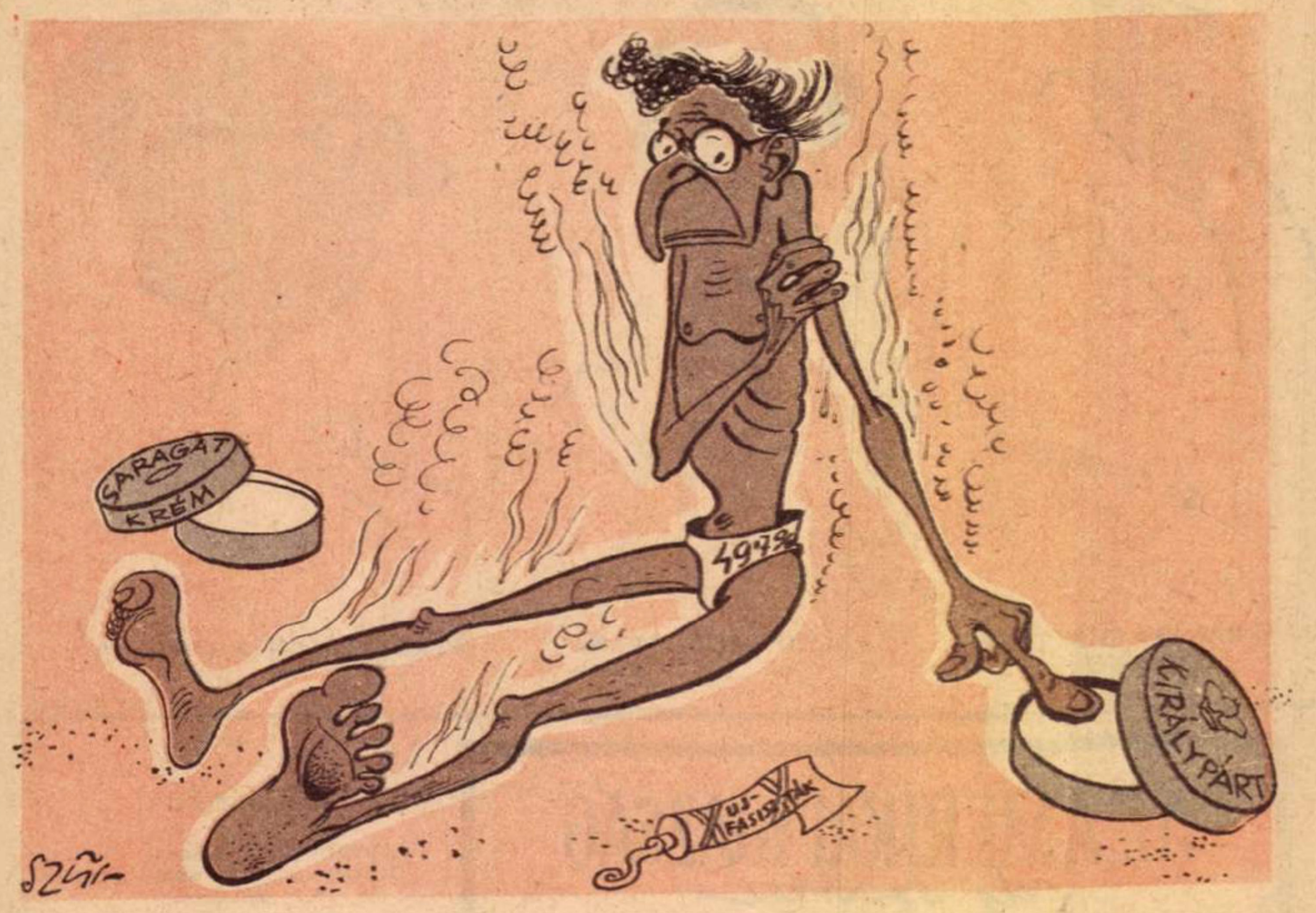

— Na én jól leégtem! Megpróbálom, talán ez használ . . .

Halló, itt Washington! Halló, itt Párizs!

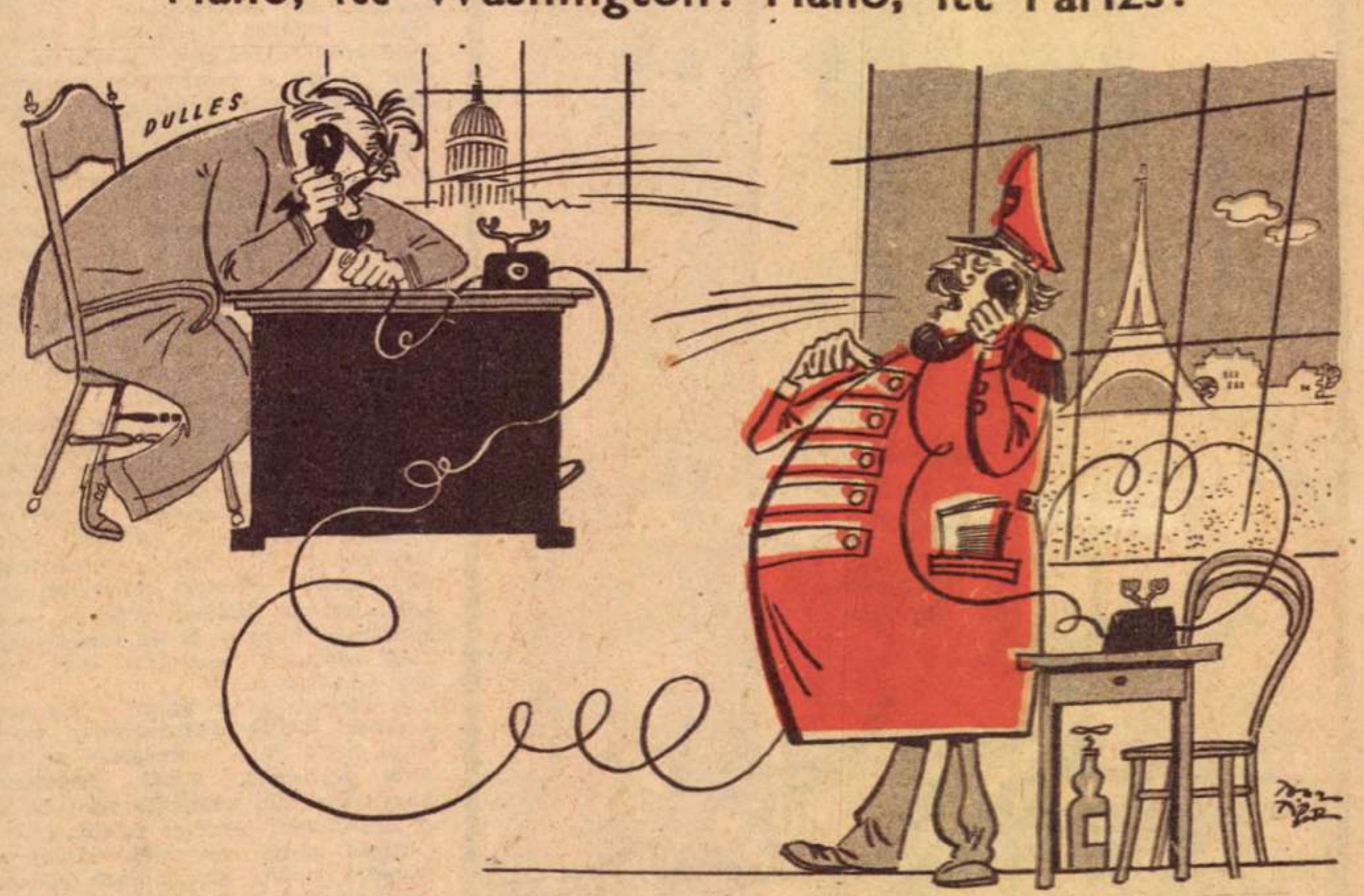

Dulles: Halló! Szeretnék végre egy állandó emberrel beszélni a francia miniszterelnökségen!
— Velem lehet kérem! Harminc éve én vagyok itt a portás . . .

Sam, John és a gyarmati kérdés

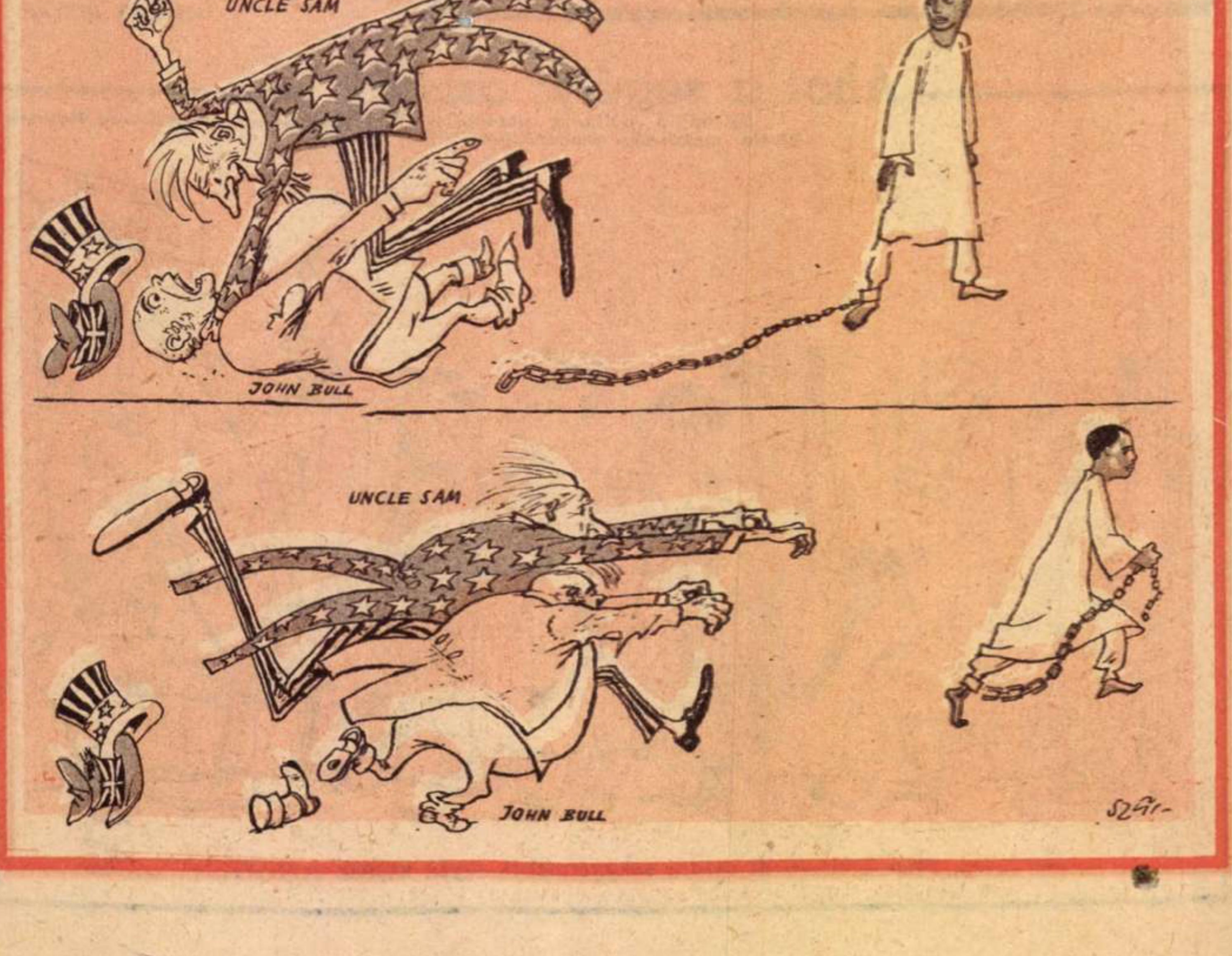

GERGELY SÁNDOR:

Dal a tiszteletdíjról

Szelíd *áprilisi* délelőttön Darvas József közoktatásügyi miniszter, az írószövetség elnöke a lakásomra telefonált és közölte velem, hogy a minisztérium június hetedikére, a pedagógusok napjára nevelők és írók a múlt és a jelen neveléséről szóló véleményét, emlékeit tartalmazó gyűjteményt jelentet meg.

— Jó volna, ha az almanach számára novellát írnál — zárta le közlését a miniszter elvtárs.

A felkérésének eleget tettem. Egyik érdekes és tanulságos gyerekkori iskola-emlékemet formáltam elbeszélésbe.

Április harmincadikán a miniszter elvtárs titkára telefonon érdeklődött, mikor küldhetne a novelláért.

— Május ötödikén — feleltem.

(Kétszer átírtam a novellát, a gépírónőnek huszonnégy forintot fizettem munkájáért.)

Május ötödikén küldönc jelentkezett a novelláért.

Május huszadikán A Művelt Nép — könyvkiadó arról értesített, hogy a gyűjteményt ő jelenteti meg, a honoráriumot ő fizeti ki, tehát, írjam alá és küldjem vissza a mellékelt szerződés-szöveget. Ki tud ilyen szíves kérésnek ellentállni? Én nem!

(Posta-portó harminc fillér.)

Két nap múlva meleg bariton hang közölte velem telefon útján, hogy a Kiadó megkapta az aláírt szerződést! Köszöni.

Június elején megjelent a gyűjtemény és befutott címemre a tiszteletpéldány is.

Felhívtam a Kiadót, megköszöntem az előzékenységet s enyhe célzatossággal megmondtam: a novella tiszteletdíját ugyanarra a címre küldhetik, amelyre a könyvet . . .

— Oh kérem, már el is küldtük — nyugtatott meg egy fölényes női hang. — Ma.

(Telefonköltség: hatvan fillér.)

Egy hét múlva felhívtam a Kiadót.

— Elvtársnő — kértem — legyenek olyan jók, keressék meg a honoráriumot. Valahol eltévedhetett, mert mindmáig hiába várom.

— Valami Gergely telefonál a honorárium miatt. Mit mondjak neki? — hallom az elvtársnő lehalkított hangját.

— Add csak ide a kagylót — mondja a már ismert erélyes női hang, amely a következő pillanatban ellentmondást kizáróan közli. — Alaki hiba miatt mások se kaptak eddig pénzt, de ma mindenkinek kimegy a honoráriuma.

(Újabb hatvan fillér a telefonköltség.)

Egy hét múlva, június tizenötödikén, újra telefonálok a Kiadóba.

— Te, Gergely telefonál . . . mit mondjak neki? — kérdezi egy riadt női hang, de már felcsendül az ismert optimista hang, amely szerint újra a forma a ludas! És vigasza is újra úgy hangzik, hogy nemcsak nekem nem fizettek . . . de ma, éppen most adják fel mindenkinek a járandóságát . . .

— Egy hete is ezt mondták — figyelmeztetem.

— De kérem — sértődik meg az elvtársnő. — Ha én mondom . . .

Leteszem a kagylót. Már harmadszor reklamáltam, telefonon, a honoráriumot. Ez egyforintnyolcvan . . . Hozzácsapom a termelési alap-költséghez, a huszonnégy forintos gépelési költséghez. Ez huszonöt forint nyolcvan. Meg harminc fillér portó, aztán a kézirat és géppapír ára, meg töltőtollkopás és a töltőtolltinta . . .

Régi, régi emlékem jut eszembe. A huszas évek végén félesztendőnként egyházi hatóságom figyelmeztetett: „amennyiben záros határidőn belül nem fizetné ki egyházi adótartozását, felemelik . . . az adóját . . .“ Ha záros határidőn belül nem küldi meg a kiadó a honoráriumot, felszámítsam nékik termelési költségeimet is? . . .

Június huszadikán felhívtam a Kiadó igazgatónőjét.

— Tudok a dologról — mondja az igazgató-elvtársnő. — De most már minden rendben van. „Tegnap“, június tizenkilencedikén, írtam alá a kiutalást. Addig formahibák miatt, sajnos . . .

— Sajnos . . .

(Újabb hatvan fillérrel duzzad meg a termelési költség számlám.)

Június huszonkettedikén rideg űrlapot kézbesített a posta. Az űrlap utolsó bekezdése ezekkel a kedveskedő szavakkal kezdődik: Büntetőjogi felelősségem tudatában stb. . . .

Az űrlappal a Kiadó megérdeklődi: hány éves vagyok, van-e gyerekem és egyáltalán: vonatkozik-e rám a gyerektelenségi adókötelezettség?

A Kiadó ugyanis addig nem utalja ki a „tiszteletdíjat“, amíg nem tudja, levonja-e az adót, vagy nem . . . Kitöltöm az űrlapot és kis levélkét csatolok melléje. A levélkébe néhány udvarias zokszót írok.

És újabb tételekkel növelem novellám költségszámláját.

De többet nem írok levelet és nem reklamálok telefon útján sem. Kár a benzinért! Bár az író munkájának a díját, a mélyen tisztelt, és ezért a lehetőségek legvégsőbb határáig visszatartott tiszteletdíjat kifizetni, egyes és többes helyeken még nem szokták . .

Június huszonötödikén délelőtt nagyon vártam a postást. Az éjjel t. i. azt álmodtam, hogy a Kiadó elküldte tisztelete díját, *de levonta összes termelési költségeimet . . .*

Nem tudom, valóra válik-e az álmom!

A postás elvtárs bocsánatkérő mosollyal nézett felém. Csak a kezével intett, hogy: semmi . . .

A Wilhelm Pieck-gyárban történt!

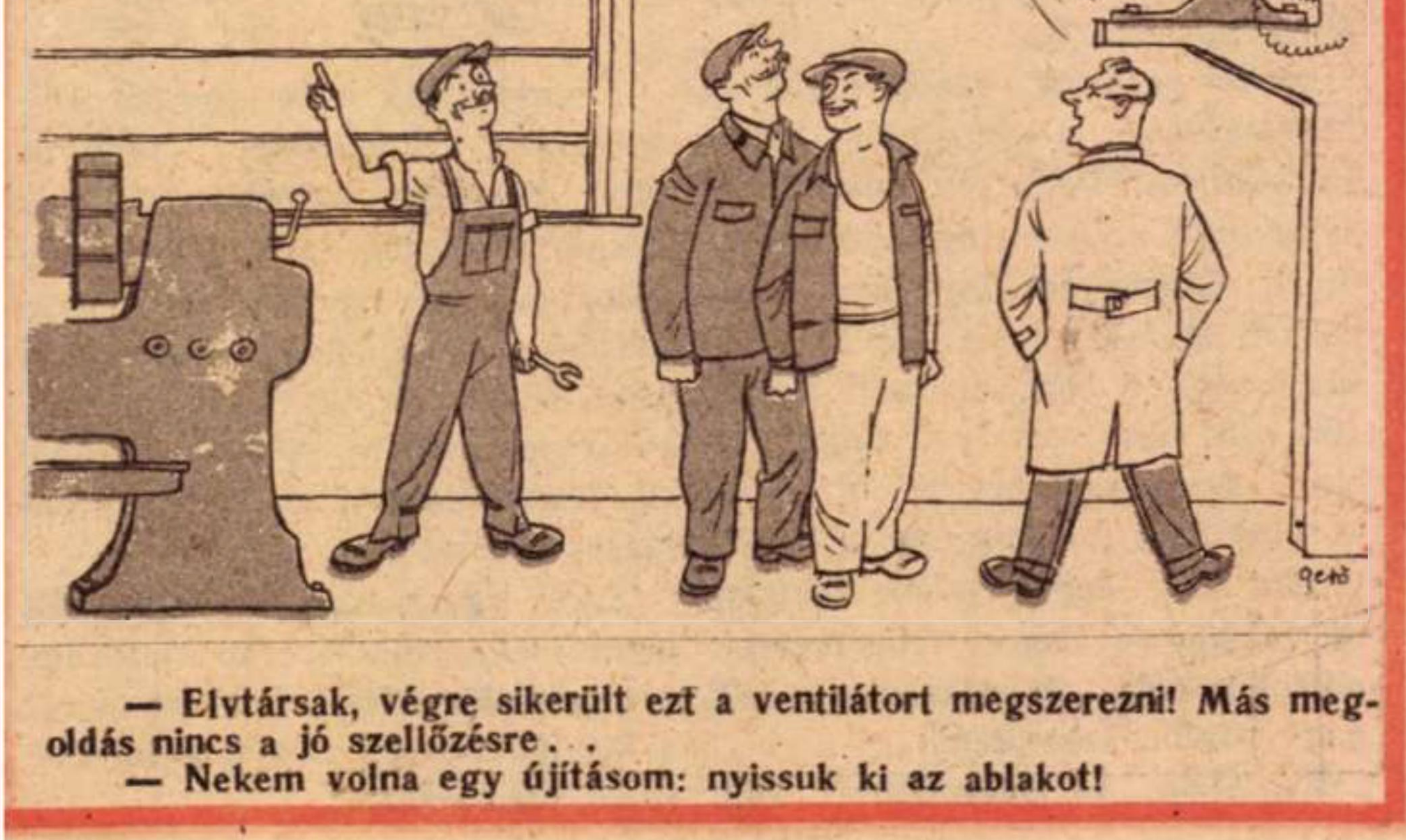

— Elvtársak, végre sikerült ezt a ventilátort megszerezni! Más megoldás nincs a jó szellőzésre . .
— Nekem volna egy újításom: nyissuk ki az ablakot!

Bagyalics tapsol

Láttam Bagyalics kartárs szabályos újraoltási bizonyítványát és közvetlen tudomásom van arról, hogy sem kanyarója, sem más gyermekbetegsége nem volt. Éppen ezért nyugodtan állíthatom, hogy Bagyalics kartárs tapskomplexuma nem gyerekkori kanyaróból maradt vissza.

Úgy tapsol, olyan különlegesen, olyan egyedülállóan, hogy van, aki tapsoló őrültnek és van, aki őrült tapsolónak nevezi. Viszont senki sem akadt még, aki ezt megmondta volna Bagyalics kartársnak, csak dühöngenek rá, a hátamögött suttognak róla. Hát én megmondom végre, akár tetszik ez Bagyalicsnak, akár nem.

Mert egyszer már beszélni kell erről is. Igen, igen, Bagyalics kartárs tapsáról! Amikor tapsol a színházban a nézőtéren, vagy nagygyűlést hallgat, vagy akár kisgyűlésen vesz részt, nem azért veri össze két nyirkos tenyerét, hogy tetszését nyilvánítsa. Nem jutalmaz a tapssal, nem elismerést, nem köszönetet fejez ki. Csak tapsol. Feneketlenül és vadul. Valósággal lejáratja a tapsot, nem érzi tiszteletadó értelmét, zajosan belecsapkod az emberek fülébe, agyába, idegeibe.

Megfigyeltem Bagyalicsot. Voltunk vagy négyszázan. Az elnök a megnyitót mondta, röviden és közvetlen egyszerűséggel beszélt. Mikor befejezte, halk, hamarmúló, udvarias taps hallatszott, de mielőtt még teljesen elhalt volna, egyenes folytatásként, közvetlenül mögöttem, dobhártyát remegtető éles csattogással két tenyér verődött össze még háromszor-négyszer, szabályos időközönként. Mintha egy 250-es Csepel robogott volna nyitott kipuffogóval köröskörül a teremben és mélyen bent az agyvelőkben. Csak pillanatokig tartott, kínosan feszengtem, de nem néztem hátra. Az előttem ülő sorokból innen is, onnan is hátracsavarodott egy-egy fej, kereste, ki tapsolt ilyen soronkívül, ilyen oktalanul és vészesen. Kellemetlen volt, nemcsak a taps: úgy éreztem, mindenki engem néz onnan elölről, visszafelé tekert nyakkal.

Már felállt a következő „napirendi" pont, a vállalat szociális fejlődéséről beszélt csendes, kulturált hangon: „A kultúrterem most épül, a mi feladatunk, hogy . : .", — amikor hirtelen és élesen megint összeverődött a két csattogó tenyér, csak úgy szólóban. Az előadó meghökkent, egy pillanatra megállt. Úgy érezte, semmi ok a tapsra. Mind a négyszázunknak ez volt a véleménye, mert a szólista-tapsoló egyedül maradt, nem követte senki. A feszültség feloldódott, a szónok magához tért, befejezte a mondatot. Közben mindenki izgett-mozgott, forgatta a fejét, kereste, ki tapsol olyan veszettül. És én nem tehetek róla, megint úgy éreztem, minden szem engem néz, engem gyanúsít. Kínos pillanatok. Nem bírom tovább, én is visszafordulok. Bagyalics ül mögöttem, szenvtelen arccal bámul előre, miközben éppen most veri össze végtapsra mereven kifeszített két tenyerét. Ujjaival homorít, mint egy díjbirkózó a hídállásban, meg kell hagyni, jól csinálja és szürke, kifejezéstelen szemén látszik, hogy összpontosít: mindent bele, minél hangosabban, minél zajosabban csattogjon.

Önkritikával be kell vallanom, hogy én ettől kezdve végképpen nem az egymásután felszólaló előadókat figyeltem, hanem Bagyalicsot: bárgyú arcát, csattogásra, tapsra merevített két tenyerét. És Bagyalicsnak nem volt nyugovása. Nemcsak külön tapsolt, egyedül, szólóban a végén, amikor már mindenki más befejezte és nemcsak közben, amikor az előadó az „és"-nél tartott, — hogy lelkiismeretlenül és erőszakosan kettévágja a mondatot, derékbatörje a szépen kibontakozó mondanivalót. Nem! Bagyalics tapsolt előre is, amikor a tetszésnyilvánítás előtti pillanatok lélekzetvisszafojtó csendjében, spontán és szívetdobbantó őszinte lelkesedéssel kitörni készült a taps. Bagyalics mindenkit megelőzve, mohón, durván és lelketlenül belecsattogott négyszáz ember bensőséges hangulatába és érzéseibe.

Közben Bagyalics, szinte pontos időközönként mereven, mint egy gép és hirtelen, mint a rúgó, de szemmelláthatóan minden emóció nélkül, felpattant ültéből, vastapsra illesztve és csattintva még merevebbre feszített, vörösre tapsolt két tenyerét, hogy ezzel először a körülötte ülőket, majd mindenkit a zsúfolt teremben felállásra és vastapsra kényszerítsen. Én is felálltam a többiekkel együtt, vagy tizennégyszer egymásután a másfél óra alatt, mindig úgy és akkor, ahogy és amikor Bagyalics akarta.

Megfigyeltem és meggyűlöltem Bagyalicsot. Elő-, közép-, vég- és vastapsai után diadalmasan körülnézett, mindig oda, ahol a trösztigazgató, a főosztályvezető vagy a miniszteri kiküldött ült. Szinte odatapadtak a tapsban előbb még megmerevedett, most hirtelen megélénkülő szürke szemei és beszédesen mondták, nem is mondták, tapsolták: íme, ez vagyok én, Bagyalics.

— Igen, ez Bagyalics: nem tapsoló őrült és nem őrült tapsoló. Bagyalics stréber és demagóg.

Földes György

ÜDÜLŐBEN

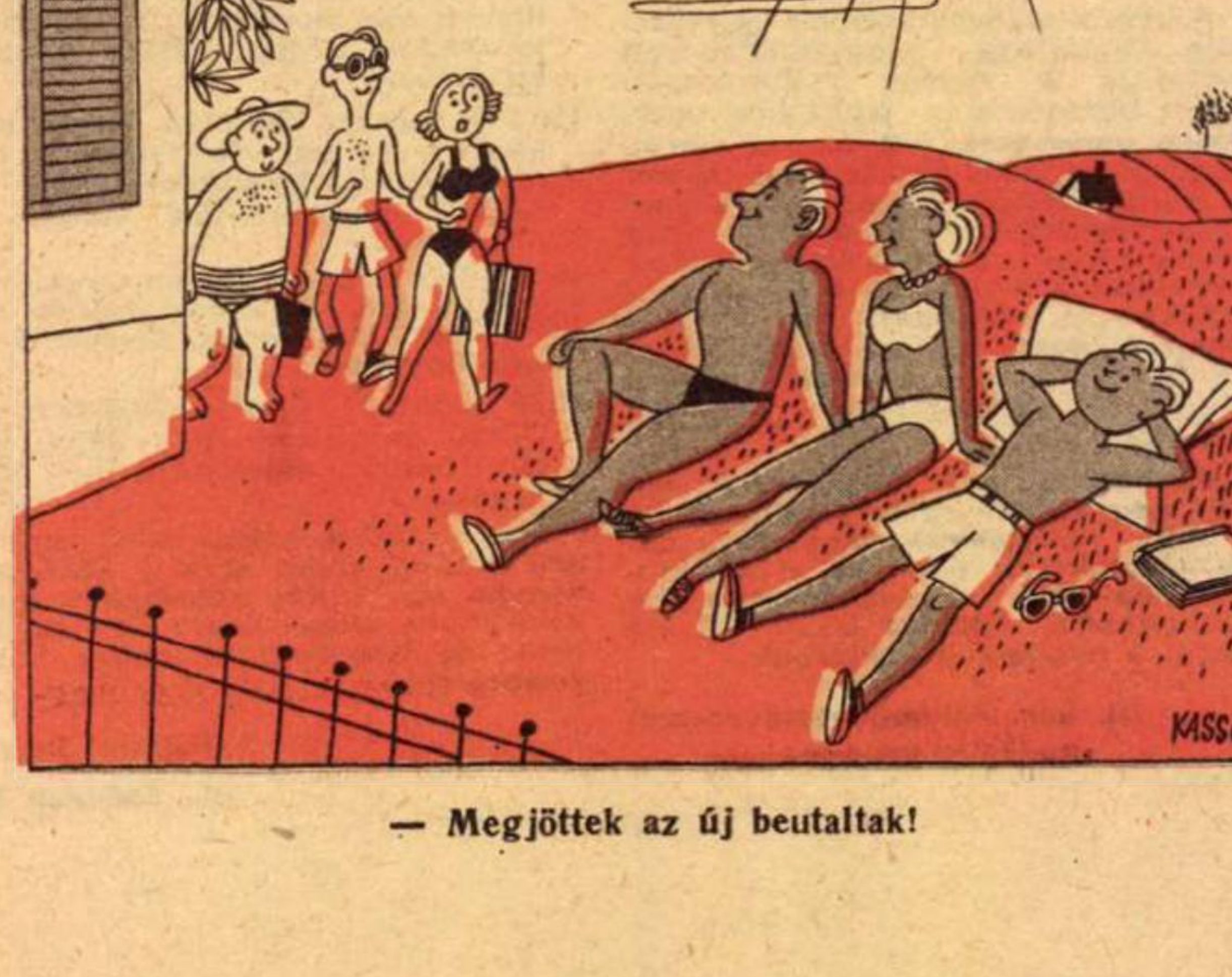

— Megjöttek az új beutaltak!

Rigmusbrigád A CSÉPLŐGÉPNÉL...

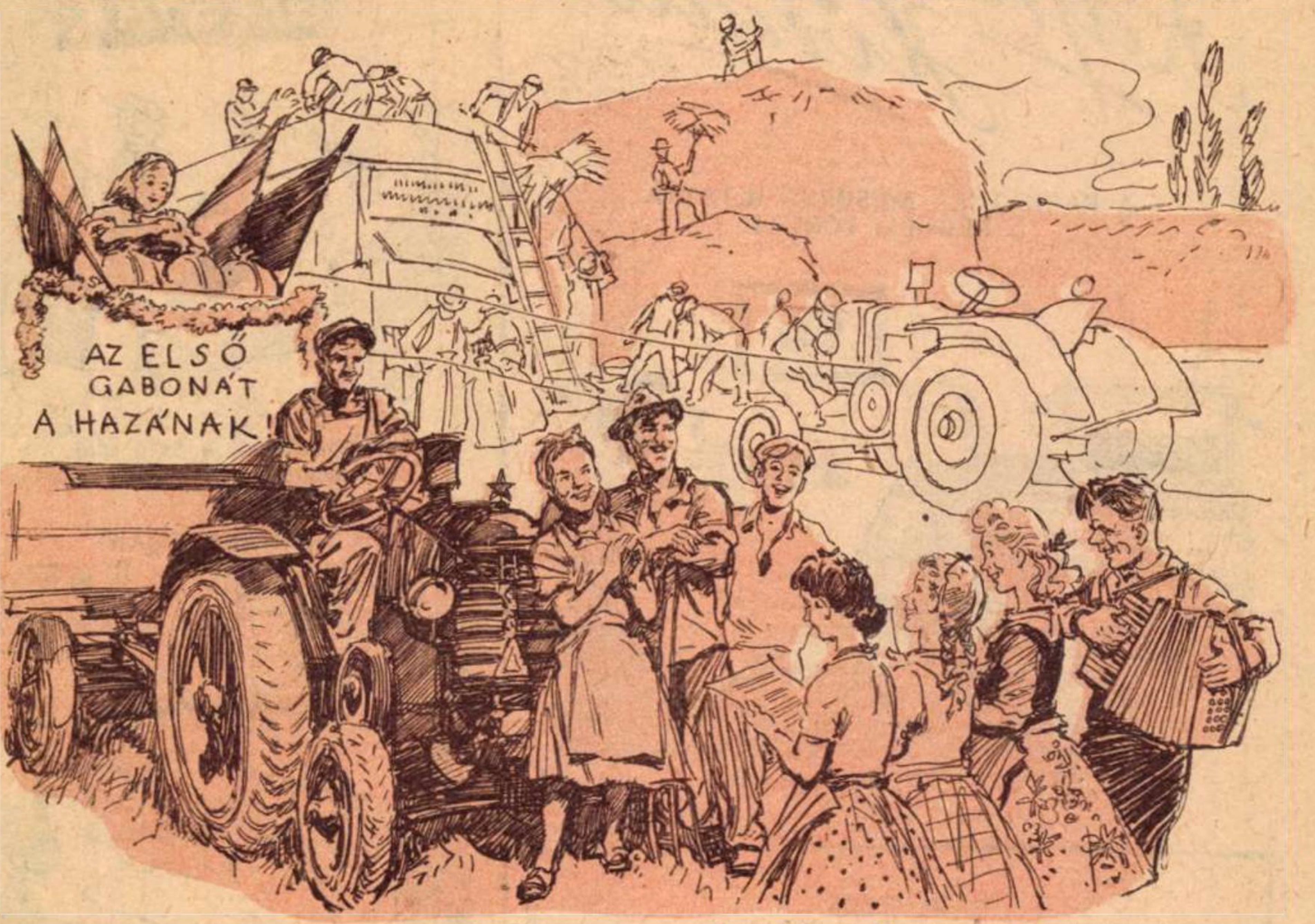

Megy a búza, megy a géptől
a magtárba,
Kovács Jani felül jó kis kocsijára,
Janinak szól ez a nóta:
Éljen soká falunk első beadója!

Az igazgató

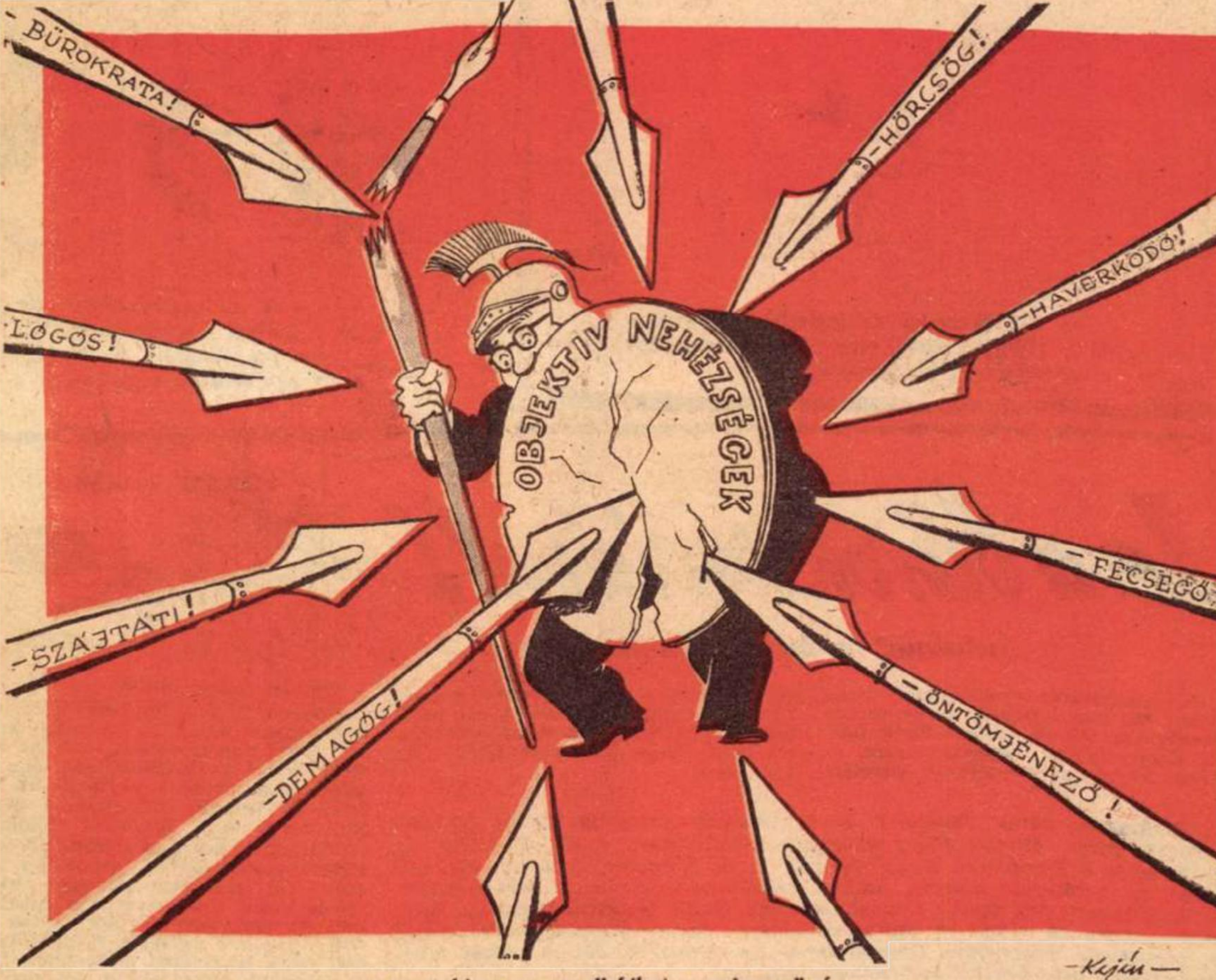
BÜROKRATA!
HÖRCSÖG!
HAVERKODÓ!
LÓGÓS!
OBJEKTIV NEHÉZSÉGEK
FECSEGŐ!
SZÁJTÁTI!
ÖNTÖMJÉNEZŐ!
DEMAGÓG!
-Kaján-

aki azt hiszı, nogy elbújhat a pajzs mögé...

A legifjabbak előtanulmányokat végeznek,

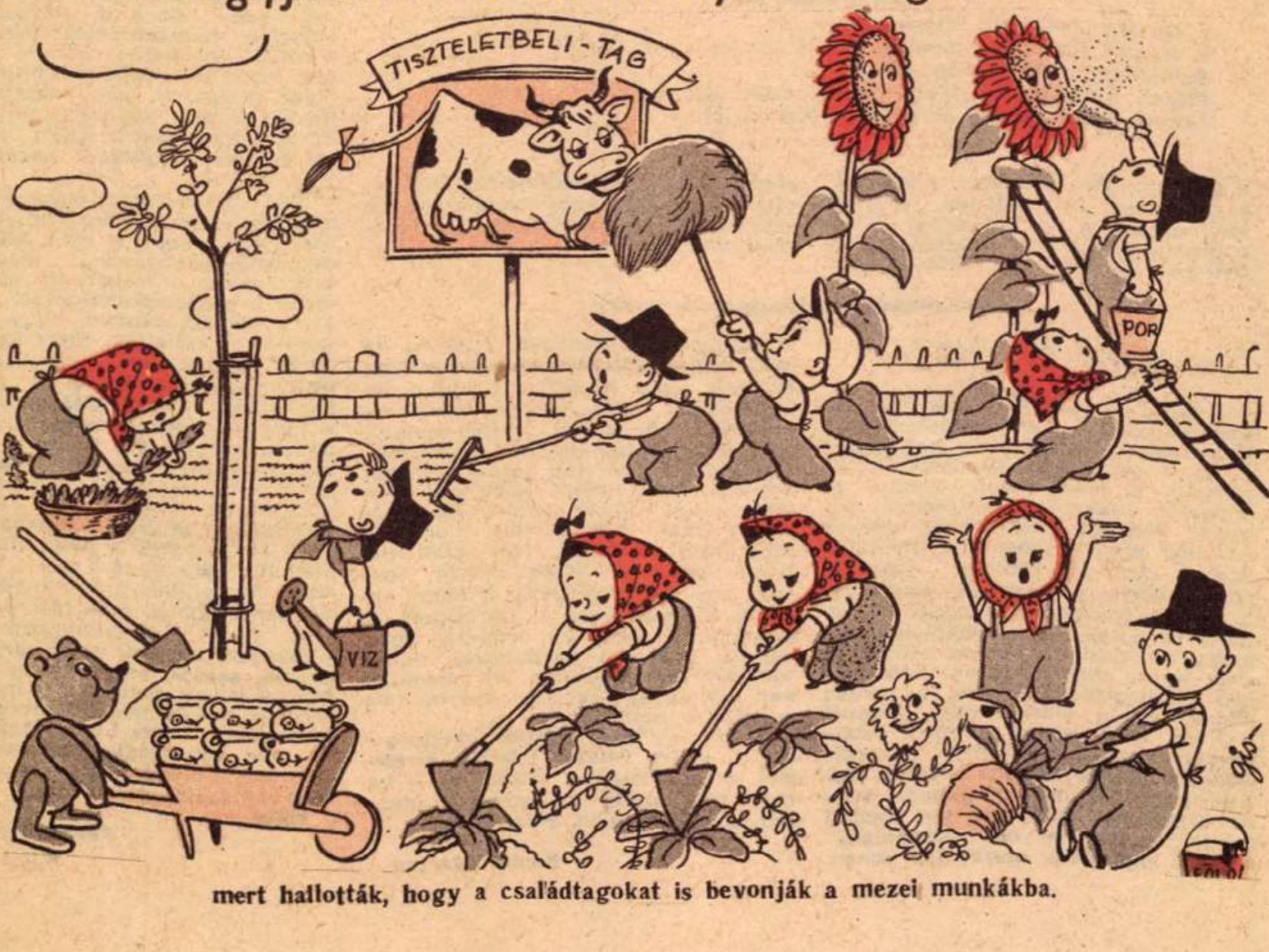

mert hallották, hogy a családtagokat is bevonják a mezei munkákba.

Rajzos Híradó

A RÁDIÓ ÚJRA MŰSORBA IKTATTA A REGGELI TORNÁT

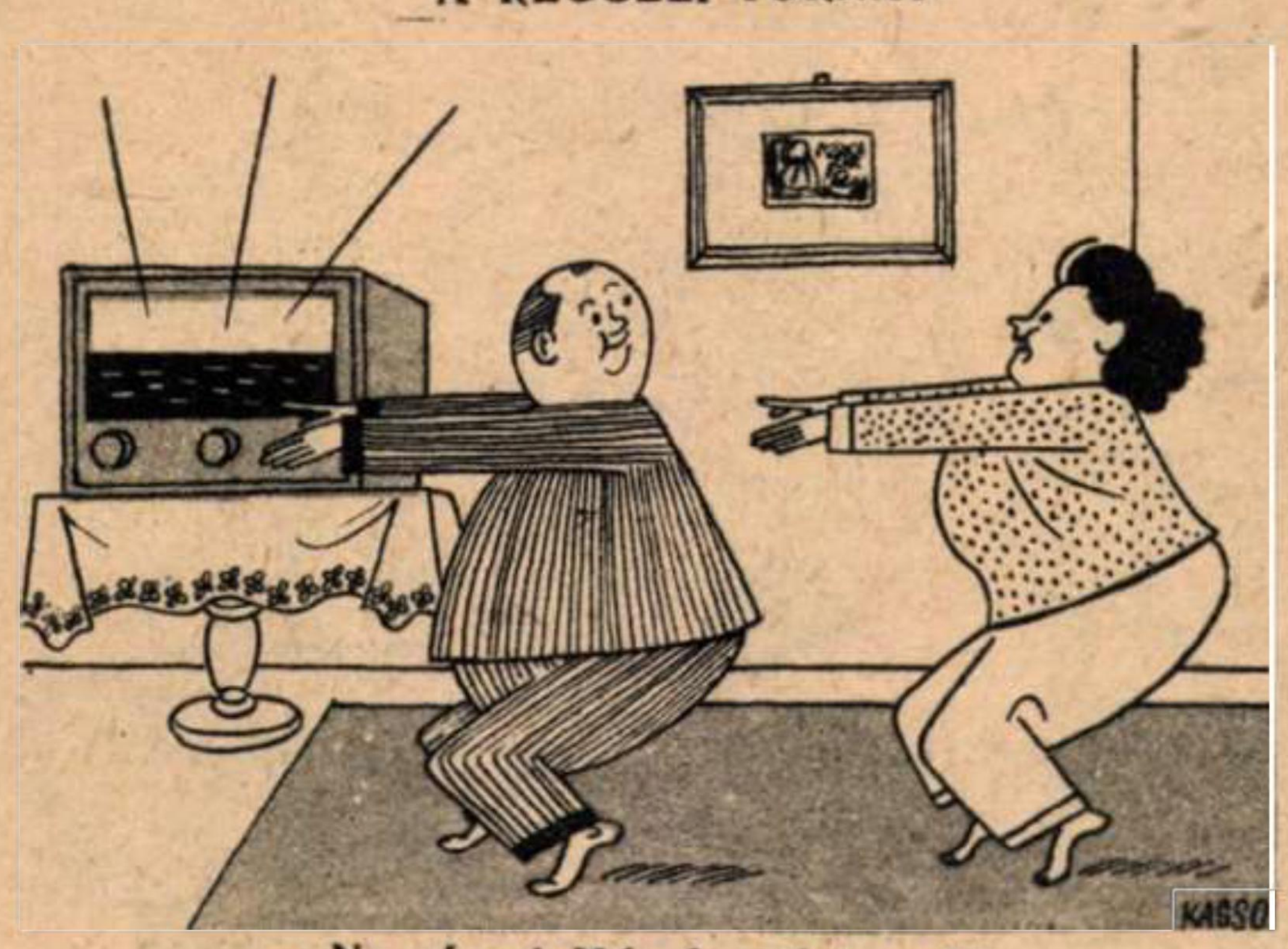

— Na végre! Már épp ideje volt!

PESTEN

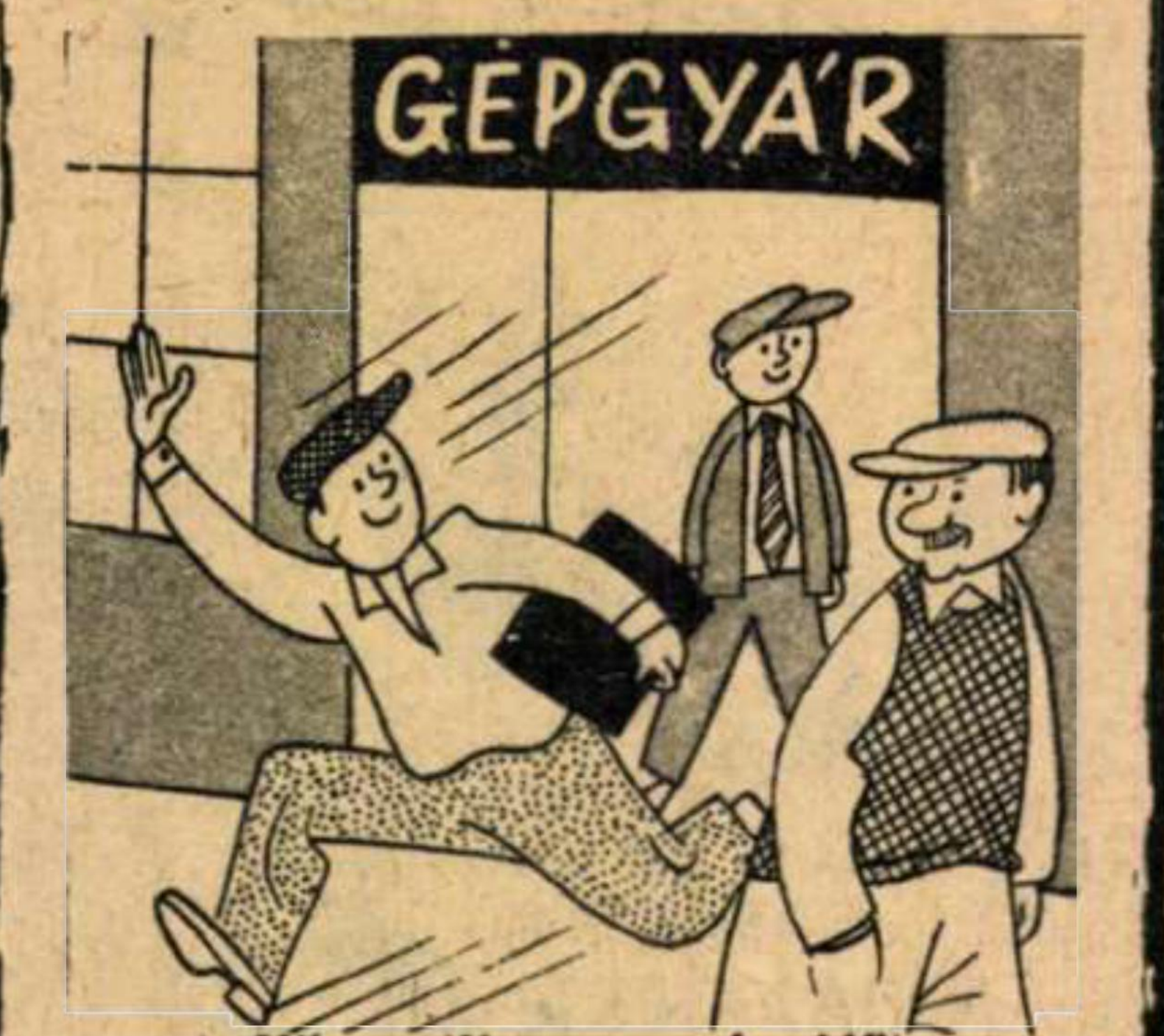

— Kihasználom a szép időt, rohanok a Dunára egy kicsit evezni!..

A CSÓNAKHÁZBAN

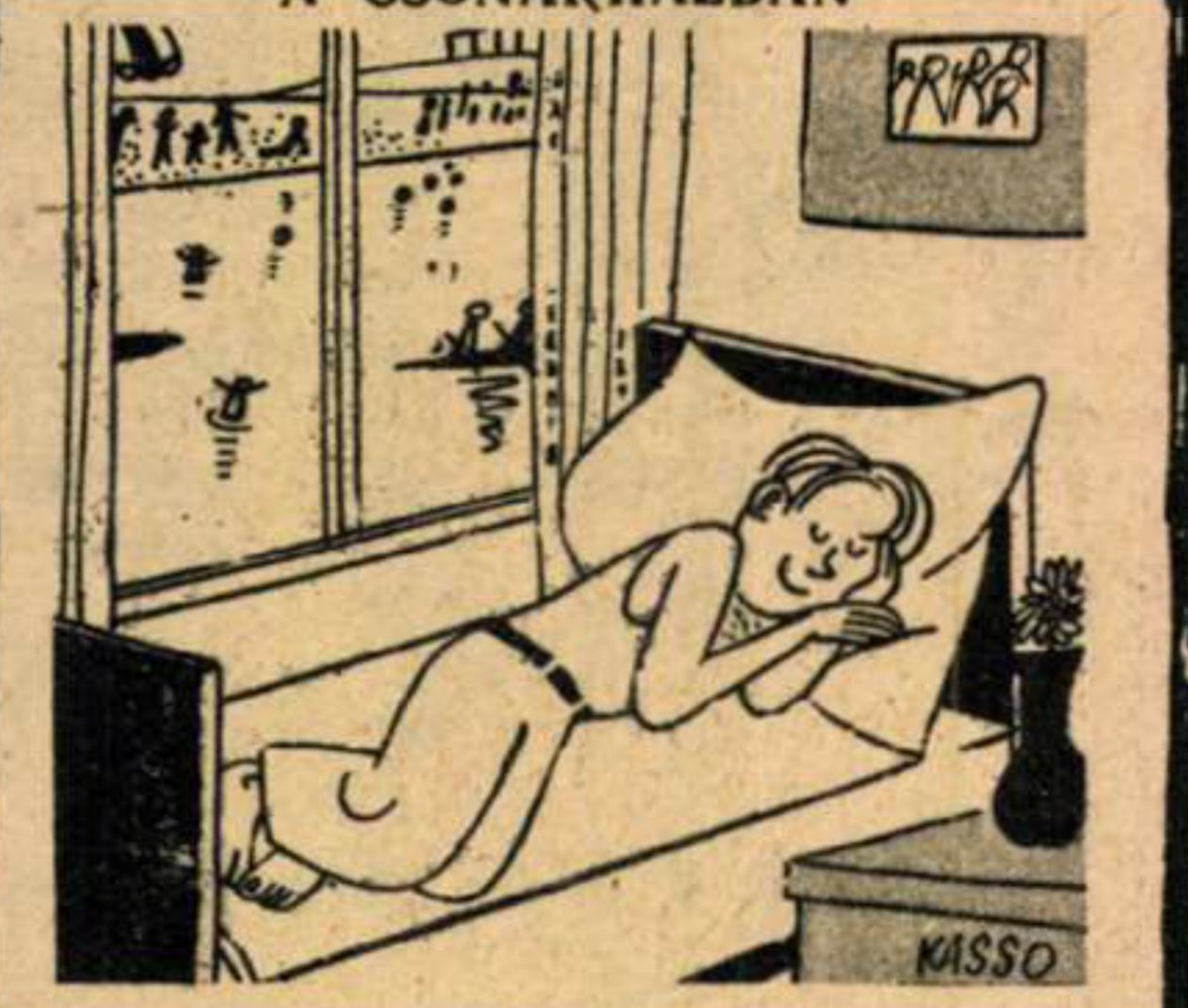

UNALMAS A MAGYAR TÁNCZENE

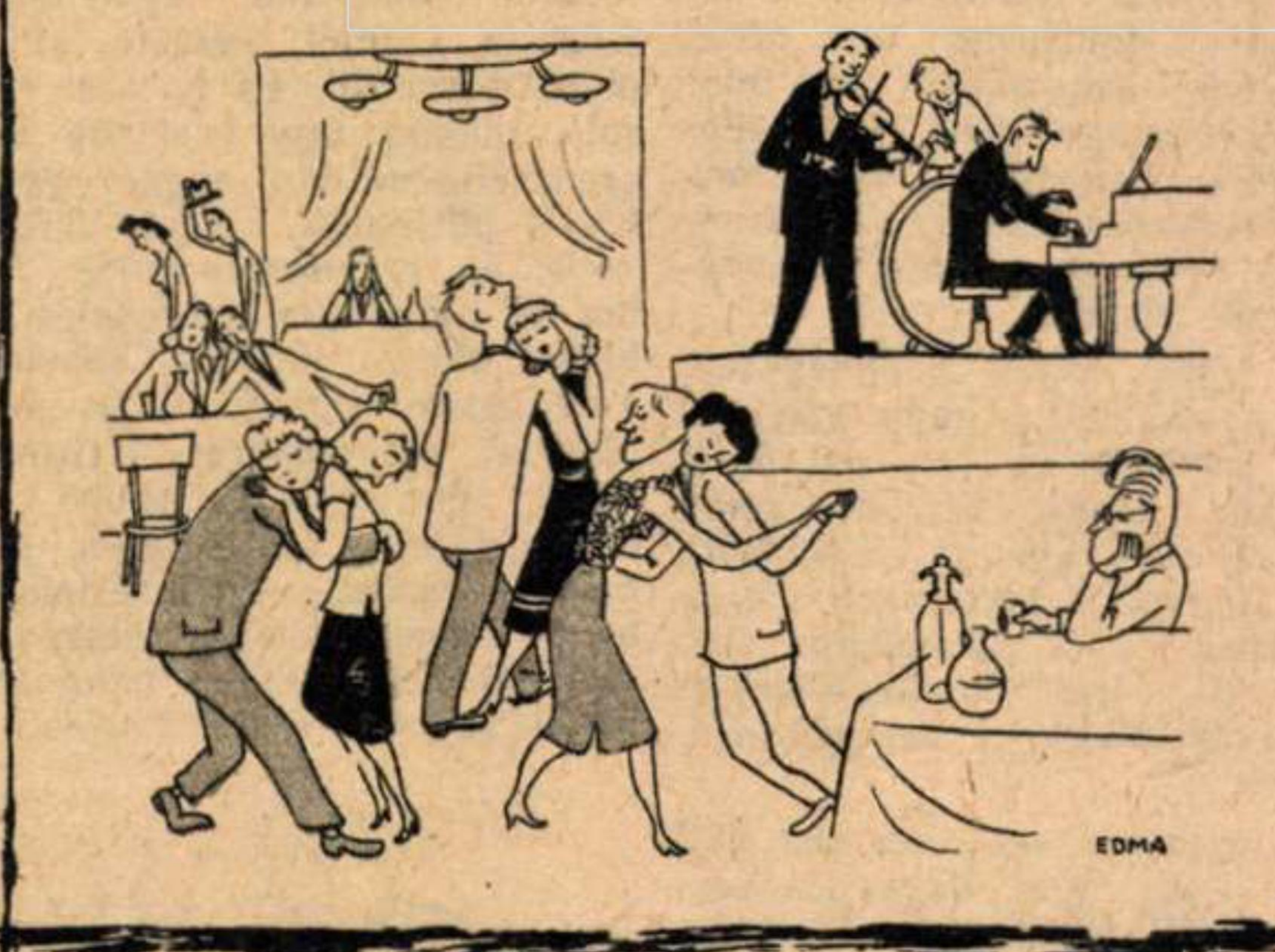

VADEVEZŐS

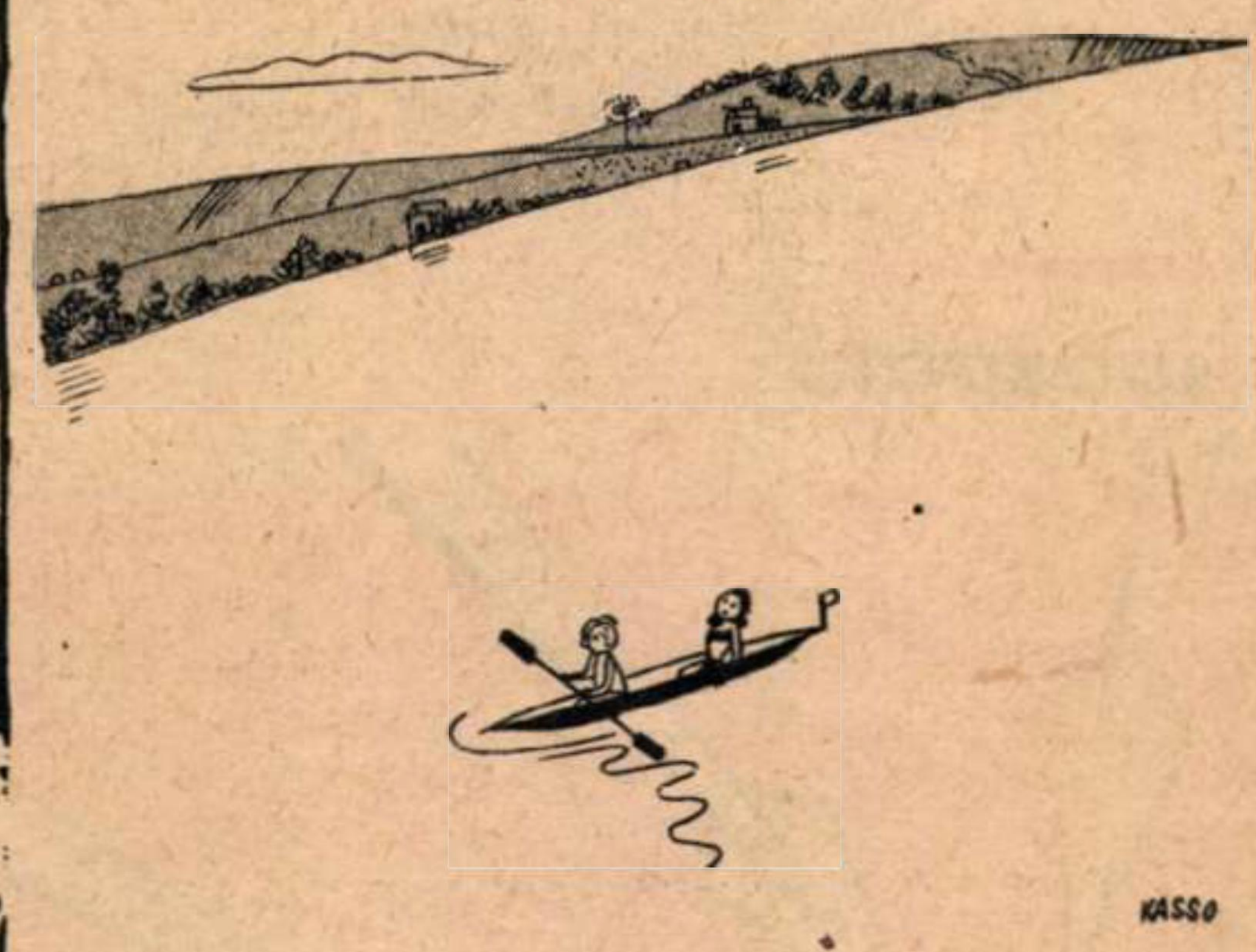

— Jaj Mancika elfelejtettem megmondani, hogy nincs meg a vízijártassági vizsgám!...

SZÁZ VAGON AKÁCMÉZET GYŰJTÖTTEK A MÉHEK AZ IDÉN

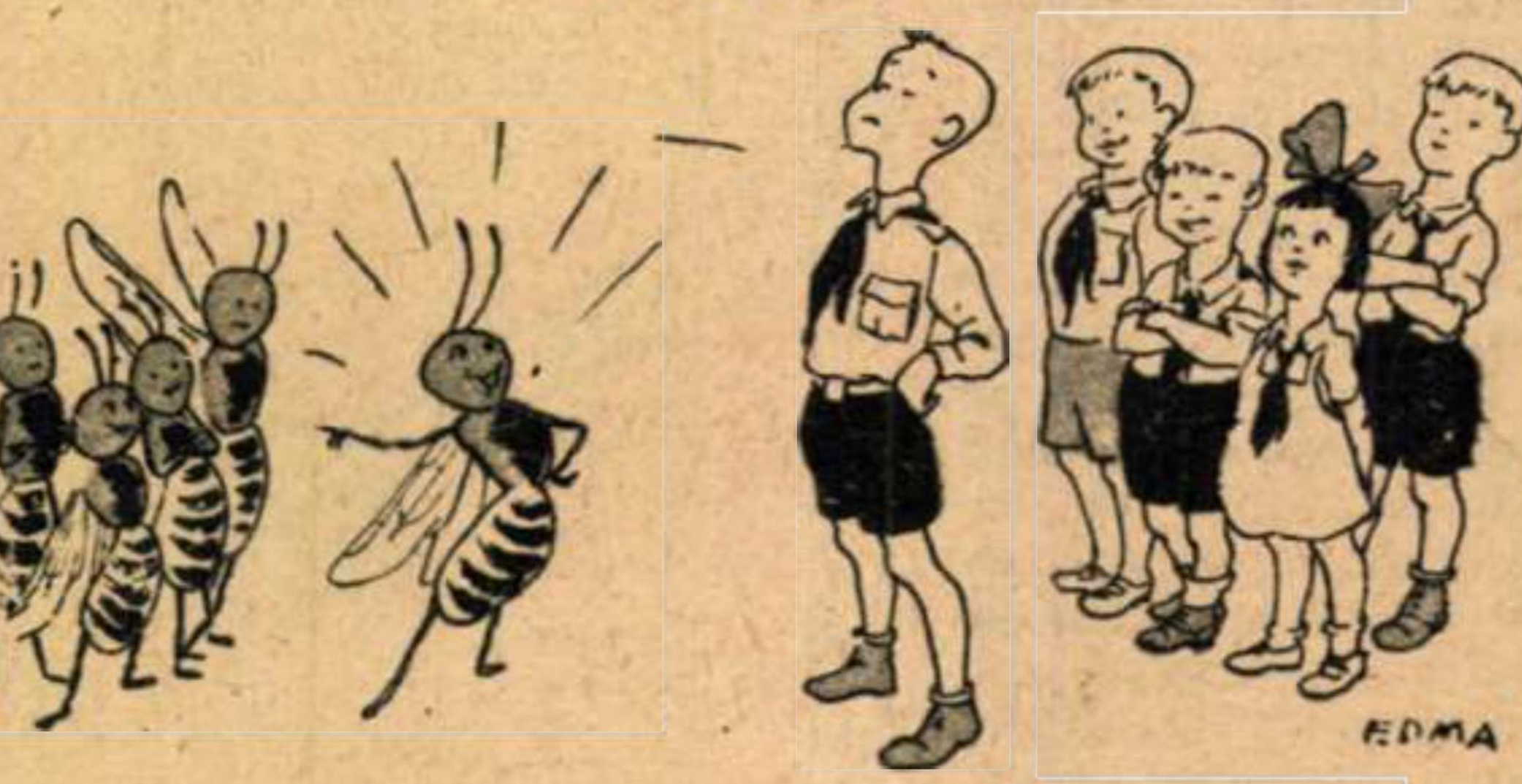

— A mi családunkban tíz kiló mézet gyüjtöttek a méhek a gyerekeknek!

— Az semmi! A mi családunkban tíz mázsa papírt gyüjtöttek a gyerekek a MÉH-nek!

ÜDÜLÉS UTÁN

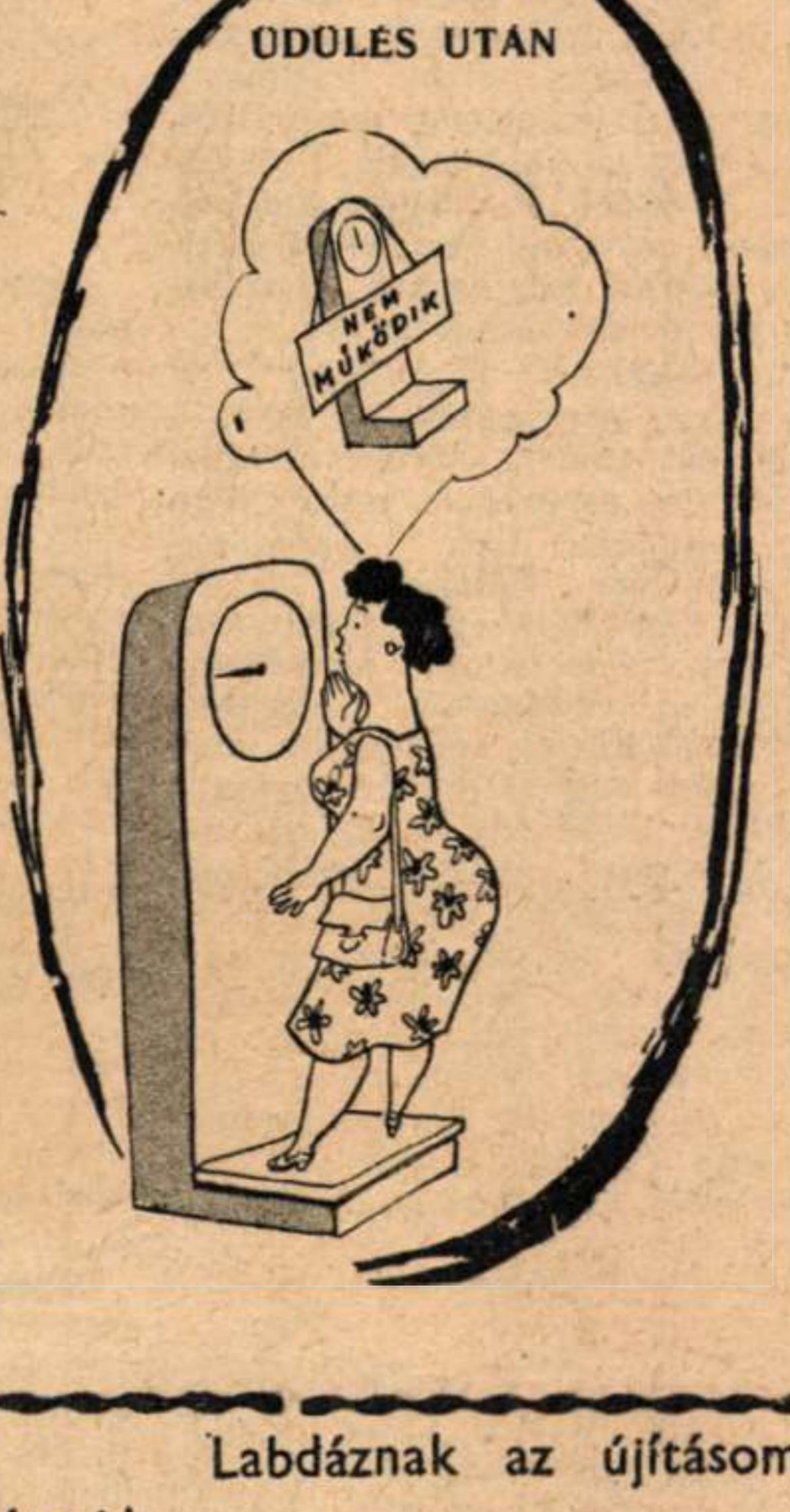

Le a bürokráciával!

Jutalmat a megfejtőnek!

A szentendrei rendőrségen megjelent Mireisz Jánosné és bemutatta Szentendre Városi Tanács Kommunális Csoportjának véghatározatát. — Arra kérte a rendőrség vezetőit, fejtsék meg a rejtvényszerű határozatot. A rendőrség nem tudta megfejteni a rejtvényt és a véghatározatot beküldte a Ludas Matyinak. Ez a szövege:

Szentendre Városi Tanács V. B. Kommunális csoportja. Szám: 809—M—1/2/1953. Tárgy: Mireisz János lakásügye. Véghatározat. A 809—M—1/1953. sz. határozatot a Szentendre Járási Tanácsa V. B. Igazgatási Osztálya. 809—29—1/1953. sz. határozata alapján hatályon kívül helyezem és a 809—S—4/1953. sz. határozatot 1953 június 6. napjától újból életbe léptetem, azzal a megkötéssel, hogy az állami tűzoltó parancsnokság Szentendre 9263—2/1953 alopk. sz. átiratának megfelelően Gyurtsi Jenő Bp. Mester-u. 33. sz. alatti lakos tűzrendészeti szempontból megfelelően látja el.

Megokolás.

Így kellett határozni, mert felettes hatóságom, valamint a tűzrendészeti érdekek így határoztak.

Erről értesülnek:

1. Gyurtsi Jenő Bp. Mester-u. 33. sz.
2. Mireisz János, Szentendre, Irányi Dániel-u. 16. sz.
Szentendre, 1953. június 8-án.
Előadó: (Malobiczky János) olvashatatlan aláírás.
(Kommunális osztály körbélyegzőjével ellátva.)

* *

Közöljük Pál őrmester elvtárssal, a „rejtvény" beküldőjével, hogy mi sem tudtuk a fejtörő értelmét kihámozni. Van olyan vélemény, hogy Gyurtsi Jenőnek a 9263—2/1953. alopk. átiratnak megfelelően kell eloltania Mireisz János lakásügyét, de szerintünk, ez a megfejtés nem egészen világos.

Hány óra van?

A Bécsi-úti városi házak környékén dolgozókat a közelmúltban nagy öröm érte: felszerelték a Nagyszombat-utca és a Bécsi-út összetalálkozásánál a már régóta áhított és sürgetett villanyórát. Valósággal ünnepet jelentett számunkra, amikor az első napon elmentünk mellette, hogy munkahelyünkre siessünk. Szinte észre se akartuk venni azt a kis „szépséghibát", hogy — miként mondják — a jobbkéz nem tudja, mit csinál a bal, azaz hogy az óra egyik oldala ugyan készségesen felvilágosított minket a pontos időről, de a másik oldal mutatói nyilván nem voltak kellően összebeszélve társaikkal, mert jóegynéhány órával kevesebbet jeleztek. Azzal nyugtattuk meg magunkat, hogy ez bizonyára csak egy kis kezdeti zavar, esetleg az óra „lámpaláza" az első nyilvános szereplése során. A differencia azonban másnap is még mindig jócskán megmaradt az óra két lapja között, így hát a továbbiakban arra kellett következtetnünk, hogy a két óralap mutatói nyilván haragban vannak egymással. Úgy látszik, pár nap óta ki akarnak békülni, mert némi közeledés jött létre a két mutató között. Az elmaradók már megközelítik normális időt jelző társaikat. Már csak néhány percnyi különbözetről van szó, nem pedig órákról. Viszont nekünk dolgozóknak a percekkel is számolnunk kell. Az aránylag még mindig meglévő különbözet minduntalan gondolkodóba ejt bennünket: valójában az óra melyik fele mutatja a pontos időt?

Talán egy kis további gondoskodással végre rendet lehetne teremteni az óra mutatói között is, — ha már megkaptuk a kedves ajándékot, a régóta várt villanyórát.

Káldor Márton

Pimasz rókák!

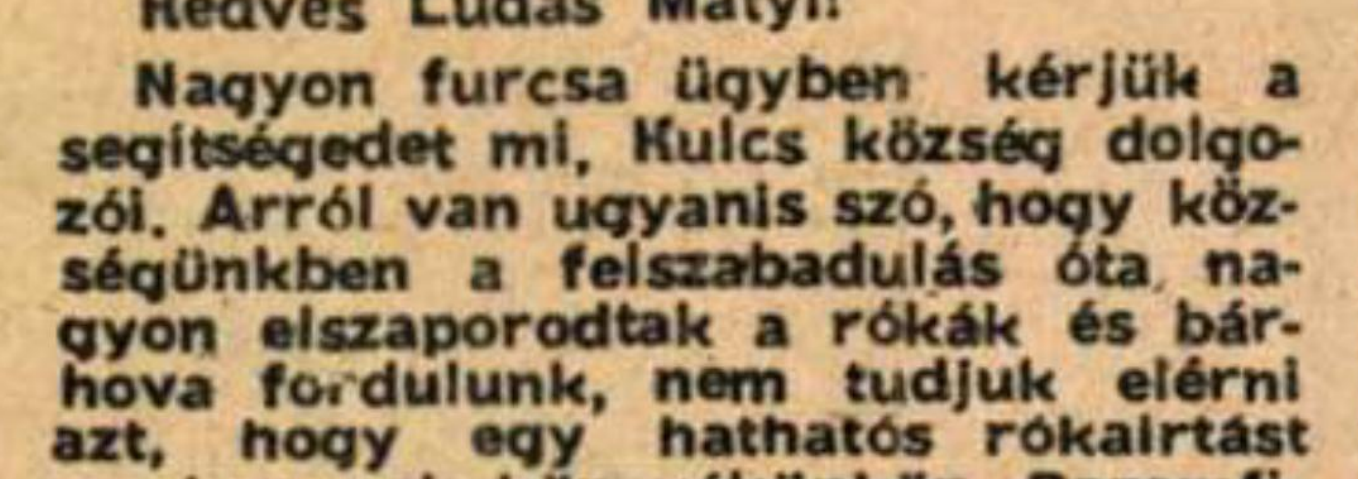

Kedves Ludas Matyi!

Nagyon furcsa ügyben kérjük a segítségedet mi, Kulcs község dolgozói. Arról van ugyanis szó, hogy községünkben a felszabadulás óta nagyon elszaporodtak a rókák és bárhova fordulunk, nem tudjuk elérni azt, hogy egy hathatós rókairtást rendezzenek környékünkön. Baromfiállományunk közel 80 százaléka tűnt már el a nyugodtan sétálgató ravasz rókák soha meg nem telő bendőjében. Én jómagam is a károsultak között vagyok 9 tyúkkal, 1 tojópulykával. Úgy nagyjából felsorolom még a rókáktól elszenvedett veszteséget Kun Lászlóné: 18 kacsa, 17 csirke, 8 tyúk, 1 kakas. Csicskovics János: 14 liba, Janovics istvánné: 18 kacsa, 17 csirke, 8 tyúk, 1 kakas. De nem sorolom tovább. Elég, ha elmondom azt, hogy nincs a községünknek egyetlen baromfitenyésztője, akitől a rókák ez évben már le ne szedték volna a bőséges vámot. Már olyan pimaszok, hogy nappal is bejönnek a falu közepére, úgyszólván az emberek szemeláttára viszik el az általuk megkívánt kacsát, libát vagy csirkét.

Még koratavasszal a rácalmási Tanácsnak elpanaszoltam, milyen pusztítást visz végbe a róka községünk baromfiállományában. Megigérték, hogy majd utánanéznek és megbeszélik a vadásztársaságokkal. Később azt a választ kaptam, hogy a vadászok nem vállalják, mert kevés töltényt kapnak, ami a nyulakra kell, nem pazarolhatják el a rókákra. Ezekután a járási Tanácshoz, illetve a járási pártbizottsághoz fordultam panaszommal. Ott is azt a választ kaptam, hogy a vadászok nem vállalják a rókavadászatot. A járási pártbizottságtól később kint járt Radó elvtárs, annak külön elpanaszoltam, hogy kétségbeejtő a helyzetünk a rókákkal. Radó elvtárs azt a tanácsot adta, forduljunk a sztálinvárosi vadásztársasághoz, azok biztosan eljönnek. Írtam a sztálinvárosi Tanács elnökének, kértem, hogy járjon közbe. De, sajnos, még választ se kaptam. A rókák továbbra is nyugodtan hordják fiókáiknak különböző szárnyasainkat. Segits Ludas Matyi, mert ha így folytatódik, szégyenszemre még azt is megérjük, hogy a kisebbfajta malacainkat is el fogja hordani a róka!

Fekete Istvánné
Kulcs

Így nehéz a termést betakarítani!

Jó lenne, ha a Ludas Matyi elintézné, hogy az árpa, rozs és búza később érjen meg, mondjuk: szeptemberre.

Furcsa kérésünket meg is indokoljuk. A cséplés után ugyanis megfelelő terményraktárra lenne szükségünk. Olyanra, amelynek ablaka és tetőzete is van. A mienk azonban nagyon csúfos állapotban van. Ha ugyanis kedden esik az eső, nálunk a raktárban még pénteken is csepeg.

Így volt ez már tavaly is. Amikor a raktár kiürült, ki akartuk javítani. Itt kezdődött a baj. A terményraktár javítására ugyanis 3500 forintra volna szükségünk. A Nemzeti Bank kiutalná, ha a Kisipari Termelőszövetkezet vállalná a munkát. De csak augusztusra tudták „beütemezni". Magánvállalkozó elvégezné a javítást, de nem vehetjük igénybe, mert 3500 forinton felüli összegről van szó. 3000 forint a határ.

Földművesszövetkezetünk ügyvezetője elhatározta, hogy mindenáron biztosítja a termés raktározását. Ezért beszerezte a javításhoz szükséges anyagokat. Azt akarta elérni, hogy jóval 3000 forint alatt legyen a javítási költség összege. Az anyagbeszerzés után már csak 1724 forint munkabérre lett volna szükség. Megkezdődött a javítás és a Földművesszövetkezet értesítette a Magyar Nemzeti Bank budai járási fiókját az ügyről. A Nemzeti Bank közölte, hogy nem áll módjukban a javítási költséget kifizetni.

Tekintettel arra, hogy pénz nélkül még terményraktárt se lehet javíttatni, kénytelenek vagyunk a Ludast megkérni: halassza el az aratást, ha nem is szeptemberre, de augusztusra. Addigra talán tető alá kerül a tetőnélküli raktárunk.

III. ker. Földművesszövetkezet
Budapest-Békásmegyer

Labdáznak az újításommal

Sok mérges cikket és sok vidám írást olvastam az elfektetett újításokról. Az én esetemen mérgelődni, de nevetni is lehet.

1948 szeptember: Az Óbudai Fehérítő megbízottjának átadtam újításomat, amelynek tárgya: kikészítőüzemekben használatos kádak cseréje.

1948 december: Újításomat elfogadták és 200 forint előleget fizettek. Hurrá! Nincs többé bürokrácia! Megvalósul az újításom! — gondoltam.

1949 április 9: Áthelyeztek az Energiagazdálkodási Vállalathoz. Újításomról nincsen semmi újabb hír.

1950 január: Különböző fórumokhoz fordulok. Az Óbudai Fehérítőhöz is. Válaszolnak: jó az újítás, de nem lehet bevezetni, mert nem kapnak rá beruházási hitelt.

1951—1952: Két év alatt semmi sem történik az újítás ügyében.

1953 február: Mérnökeinktől megtudom, hogy a kikészítőüzemek még most is a régi mintájú kádakat használják. Erre beküldöm újításom leírását a Rádiónak.

1953 május 12: A Rádió levélben közli Gazda Géza elvtárs válaszát: „Javaslata gazdaságos, de nemcsak faanyagot lehet vele megakarítani, hanem sok munkaidőt is. Áttettük javaslatát a Könnyűipari Minisztériumba."

1953 június 1: Tekintve, hogy nem kaptam választ, felhívtam a Minisztériumot. Megtudtam, hogy az Alföldi Pamutiparhoz tették át újításomat.

1953 június 10: Felhívtam az Alföldi Pamutipart. Az újítási felelős beteg volt. Megkértek: hívjam őket egy hét múlva újra.

1953 június 17: Újra telefonáltam. Az újítási megbízott még beteg. Választ majd a Könnyűiparinak küldenek.

Így labdáznak újításommal. Szeretnék választ kapni arra a kérdésre, hogyha egy újítás gazdaságos, megvalósítható, akkor miért kell az újítónak öt évig harcolni annak bevezetéséért?

Pálfalvi Béla
III., Eső-utca 7.

„Szomorú Sors"

A pártoktatási év utolsó konferenciája végetért. Kerekes elvtárs, a konferencia vezetője azt javasolta, hogy kiki bírálja meg önmagát: mennyire mélyedt el az anyagban, mennyire volt aktív az oktatási év folyamán. Ekkor mindenki Csohola elvtársra nézett, aki a nyolc hónap alatt jóformán meg sem szólalt. Csohola elvtárs elértette a finom célzást. — Talán majd én kezdem — mondta és felemelkedett a helyéről.

— Elvtársak — fogott bele érces, higgadt hangon, s mindenki megérezte, hogy Csohola ezúttal felkészült — elvtársak bizonyára feltűnt nektek, hogy ritkán beszéltem a konferenciákon.

Most viszont mindenki összenézett, s a tekintetekben ott lebegett a kérdés: ritkán? Hol volt az a ritkától?! Még az elvétvétől is messze volt! Csohola azonban folytatta:

— Az a körülmény azonban, hogy csak szórványosan beszéltem...

Most újra Csoholára nézett mindenki. Mi az, hogy „szórványosan"? Hiszen hónapokon át meg sem mukkant!

— Az a körülmény azonban — folytatta Csohola, és gondolatban lefricskázta magáról a tekinteteket — hogy csak keveset beszéltem, nem véletlen, elvtársak.

Most mindenki Kerekes elvtársra nézett. Ki állította, hogy Csohola véletlenül hallgatott?

— Igen — harsogta Csohola — nem véletlen! Fájdalom, mindannyiszor, valahányszor nyilvánosság előtt kell beszélnem, olyan nagyfokú gátoltság vesz erőt rajtam, hogy képtelen vagyok egyébként pallérozott gondolataimat összeszedni. Nem tudok beszélni, kedves elvtársak, s minden erőfeszítésem kevés ahhoz, hogy ezt a fogyatékosságomat — amely számomra már oly sok keserű percet hozott — akaraterőm fokozott koncentrálásával, már a zsenge gyermekkoromból meglevő gátlások háttérbeszorításával s egyébként mindenre kiterjedő figyelmem megfelelő összpontosításával levetkezzem. Elvtársak, nem mindenki mestere a szónak! Nem akarom idejüket elrabolni azzal, hogy részletezem e szomorú igazság lelkemet, önérzetemet bántó fájdalmas hatását. Oh, hányszor mentem haza konferenciáinkról zaklatott lélekkel, feldúlt idegekkel amiatt, hogy szívemben a tárgy forró szeretetével, ajkaimon a szívós tanulással megszerzett tudásban gyökerező szabatos mondatokkal hallgatni kényszerültem... Oh, hányszor forgolódtam ágyamon álmatlanul, keserű szemrehányásokkal illetve kegyetlen sorsomat, amely egy beszélni nem tudó ember minden megalázó keservével vert meg. Ezért szólaltam fel a kelleténél talán valamivel kevesebbszer, drága elvtársak, csak ezért, s amidőn most ünnepélyesen megígérem...

Még egy negyedórát beszélt Csohola, azután zsibbadt nyelvvel leült és magába roskadtan törülgette homlokát. Lehetetlen volt szánakozás nélkül nézni őt.

A konferencia résztvevői azonban nem ismertek lehetetlent.

Tabi László

IMPERIALISTA PANOPTIKUM

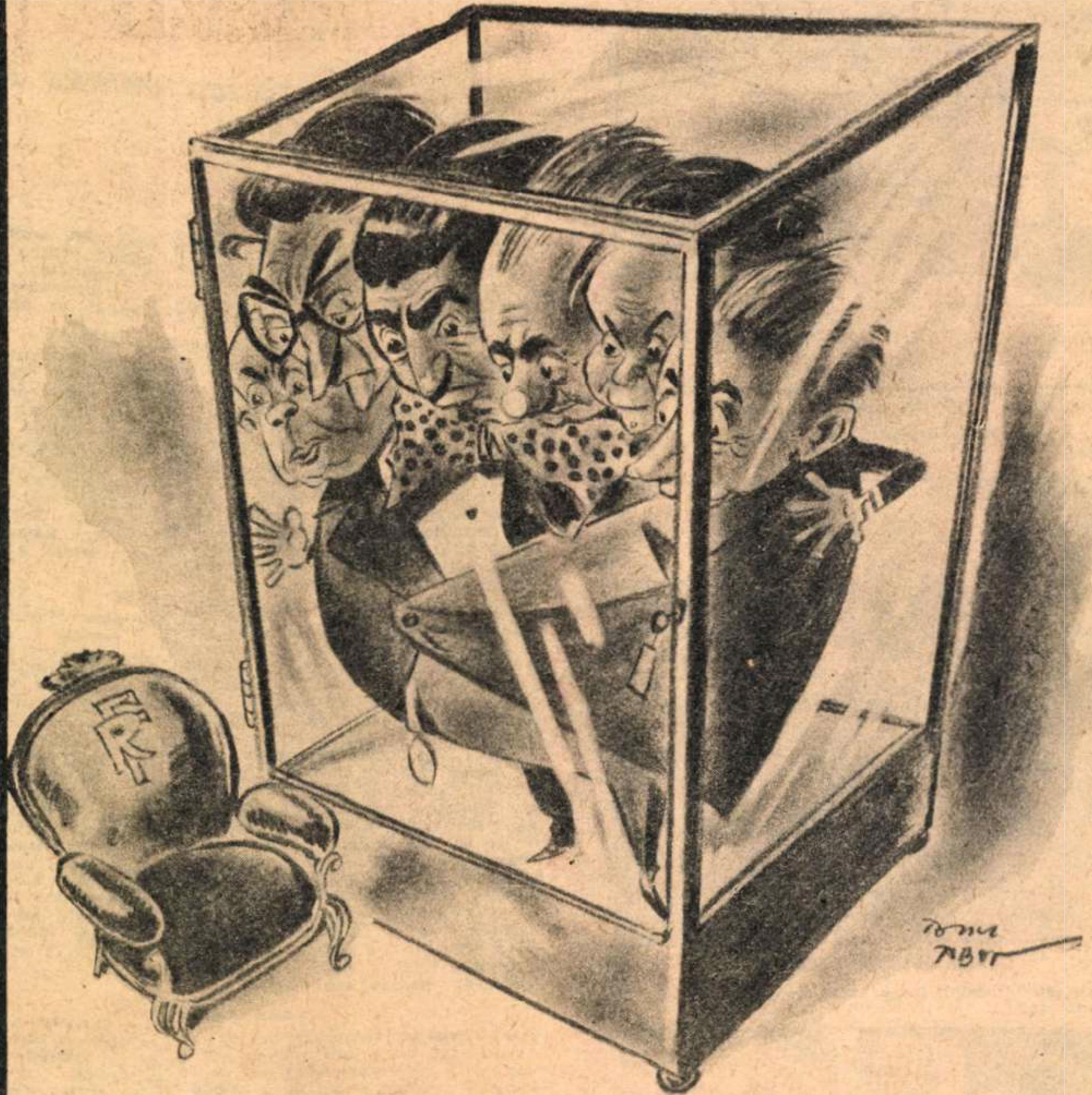

A francia miniszterelnök és az elérhetetlen bársonyszék.

Még nekik is kedvükbe jár a jégbüffé

Több új fagylaltfajtát mutatnak be a közönségnek.

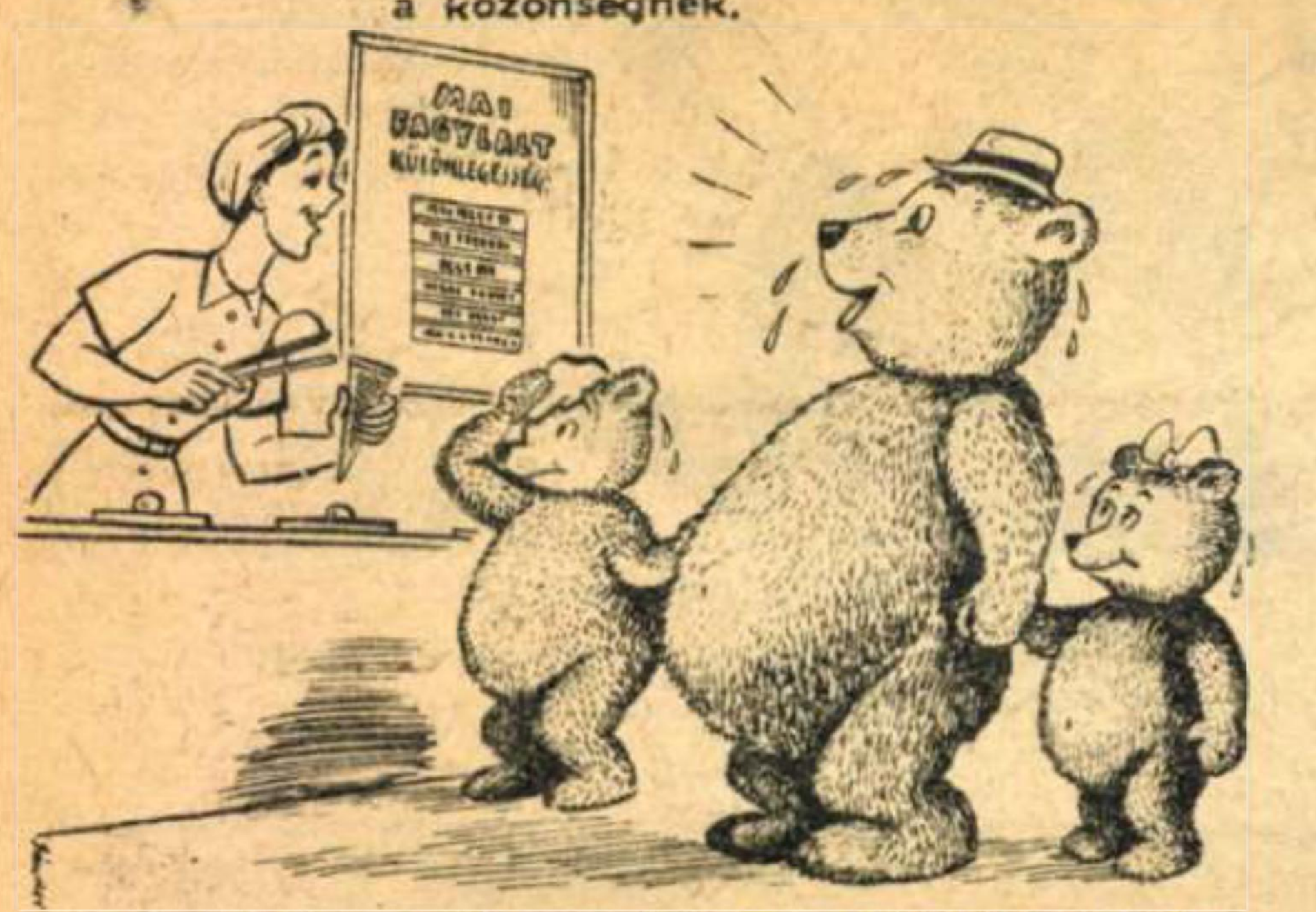

— Kérünk szépen három egyforintos mézfagylaltot!

ZSÍROSNÉ

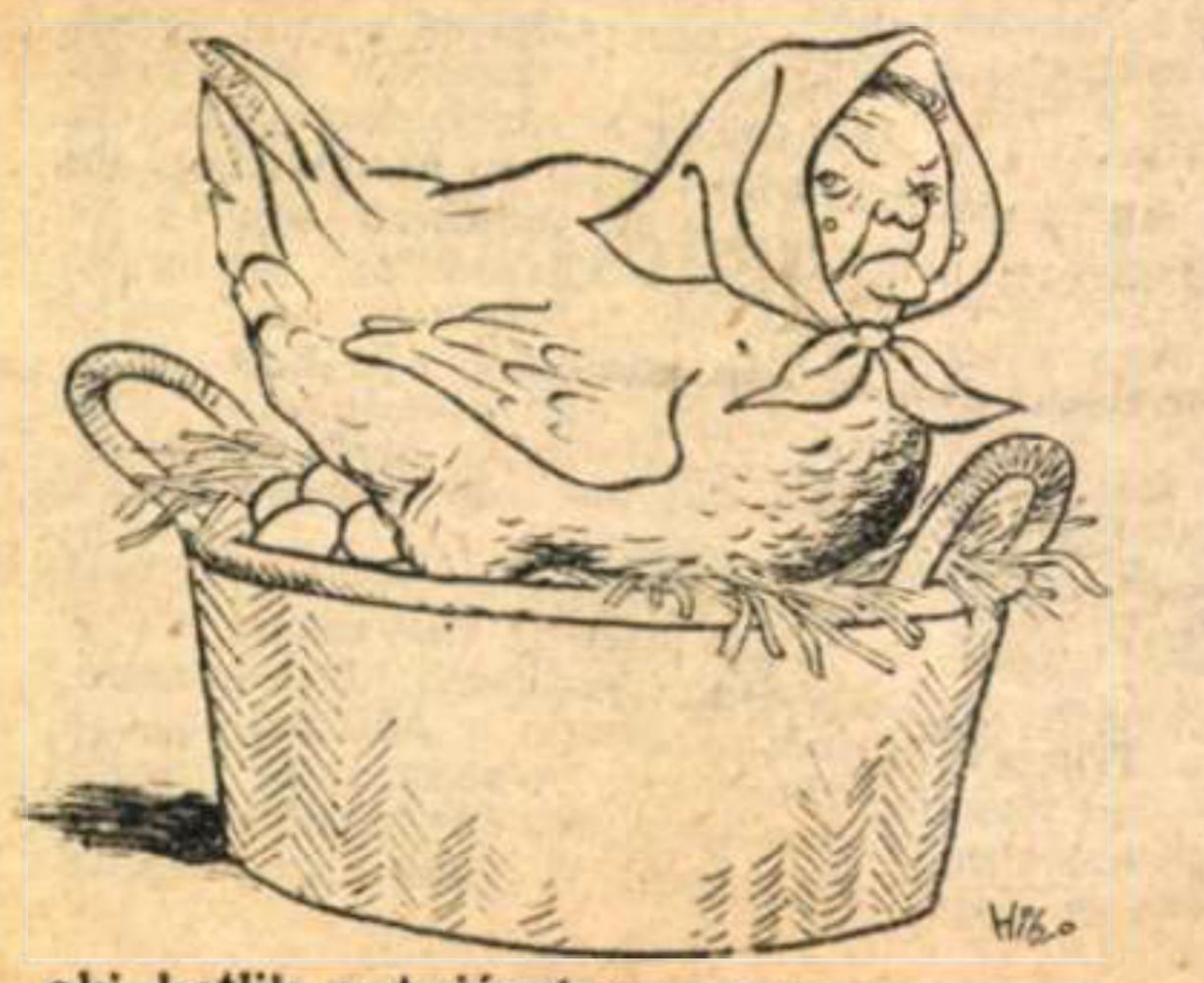

aki kotlik a tojásokon, ahelyett, hogy beadná.

Minőség és mennyiség párharca

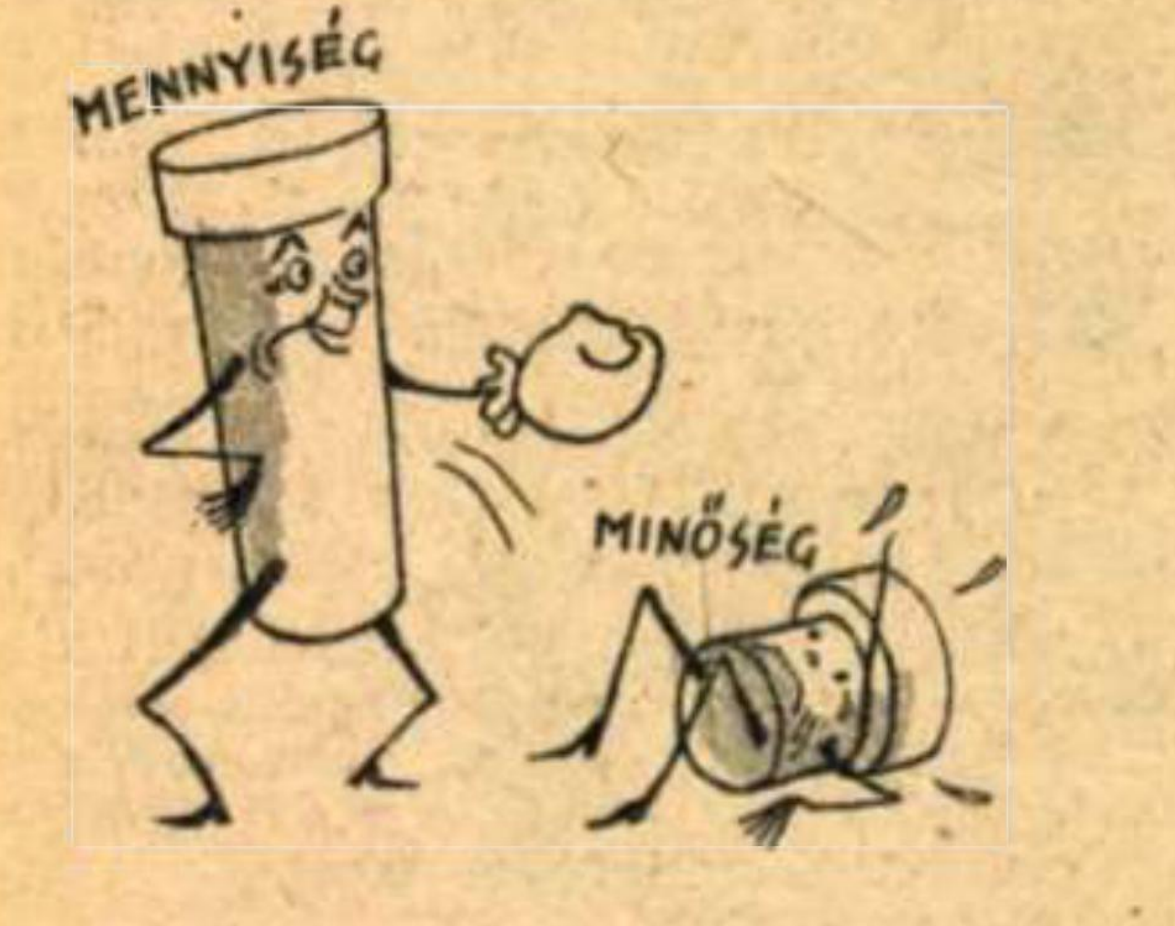

Mennyiség: Elég, ha csak én vagyok!

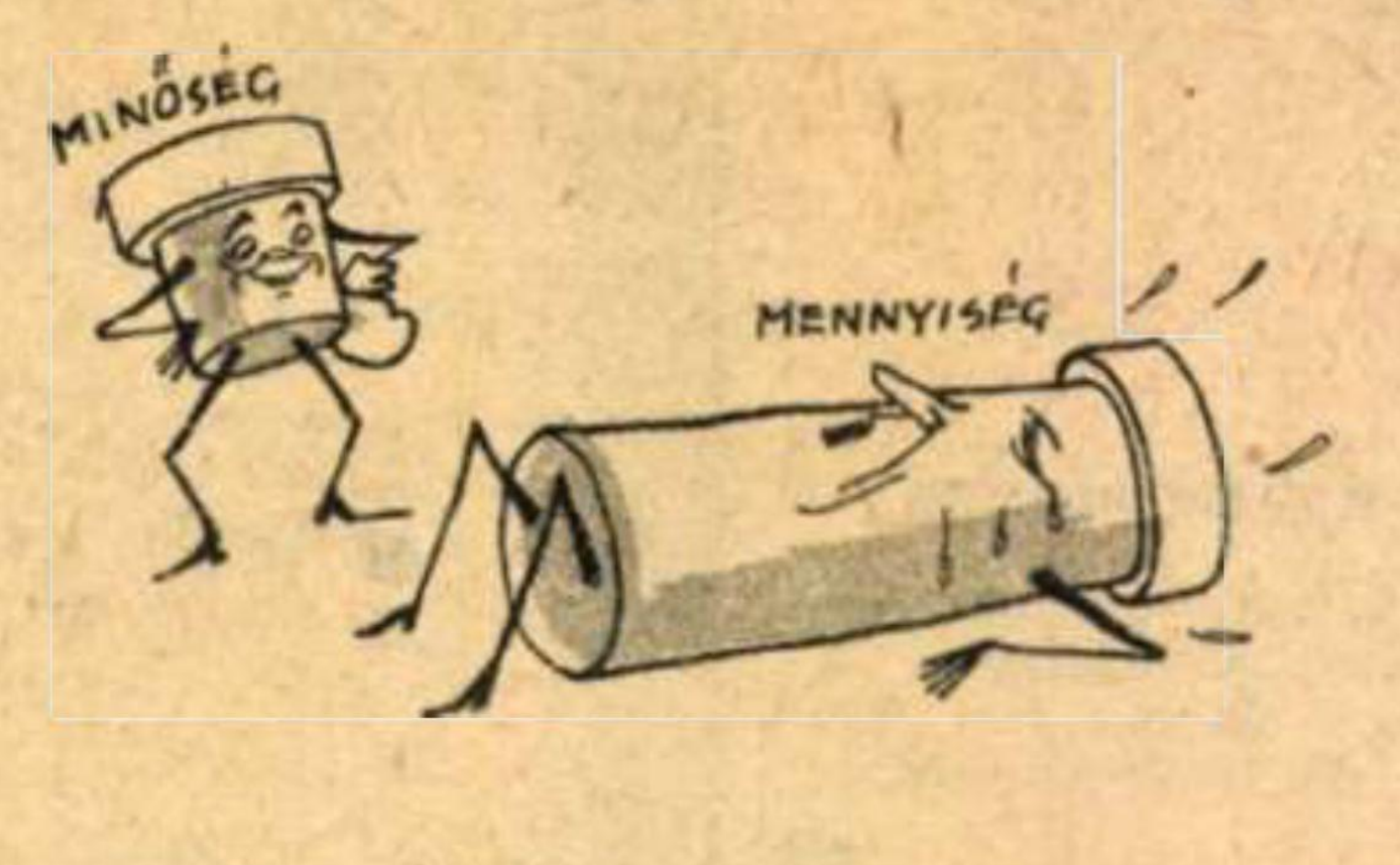

Minőség: Elég, ha csak én vagyok!

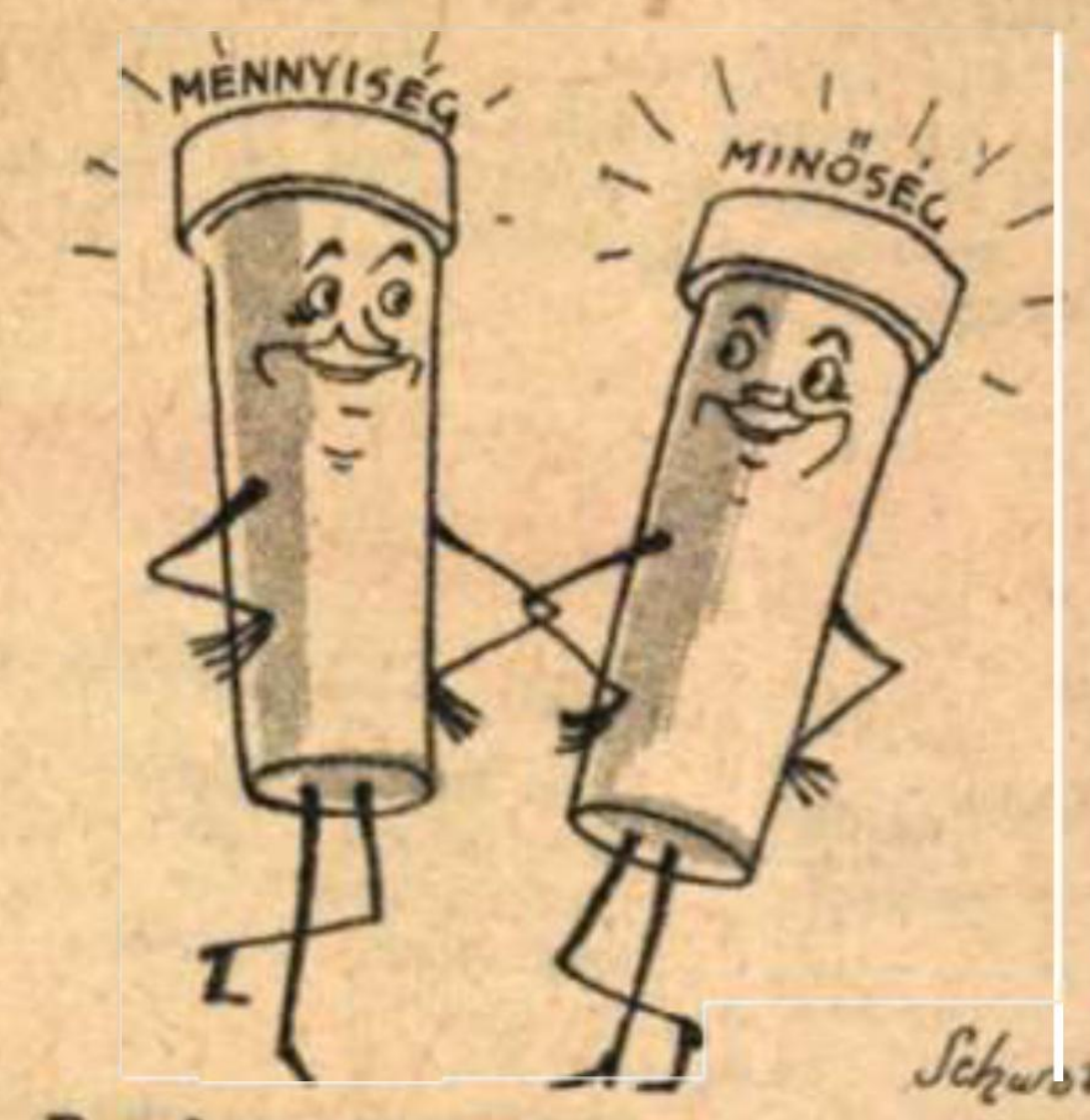

Egyformán kell mind a kettő!

Horgász a parton

A Dunapart lépcsőjén ült a horgász. Némán, mozdulatlanul. Megszólítottam: „Fogott valamit?" — Ma semmit, — felelt egykedvűen. — Három hete volt egy negyvenötdekás. „No és, — folytattam — érdemes ezért hétszámra naponta órákat itt üldögélni?" Nagy szemeket meresztett: „Hogy érti azt, hogy érdemes-e?"

Zavarbajöttem: „Hát úgy gondolom, hogy egy olyan negyvenötdekás legfeljebb pár forint..."

Hidegen végigmért és így szólt: „Barátom, én nem az anyagiak miatt csinálom. Egész nap ülőmunkát végzek, szükségem van egy kis sportra..."

A legújabb pesti hazárdjáték

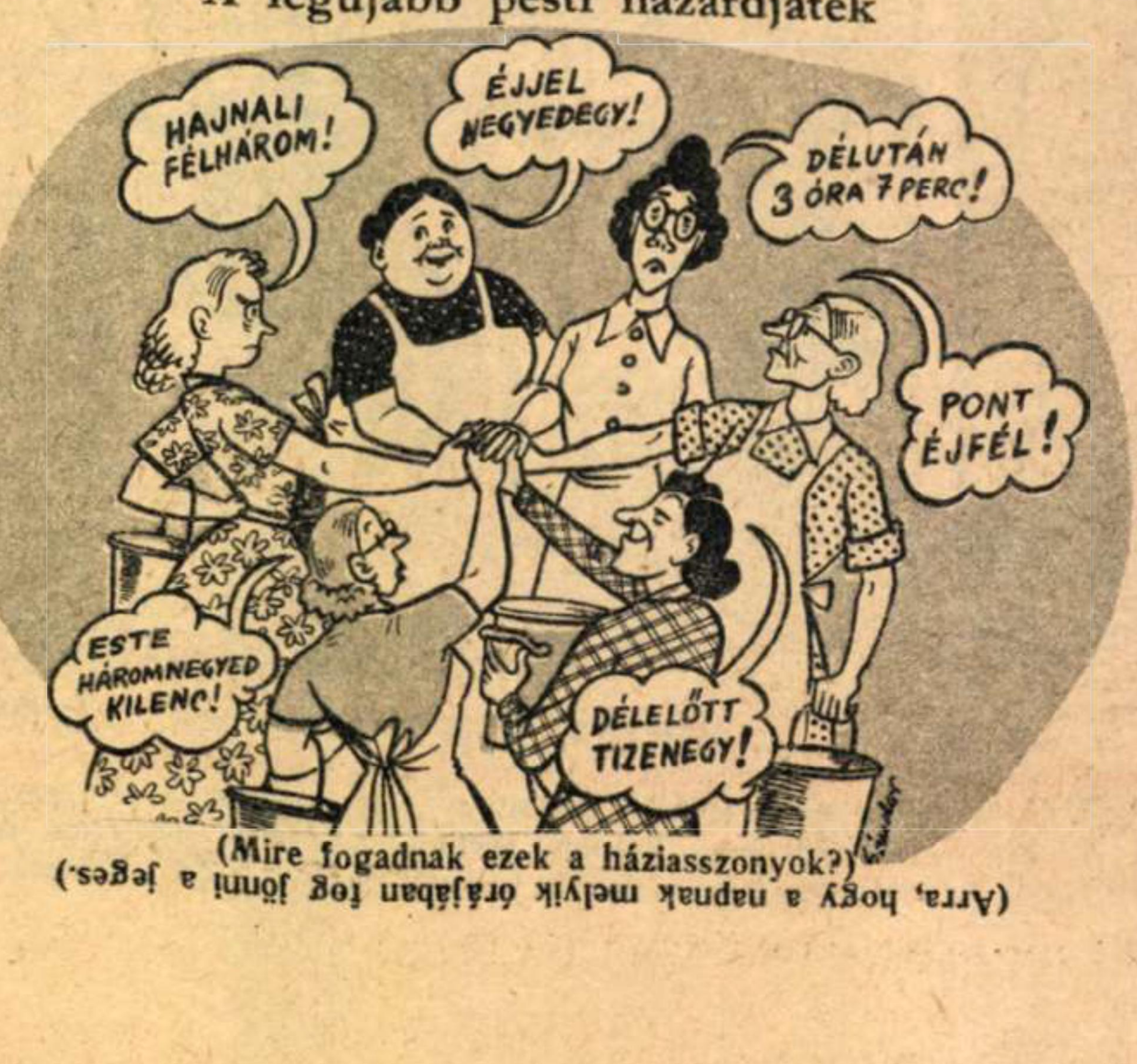
HAJNALI FÉLHÁROM!
ÉJJEL NEGYEDEGY!
DÉLUTÁN 3 ÓRA 7 PERC!
PONT ÉJFÉL!
ESTE HÁROMNEGYED KILENC!
DÉLELŐTT TIZENEGY!

(Mire fogadnak ezek a háziasszonyok?)

(Arra, hogy a napnak melyik órájában fog jönni a jeges.)

Feleségem külkereskedő lesz

Két héttel ezelőtt kezdődött. Egy esős délután érkeztem haza, szerettem volna gyorsan vacsorázni. Feleségem az asztal körül járkált és fennhangon a következőket mondta:

— Devizakészlet plusz overdraft, az egyenlő devizadiszponibilitás!

Megálltam az ajtóban és némán figyeltem. Arca nyugodt volt, egyenletes léptekkel járt körbe-körbe és közben a fenti titokzatos mondatot mormolta, érthetően és monoton egyhangúsággal. Olyan volt, mint valami távoli szekta főpapja, akit asztal körül kergetnek, hogy azonnal csináljon esőt. Halkszavú kérdésemre megállt egy pillanatra és kissé ködös tekintetét a fejem feletti falrészre szegezve így szólt:

— Kompenzációnál fontos az előszállítás. A vacsorád kinn van a konyhában. Előszállító hitelt ad, amelyre vagy bankgaranciát, vagy lokálakkreditivet kér. Ne felejtsd eloltani a gázt. Speditőrt, mint Treuhandot használja.

Vegyes lelkiállapotban húztam be magam mögött az ajtót. A konyhában megmelegítettem a speditőrt... illetve a vacsorát, aztán kitálaltam a tányérra és vacsorázni kezdtem. Bentről, mint tibeti imamalmok mormolása, feleségem hangja hallatszott. Mindebből azonnal megállapítottam: közel van a külkereskedelmi szaktanfolyam vizsgája. Hét esztendeje vagyok házas, ismerem a házassági szakma minden csinját, binját, noha nem végeztem belőle szaktanfolyamot. Így tehát addig nem mozdultam ki a konyhából, amíg a feleségem ki nem nyitotta az ajtót és nem közölte, hogy mára elég, ma már nem tanul többet. Rövid ideig beszélgettünk a transitról, és a reexport fontosságáról, aztán lefeküdtünk.

Így indult el az életem a külkereskedelem útján, ezen az esős, júniusi délutánon. Ettől kezdve, nap mint nap meghallgattam, amint feleségem fennhangon magyarázza magának az akkreditivek különböző fajait, a hajóraklevél kiállításának módozatait, a cargo és casco közötti alapvető különbséget. Néhány hét alatt teljesen átalakult az életünk. A külkereskedelmi szaknyelv bevonult szótáramba. Ha leugrottam a mozgó villamosról, rögtön átvillant az agyamon, hogy tulajdonképpen „franco induló vagon" ugrottam le. Ez ugyanis azt jelenti, hogy a vagontól a költség és kockázat a vevőt terheli, akárcsak egy ilyen szabálytalan leugrásnál. Ha vásárolni mentem valamit az Állami Áruházba, magamban előzőleg gondosan tisztáztam, hogy milyen „kontingenslisták" alapján fogok vásárolni, sőt, már úgynevezett „vegyeskeretet" is felállítottam, az előre nem látható, de esetleg mégis megvásárolandó beretvakrémre vonatkozóan.

Minderről feleségemnek nem szóltam egy szót sem. Igaz, alig volt rá alkalom. Ő — mint mondtam — járt körbe-körbe az asztal körül, én némán ültem a sarokban és hallgattam. Aztán... tegnapelőtt reggel, azzal búcsúzott:

— Délután drukkolj nekem. Nagy napunk lesz... Összefoglaló!

Átöleltem és kellemes kompenzációt kívántam neki. Kissé csodálkozva nézett rám, aztán melegen a szemembe nézett és szerető gondossággal a fülembe súgta:

— Reexport!

Egész nap rágondoltam. Vajjon, hogy felelt? Milyen kérdéseket kapott? Ha a transitforgalomból kérdezték, nincs semmi baj, azt remekül elfújta az asztal körül.

Végül: este. Mire hazaértem, már otthon volt. Izgatottan álltam meg az ajtóban. Sikerült? Nem sikerült?

— Öt kérdést kaptam — mondta, nem a leglelkesebb hangon. — Négyre tudtam felelni, az ötödikre nem.

— Mi volt az?

— Hogy hány fajtája van az akkreditivnek? Párat tudtam, de a többi nem jutott eszembe...

— Nem jutott eszedbe? — Magam sem tudom, miért emeltem fel a hangomat. — Hogy nem juthat eszébe valakinek, hogy hányféle akkreditiv van?

S ezzel, mielőtt szólhatott volna, gyorsan járkálni kezdtem az asztal körül és közben, monoton hangon, úgy, ahogy tőle tanultam, elfújtam: visszavonhatatlan akkreditiv, visszavonható, osztható, átruházható, áthelyezhető, igazolt, kereskedelmi... S így tovább.

Amikor befejeztem, odajött hozzám. Szemében könnyek csillogtak.

— Azt hiszed — mondta sírós hangon — azt hiszed... hogy én nem tudtam volna elmondani, ha... ha közben járkálhattam volna az asztal körül? De a vizsgán ülve kellett felelni!

VAJDA ALBERT

Ludas Matyi hétvégi kirándulása

TONCZ–MIKES RIPORTJA

Ezt láttuk Pesten, egy júniusi hétvégén, amikor a hőmérséklet harminc Celziusz és a hőguta között mozog és az aszfalt puha, mint a hazug emberek orra. A fagylaltos szeretné beletunkolni a fejét a vanilia-fagylaltba, a narancsszörp-árusok arról ábrándoznak, hogy sültgesztenyét árusitanak az Északi Sarkon...

MINDENKI KÉSZÜLŐDIK,

mindenkinek készen van már a haditerve az előtte álló másfél napra. Pista kimegy a Dunára pontynak, mert másfél napig ki sem akar mozdulni a vizből ... Marika randevura készülődik, este táncolni megy a vőlegényével ... Egész délután az égszinkék vászonruháját vasalja, sehogysem akar sikerülni a „szembehól"... A lusta Kovács másfél napig aludni akar, legfeljebb tiz-tiz percekre kel fel, hogy újratermelje magát, azaz, hogy egyen valamit ... A szunyogok felosztják egymás között Pestet ... Az öreg pincér Dianával kenegeti fájós lábait, tudja, hogy sok munkája, sok szaladgálnivalója lesz ... A Nagy familia térképet böngész, kirándulni mennek a budai hegyekbe ... Egy kalauz most tudja meg, hogy vasárnap szolgálatban lesz, szidja a főnöke öreganyját ...

A SZOMBAT ESTE

nem olyan este, mint például a kedd este. Miért? Azért, mert másnap lehet aludni, a vekker mehet a fenébe ... Este mindenki igyekszik bejutni egy kerthelyiségbe, de könnyebb átjutni a tevének a tű fokán, mint a pesti embernek bejutni egy zöldvendéglőbe ... A szerelmeseknek ajánljuk, menjenek fel a Várba... Gázlámpák világitanak a régimódi házak előtt ... nem kell félni ... halványan pislákol fényük. Vagy ajánljuk a Gellérthegyet. A Búsuló-juhászból kihallatszik a zene, a hegy tetejéről remekül lehet látni az esti Pestet, össze lehet bújni valamelyik kispadon és találgatni, merre lehet a Kisdiófa-utca. A Ligetben minden pad tele van, a támlákon nincs már egy tenyérnyi hely sem, ahová az illető bevéshetné a nagy ő nevét, és minden csillag le van foglalva a szerelmesek számára. A parkokban műsoros est ... A művészek nagy része ugyanazt a számot adja elő, amit negyvenkilenc óta ad elő nagy sikerrel és aztán rohannak tovább egy másik szinpadra ugyanazzal a számmal ... Az üzemekben lampionos táncmulatságok vannak, három forint a „beugró" és hajnalig lehet táncolni ... Sör, sör, sör ... Aztán mindenki hazamegy jókedvűen, holnap vasárnap lesz! ... Csak a pesszimista dugja ki a fejét az ablakon, mondván: holnap eső lesz!

VASÁRNAP REGGEL

már hajnalban fenn van a gyerek és a hasadon ugrál, csavarja az orrodat, hogy kelj már fel, szép idő van! A turisták már kinn vannak a villamosmegállónál és akkor jut eszükbe, hogy otthon hagyták a kést, a sót és a hegymászókötelet ... A strandok előtt sorbanállnak ... A Palatinus előtt sokezer ember mérgelődik azon, hogy négy forint tíz fillér a belépti-dij és senkinek sincs tízfillérese, viszont mindenkinek melege van. Az emberek igyekeznek kifele a városból ... Egyre üresebb lesz az utca ... Csak egy rendőr áll a sarkon és verejtékező homlokát törli, miközben arra gondol: de jó volna akváriumban állni ...

EGÉSZ NAP

bolondul, túlbuzgón süt a nap, mintha be akarná hozni a téli mulasztását. A Dunán csónak-parádé van. Rendszerint a férfiú evez kiveresedett arccal, és imádottja a csónakban elfekve a futó felhőket nézi, kezét belelógatva a hűs habokba ... A napozók már órák óta néznek farkasszemet a nappal, és akkor a legboldogabbak, ha összetévesztik őket egy kaffer-törzsfőnökkel ... A sör lassan, de biztosan kezd melegedni, de ez nem veszi el senkinek sem a jókedvét ... A parton sikongatnak: valakit lefröcsköltek szódavízzel, nincs semmi baj, még meg is köszöni. Próbálja ezt valaki megcsinálni vele, valamelyik hétköznap délelőtt ... Egy öreg nénike nagy fekete ernyő alatt alszik, egész nap alszik ... A turisták még mindig menetelnek ..., ők nem ülnek le az első tisztáson, nem, őket más fából faragták, kilógó nyelvvel, de menetelnek a hegyeken át ... Az erdők kellemesek, hűvösek, a jószemű még málnát is talál, ha másutt nem, hát a Közértben Pesten ... De akadnak olyanok is szép számmal, akik otthon maradtak ... A mamák a Dunaparton sétáltatják a világ legszebb, legokosabb, legédesebb gyerekeit ... Fől a vasárnapi ebéd, a sütőben sül a cseresznyéspite ... A lusta Kovács legyeket vadászik és rádiót hallgat, a Csinn-bumm a kedvence. Odahaza mindenki fürdőruhában mászkál és időnként a csap alá tartja a fejét ... Boldog vasárnap!

AZTÁN LASSAN ELJÖN AZ ESTE,

kicsit hűvösebb lesz ... Jönnek hazafelé a kirándulók. Ha valakihez hozzáérsz, felszisszen: juj a hátam, juj a karom. Mindenki olyan, mint a verespecsenye ... Fáradtak és éhesek, a kerti vendéglők megint megtelnek és a csapos új hordó sört csapol, ki tudja hányadikat ezen a vasárnapon ... A Károlyi-kertben hangolnak a zenészek, az utcák is megélénkülnek ... Fiatal házaspárok kirakatot nézegetnek és aztán tizenegy felé így szól a férj ásitozva: Gyerünk haza! Tegyük el magunkat holnapra! Holnap újra kezdődik egy hét! Aztán hazafelé menet megbeszélik, hogy mit fognak csinálni a következő vasárnapon.

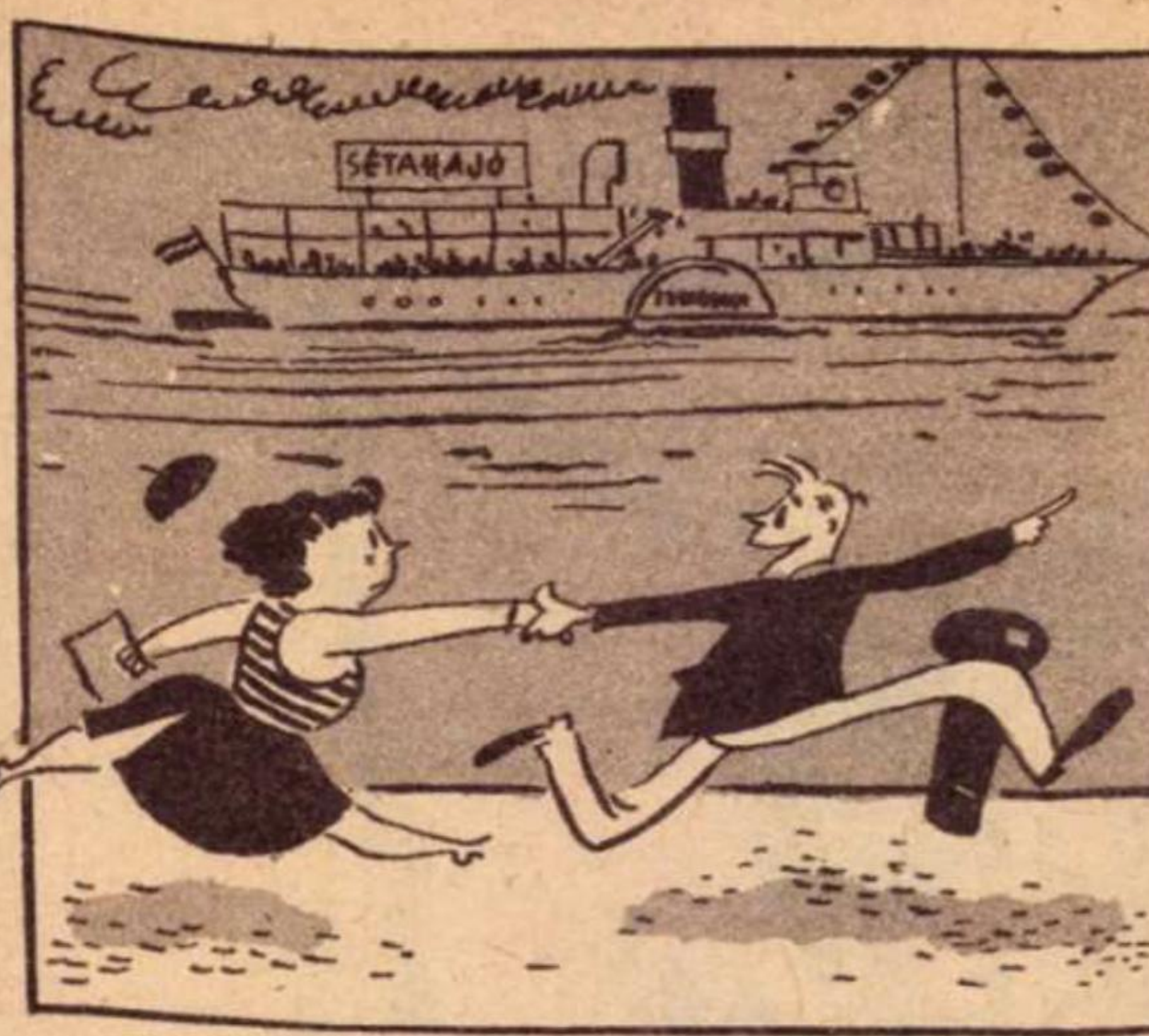

SÉTAHAJÓ, LÁGYAN RING A DUNÁN ...

— Gyere Rozi, szaladjunk! A Bem-téren utólérhetjük! ...

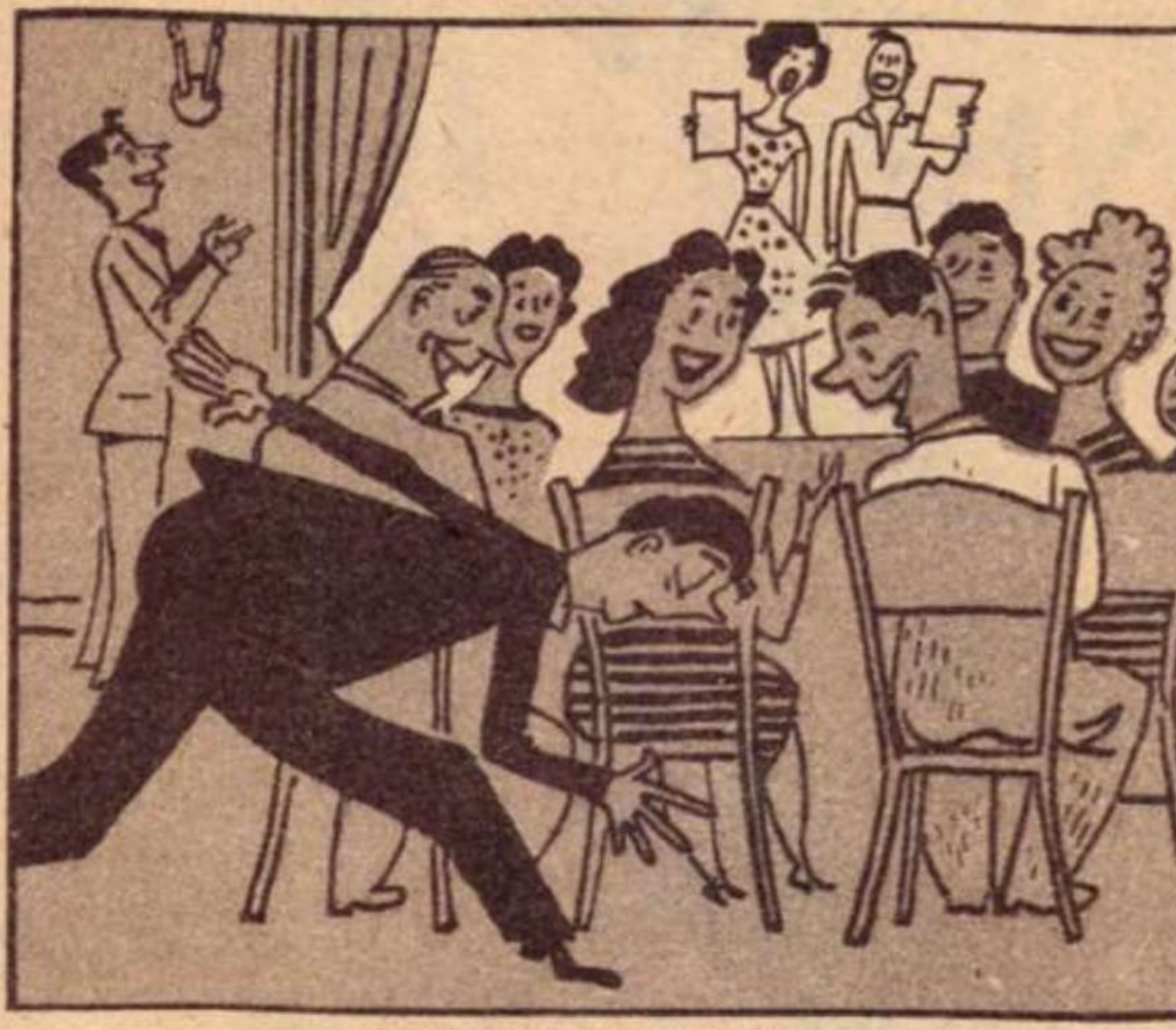

ÜZEMI KULTÚRESTEN

Tessék kitalálni, hogy kiről énekel a rigmusbrigád ...

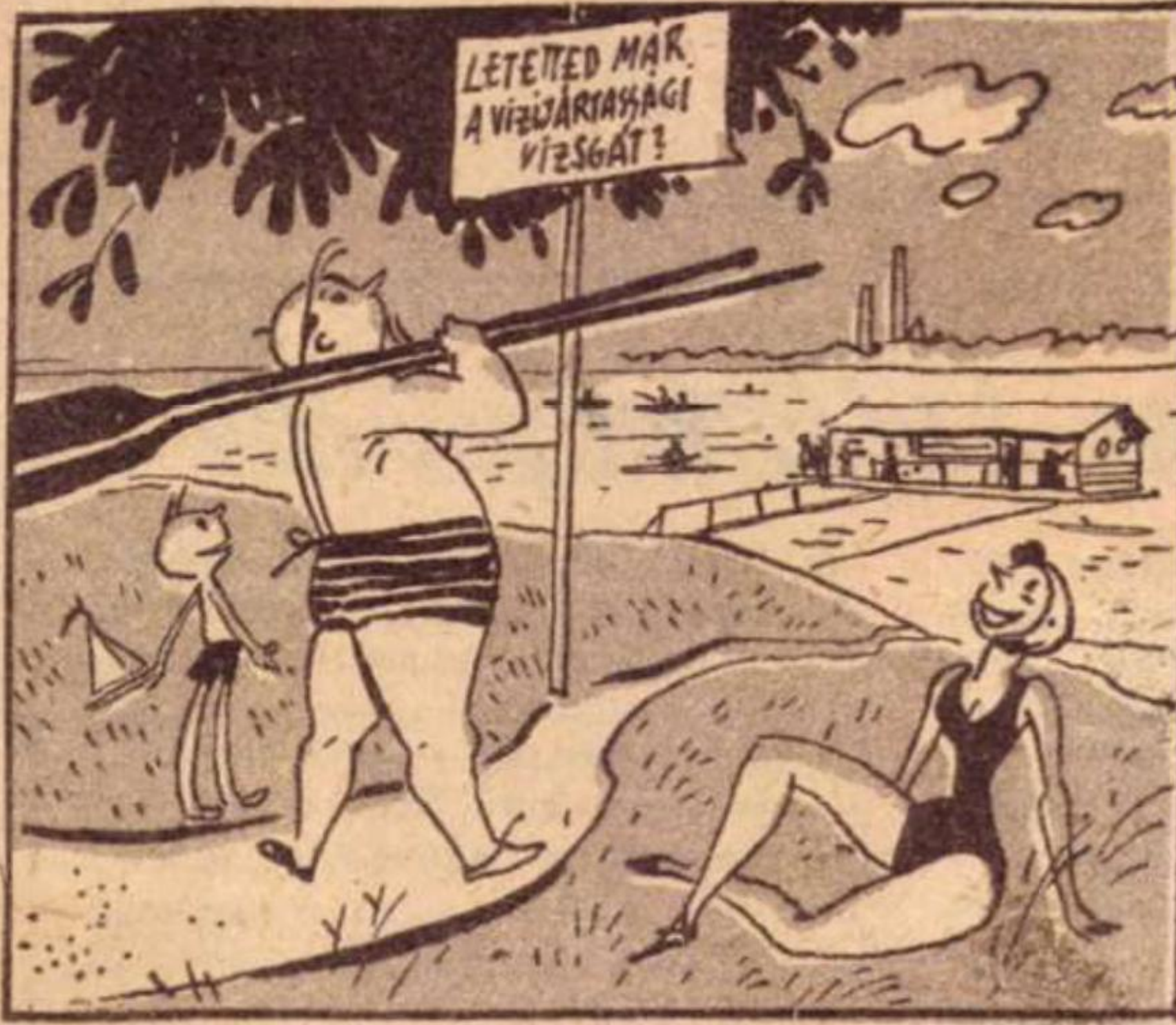
LETETTED MÁR A VIZIJÁRTASSÁGI VIZSGÁT?

RÓMAI-PARTON

— Most mi lesz velünk, papa? Nincs meg a vizijártassági vizsgád!
— No és? Kolumbusznak se volt meg ...

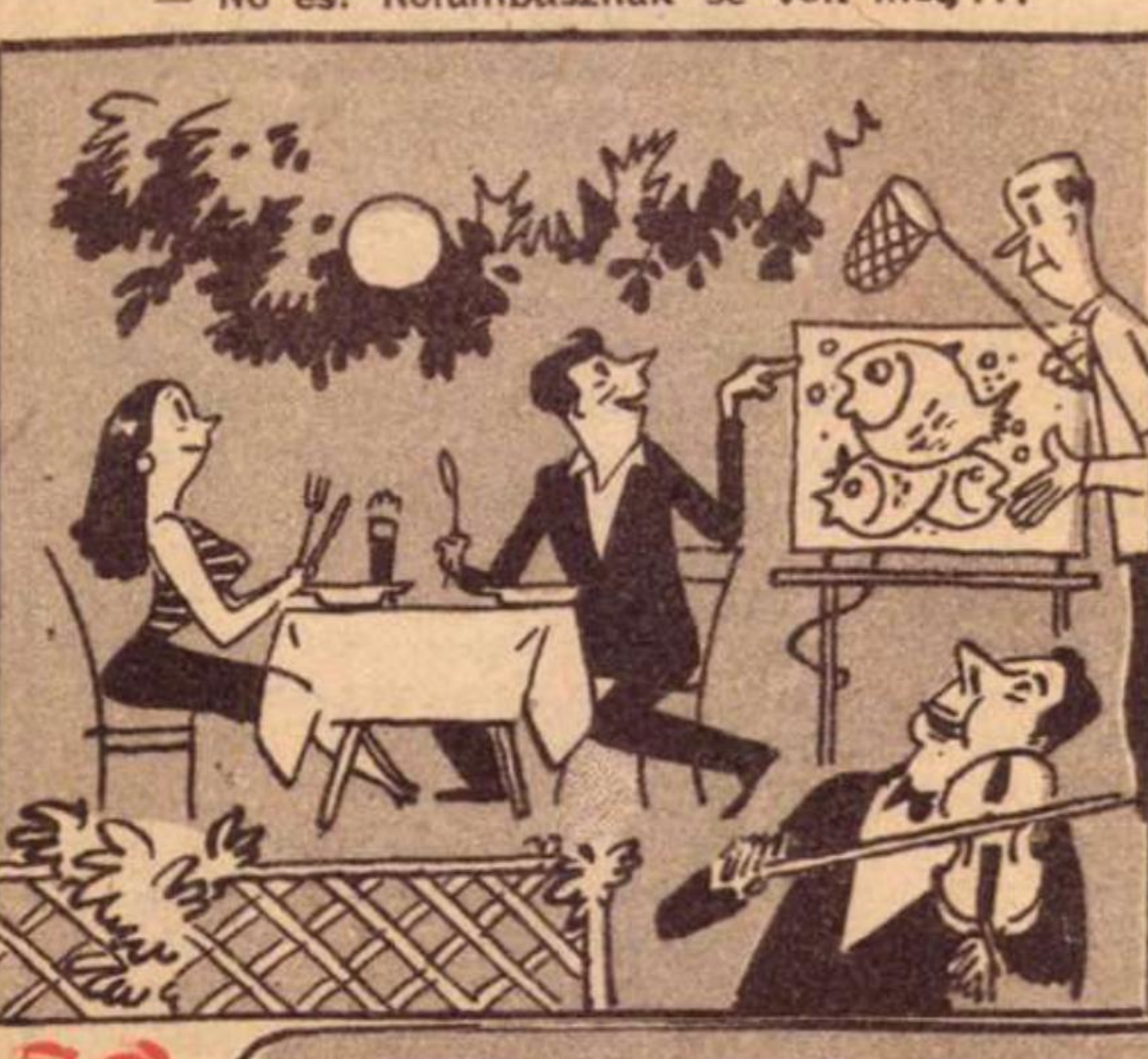

HALÁSZLÉ ÓBUDÁN

— Ebből kérek két adag halászlét, de előbb tapogassa meg, hogy szálkamentes-e?

←

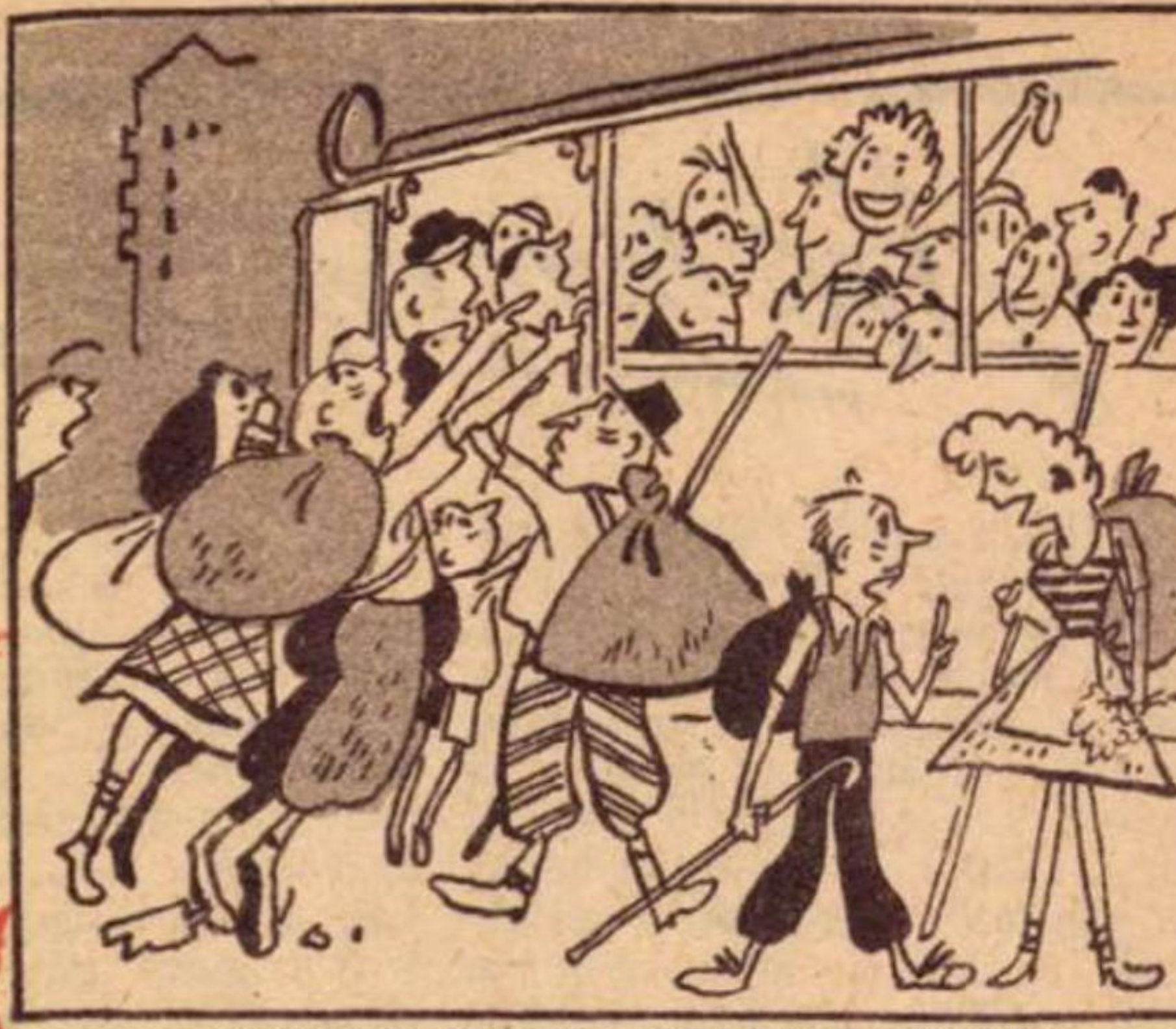

A MOSZKVA-TÉREN, VASÁRNAP REGGEL

— Mondd anyukám, nem volna jobb visszafordulni? A mi erkélyünkön éppen úgy süt a nap, mint Zugligetben ...

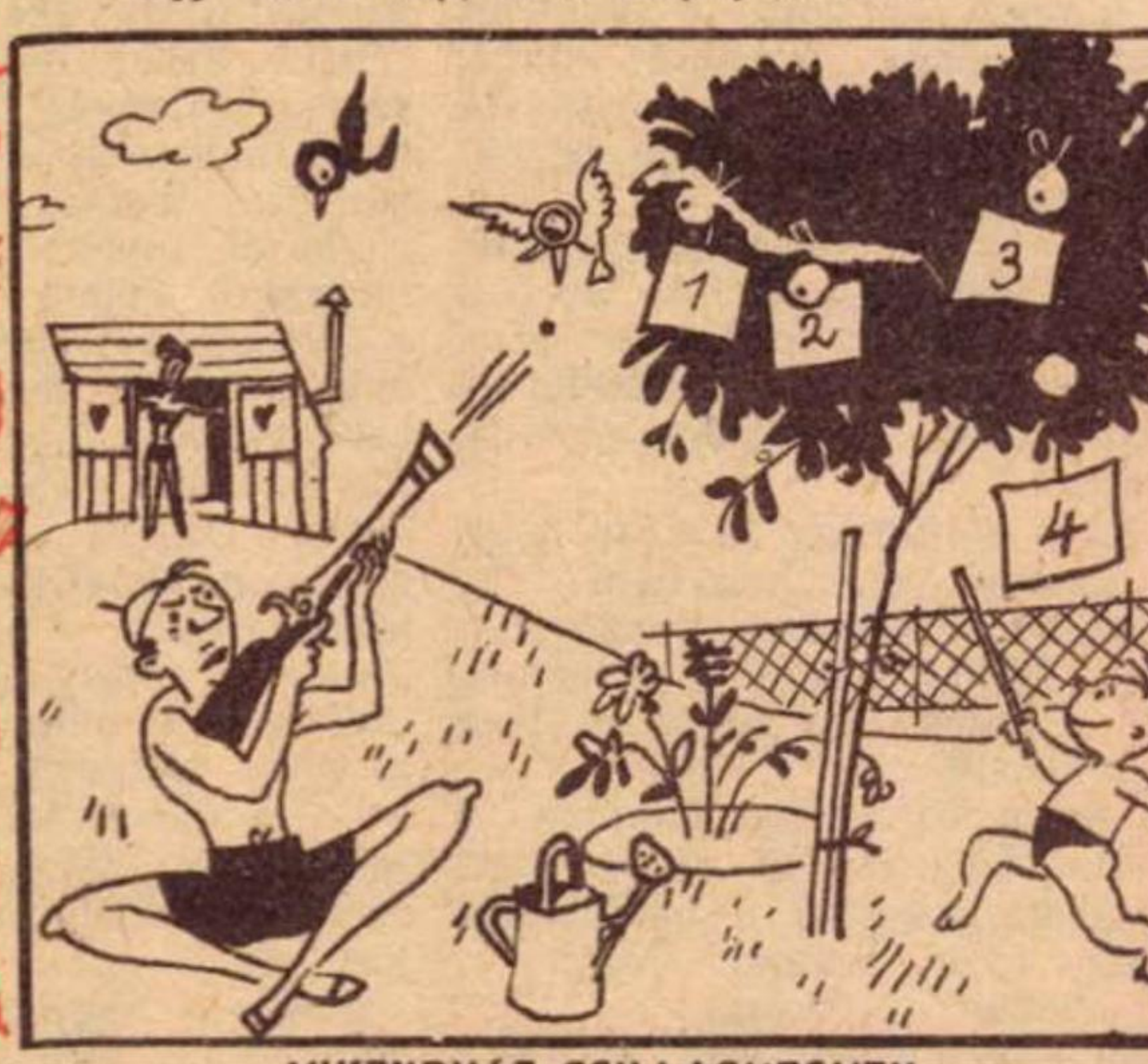

VIKENDHÁZ CSILLAGHEGYEN

— Ezek is pont az én almatermésemre pályáznak!

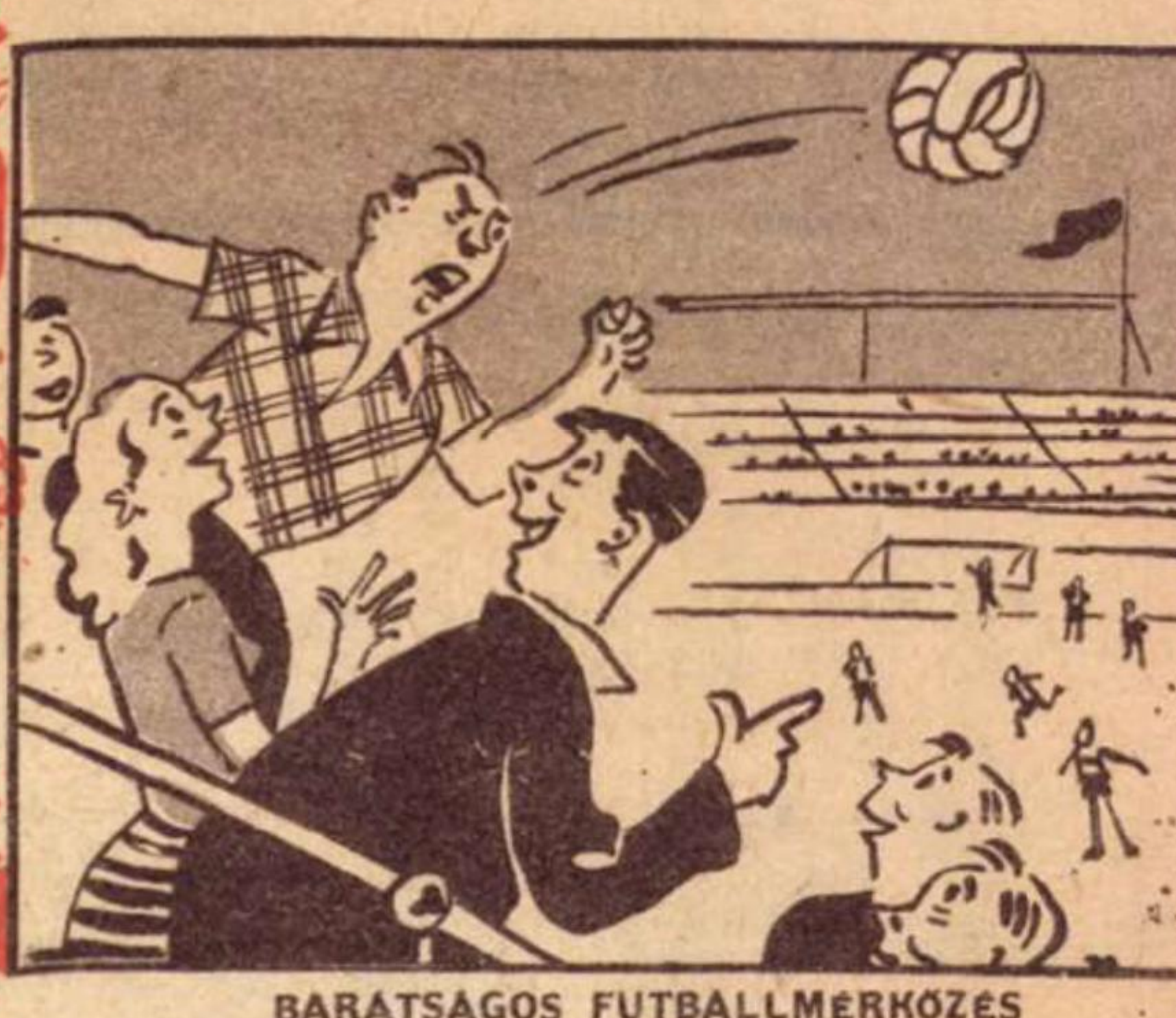

BARÁTSÁGOS FUTBALLMÉRKŐZÉS

— Mondja, öregem, maga a tizenkettedik a csapatban?

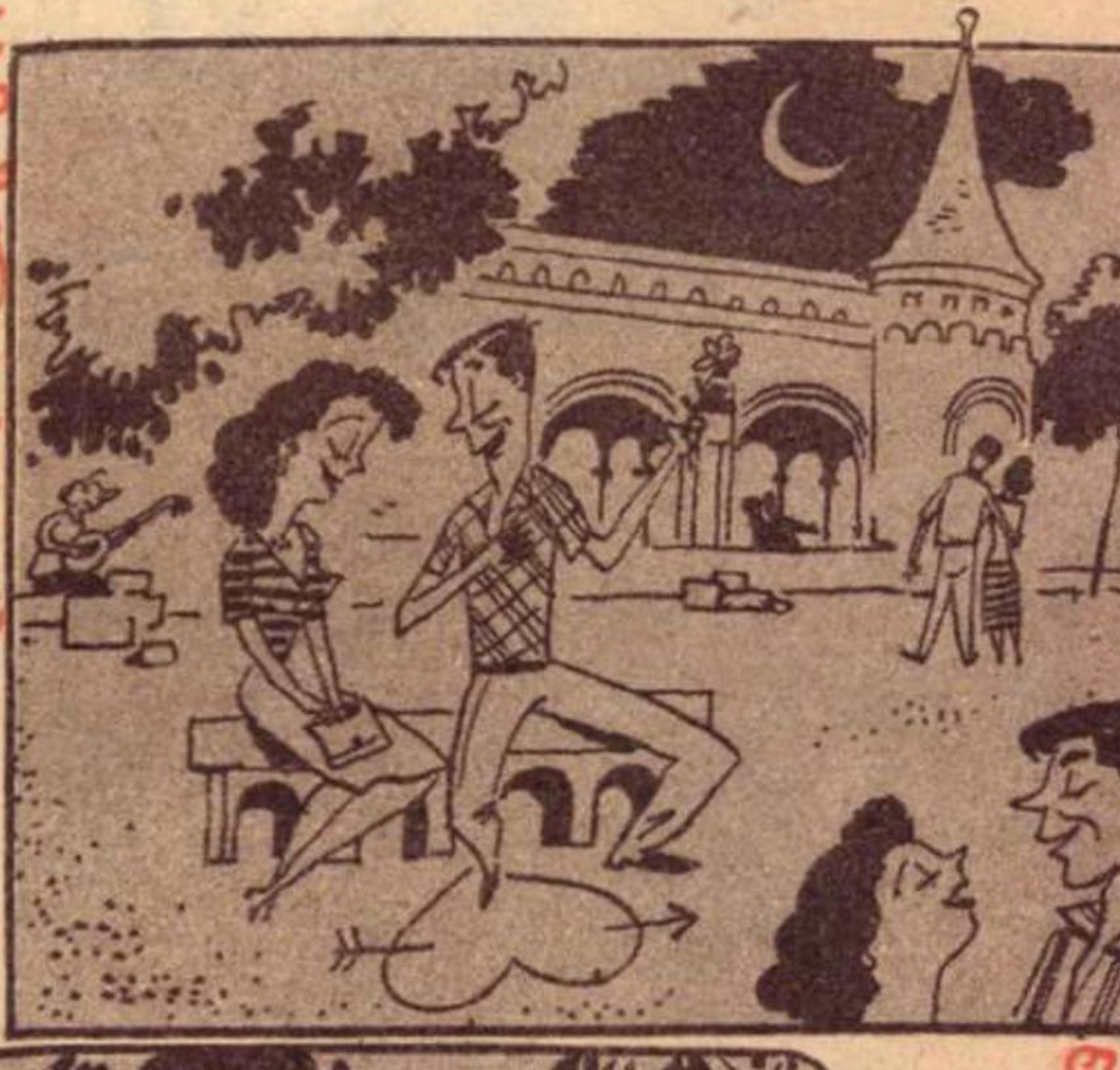

HALÁSZBÁSTYA HOLDFÉNNYEL

— Ne haragudjon, hogy félbeszakítom, Pista, de fogja rövidebbre a mondanivalóját, mert tizenegyre otthon kell lennem a Nefelejts-utcában ...

→

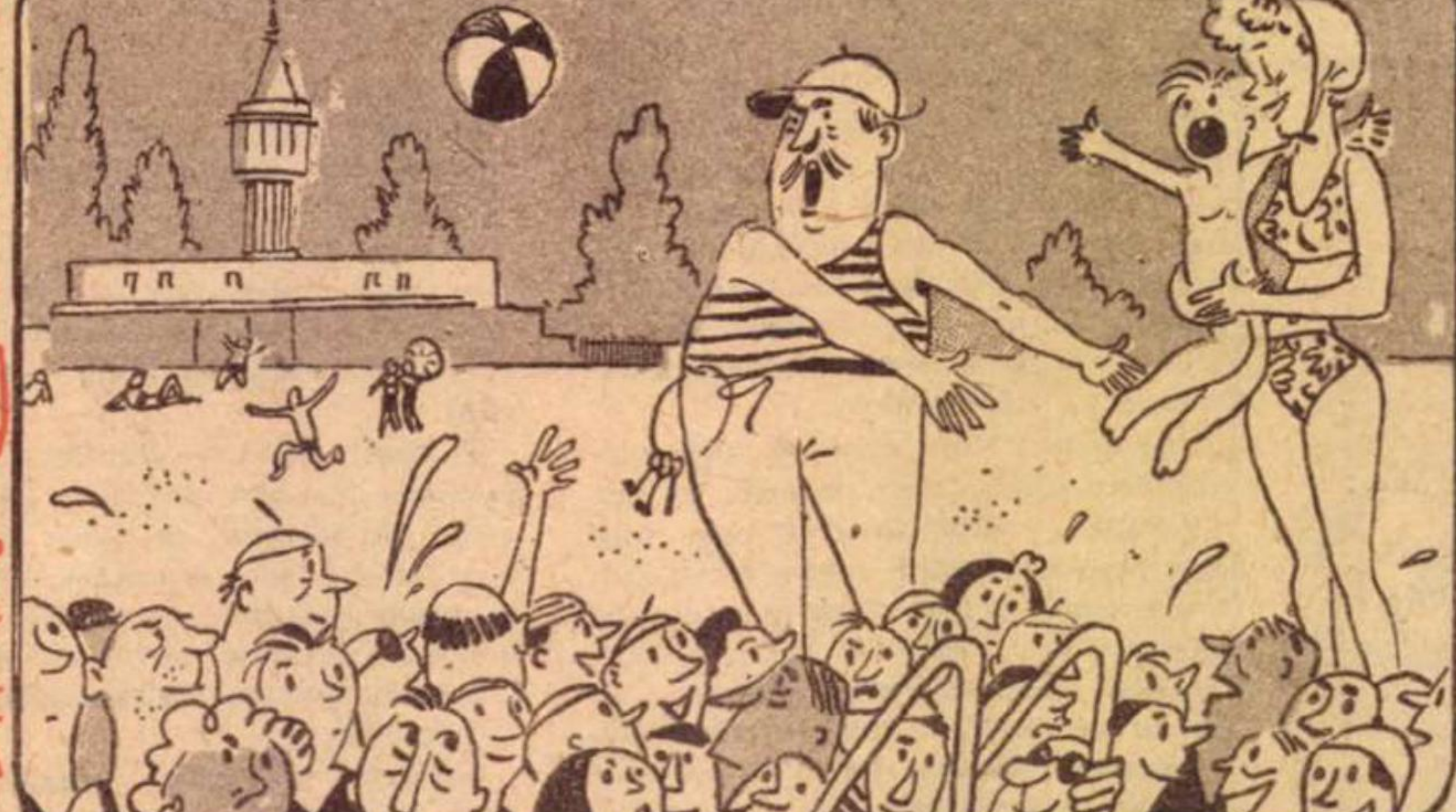

A PALATINUS-STRANDON

Úszómester: Kérek egy helyet átadni!

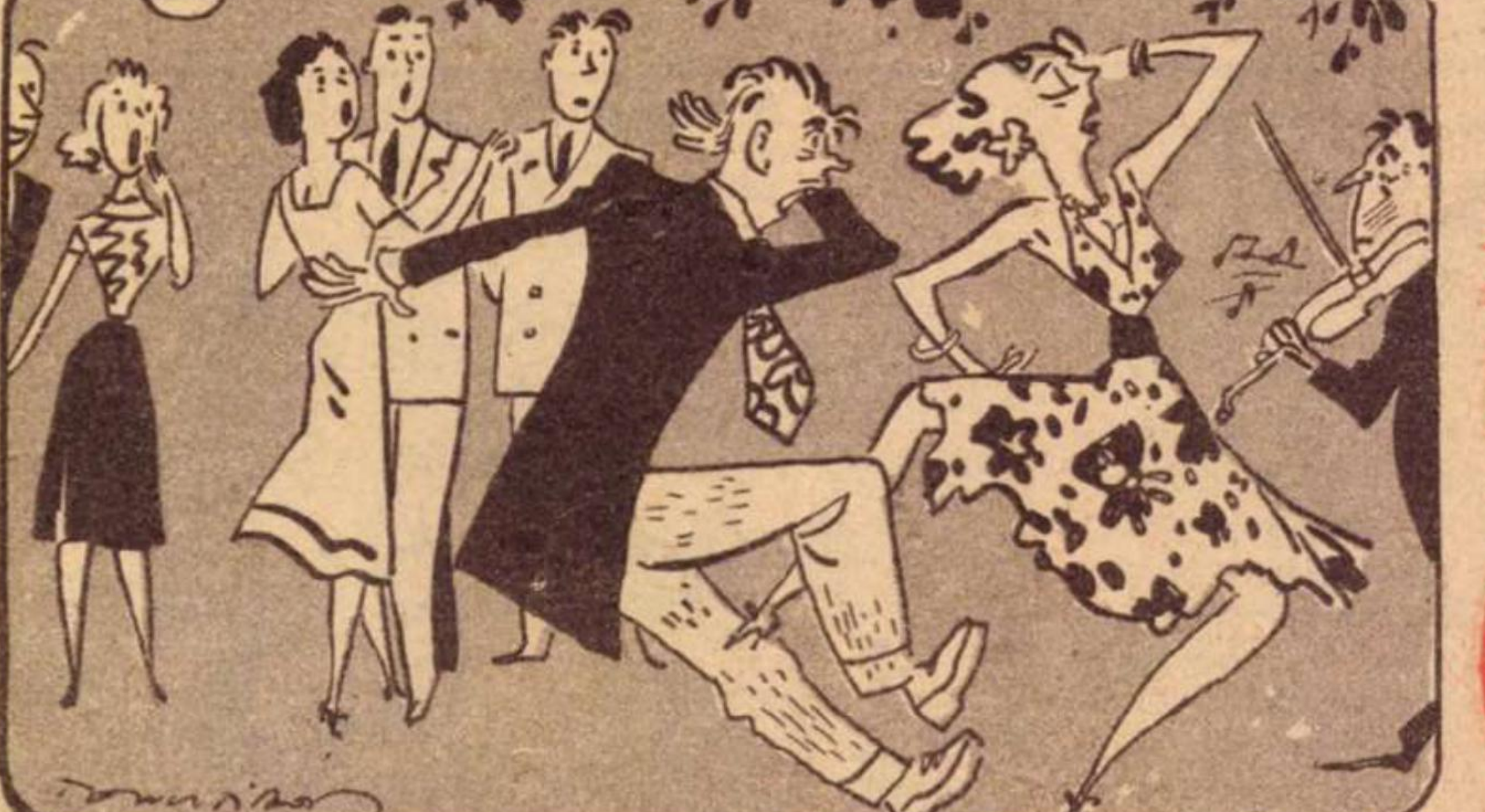

EGY PÁR A SZIGETI NAGYSZÁLLÓBAN

— Nézzétek csak! Az előbb még teljesen normálisnak látszottak ...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda 0. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-602, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.